

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA YAKINLAŞMA

Omzumda bir şeytan vardı ve her pazartesi sabahı kendini gösteriyordu.

O, göğsümde yanan lezzetli bir alev, kulağımda fısıltı halinde konuşan ahlaksız önerilerin ta kendisiydi. Fakat önerilerini duymazdan gellyordum çünkü her biri Ben Tate ile ilgiliydi.*

Ben Tate; Müşteri Hırsızı, Evsiz Kadınları Tahliye Eden Adam, *Baş Düşmanım*.*

Nefret ettiğim her şeyin canlı sembolü olan o sevimli, kendini beğenmiş gülümsemesi ve fazlasıyla mükemmel dişleriyle her pazartesi günü karşımda oturuyordu.

Ondan uzak durmak benim politkamdı ama şirkete yeni bir dava geldiğinde -onun ve benim kariyerimi değiştirebilecek bir dava- bir istisna yapmaya karar verdim. Bu, hafta sonları ve akşamları onun yanında olmak anlamına gelse bile... Onun küstah sırtışına ve akıllı ağzına katlanmam, asla attığı yemi yutmamam gerekiyordu.

Ta ki Ben'in, "Yalvar," dediği geceye kadar. *

Ve o an, omzumdaki şeytan isteklerini sıralamaya başladı.

ELIZABETH O'ROARK

ŞEYTANLA YAKINLAŞMA

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Beste Akanayığıt

Ninova

BEN

Gemma Charles size gülümsediğinde, ayvayı yediğinizden emin olabilirdiniz. Ve o, mahkeme salonuna girdiğinden beri gülümsüyordu.

Müvekkili Victoria Jones, üç çocuğunun velayetini kaybetmek üzereydi. Savcı kanıtlarını sunmuştu ve eğer bir hikâyeyi nasıl anlatacağınızı biliyorsanız, her şeyi inandırıcı kılabilirdiniz.

Ne yazık ki, Gemma daha iyi bir hikâye anlatıyordu.

Sosyal yardım kontrolü gerekçelerinin temelsiz olduğunu kanıtlayarak başladı. Hem polisin hem de sosyal hizmet görevlisinin yetkilerini kötüye kullandığını gösteren vücut kamerası görüntülerini izletti.

Victoria'yı ziyaretten haberdar eden mektubun, ziyaretten *sonra* postalandığını kanıtladı. Sosyal hizmet görevlisinin, kirli mutfak zemininin fotoğraflarını -temizlikle ilgili belirgin tek şikâyet buydu- boşa çıkarttı. Sosyal hizmet görevlisinden Victoria'nın tekerlekli sandalyeye bağlıyken zemini tam olarak nasıl temizlemesi gerektiğini göstermesini istedi.

Ve tabii Gemma canlandırma için yanında tekerlekli sandalye ve süpürge getirmişti.

Mahkeme salonundakiler gülerken hâkim sinirlenmeye başladı. Tam da Gemma'nın istediği kıvama gelmişlerdi. Bir meleğin yüzüne sahipti -çıkık elmacıkkemikleri, geniş ağız, badem gözler- ama yaşamak için savaştan başka bir şey yapamayacak kadar tartışmacı ve asabiydi. Salonda dansçı edasıyla süzüldü ve orayı, tutuklama memuruyla sosyal hizmet görevlisinin palyaço olduğu bir sirke dönüştürdü. Davasını açıkça kazanmıştı yine de hız kesmeden devam etti, çünkü çok kızgındı. Bu odadaki herkesin durumun ne kadar saçma ve adaletsiz olduğunu görmesini istiyordu.

Gemma tekerlekli sandalyeyi ortaya çıkardığında, "Bayan Charles," diye söylendi hâkim. "Kaldırın bunları. Burada drama dersinde değilsiniz." Sonra eyalet avukatına döndü. "Talep reddedildi. Bu durum, sosyal hizmetlerin yetkisini iğrenç bir şekilde kötüye kullanmasıydı ve mahkemenin zamanımı boşa harcadığınızı unutmayacağımdan emin olabilirsiniz."

Victoria ve ailesi coşkuyla bağırıyordu. Gemma çıkışa doğru koşmadan önce hepsine sarıldı. Mahkeme salonunun arka tarafında saklanıyordum ama güneş gözlüklerinin ardında kaybolmadan hemen önce gözlerini bir an için yakaladım.

Ağlıyordu. Ve bunların mutluluk gözyaşları olduğundan şüpheliydim.

Düzenleme

Ny.ozlem

GEMMA

İki Yıl Sonra

Omzumdaki şeytan her iki haftada bir pazartesi günü görev başına gelirdi.

Bu sabah, tüm personelin katılacağı toplantıya hazırlanırken de adeta göğsümde alev topuymuş gibi dans ediyordu ve onu geldiği yere bir türlü gönderemiyordum.

Koyu renk saçlarımı, omuzlarımın hemen altında düzgün ve parlak bir şekil alana kadar düzleştirdim. Makyajım için ekstra zaman harcadım ve beni sadece düşmanımın omuzlarına kadar yükseltecek olsa da şans getiren topuklu ayakkabılarımı giydim. Hiç olmazsa şartlarımız biraz eşitlenirdi. Bugünkü toplantıya girdiğimizde, *Davut ile Golyat***'ın karşılaşmasından daha çok *Churchill ile Hitler*** karşılaşmasıymış gibi hissedilecekti.

Açık olmak için söylüyorum bu senaryoda *Churchill* olan bendim.

* İncil'den gelen bu ifade, zayıf tarafın güçlü rakibine karşı verdiği mücadeleyi simgeler. *David*, genç ve zayıf bir çoban olarak dev savaşçı *Golyat*'ı yener. Yazar burada, kendi fiziksel dezavantajını (boy farkı gibi) vurgulamak için bu benzetmeyi yapıyor. (ç.n.)

** İkinci Dünya Savaşı'nda İngiltere Başbakanı *Winston Churchill*, Nazi Almanyası'nın lideri *Adolf Hitler*'e karşı direnmıştır. Bu karşılaştırma yalnızca fiziksel değil, stratejik ve ideolojik çatışmayı da çağırıştırır. Yazar bu mücadeleyi artık daha denk bir seviyeye taşıdığını hisseder. (ç.n.)

Kapıdan hızla çıkıp eylül güneşine adım attım. Birkaç dakika sonra ofis binasına ulaştım. *Fields, McGovern ve Geiger*, Los Angeles'ın, en renksiz ve en ruhsuz binasının on beşinci katındaydı, tam onlara göreymiş. Şehrin en ruhsuz ve renksiz firması oldukları için onları seçmiştim.

Oraya ulaştığımda konferans salonu çoktan dolmuştu ve onun benden önce geldiğini gördüğümde canım sıkıldı. Boyu diğerlerinden otuz santim daha uzundu ve asistanım Terri'nin bana ayırdığı koltuğun tam karşısında oturuyordu. Bunu bilerek mi yapmıştı? Öyle olduğundan emindim. Ben Tate, beni sinirlendirmek için yaşıyordu. Beni kızdırmak için uğraşmasına bile gerek yoktu, kendini beğenmiş yüz ifadesini görmek yetiyordu.

Uslu dur, Gemma diye düşündüm yerime geçerken. *Bir kez olsun onun seviyesine inme.*

Normalde bu kadar soğukkanlı değilimdir ama bugün benim için önemli bir gündü. FMG,* iki yıl önce şirkete ortak olan Ben'i saymazsak, ortaklıklar konusunda son derece isteksizdi ve benim yükselmem için birinin ya emekli olması ya da ölmesi gerekiyordu. Neyse ki, iki ortak önümüzdeki bahar emekli olmayı planlıyordu. Bu yüzden bir trajedi yaşanmasını beklemeyi bırakabilirdim.

Yanına oturduğumda Terri, *latte*'mi uzattı. Başıyla son derece pahalı bebek mavisi *Manolos* ayakkabılarımı göstererek, "İyi şans ayakkabılarını giymişsin," dedi. Onları giyerken hiçbir davayı kaybetmemiştim. "Sence o gün bugün mü?"

"Bu kadar büyüttüklerine göre, öyle olsa iyi olur," diye homurdandım.

Diğer çalışanlar, firmada benden daha uzun süredir görev yapıyor olsalar da (Ben'in mülayim favorisi Craig de dahil olmak üzere) hiçbiri benim kadar iş getirmiyor ve benim kadar tanınmıyordu.

* *Fields, McGovern ve Geiger*'in kısaltması. (ç.n.)

Kıdemsiz Ortak, Gemma Charles. FMG'nin tek kadın ortağı. Kulağa çok hoş geliyordu ve Tanrım... Bunu ilk kez duyduğunda Tate'in yüzündeki sırıtışın kayboluşunu izlemekten büyük zevk alacaktım.

Buradaki ilk haftasında, altı ay boyunca peşinden koştuğum potansiyel müşterim Brewer Campbell'ı bir şekilde çalmayı başardığından beri ezeli düşmanımdı. Ancak bu nefretimde tek başımaydım. Çalışan diğer kadınlar, onun kendini beğenmiş piç ve müşteri hırsızı olmasını hiç umursamıyorlardı. Varlıklarından haberdar değilmiş gibi görünmesi bile umurlarında değildi. Görünüşe göre burada mazur görülmek için gereken şeyler geniş omuzlar ve başarılı sicildi.

Tabii, yüzü de hiç fena değildi.

Ben bile yüzüne bakmamanın neredeyse imkânsız olduğunu kabul ediyordum. Yüz hatlarının bir aradayken hoş durmaması gerekirdi. Keskin elmacıkkemikleri, zamanında kırılmış gibi görünen burnu, kahverengi gözleri vardı. Uzun süre aklından çıkaramayacağın o dolgun ve kıvrımlı üstdudağı olmasa yüzü daha sert görünürdü. Kendine onu görmek istemediğine defalarca yemin ettikten sonra bile, gözlerini kapattığında gördüğün türden bir adamdı.

Solunda oturan iş arkadaşımız sarışın güzel Nicole, ellerini gür saçlarının arasından geçirirken onu izliyordu. Saçları her nasıl oluyorsa, her zaman mükemmel ve biraz karışık. Sanki profesyonelce şekillendirilmiş ve hemen ardından kuaförüyle sevişmiş gibi duruyordu. Masanın altındaki ayaklarımı sabırsızlıkla yere vurdum.

Boğazını temizledikten sonra, "Ben," dedi Nicole. "Bu hafta sonu Adney'nin tavernasındaydım. Belki uğrarsın diye bekledim." Kelimeleri sanki sabahtan beri prova ediyormuş gibi alıştırarak söylemişti. Tam bir karasevdaıydı, muhtemelen söylediğini de yapmıştı.

Uslu dur, Gemma. Telefonumu elime alıp internetten ayak-kabı bakmaya başladım.

Ben, dikkati dağılmış halde önündeki dosyayı karıştırıyordu. “Hafta sonu için eve gittim.”

“Ev mi?” diye ona bakarak mırıldandım. “İnsanların *Styx Nehri** üzerinde bu şekilde gidip gelmelerine izin verildiğini bilmiyordum.”

Gözlerime baktı. Dudakları hafifçe kıpırdarken, “Ufak geçiş ücreti var. Medeni bir uygulama.”

Gülme, Gemma. Sakın gülme. Birinin önüne ittirdiği donut kutusunu görmezden gelerek telefonuma bakmaya devam ettim.

“Biraz hayatın tadını çıkar, Gemma,” dedi Caroline Radner. Bir süre önce ellisini geçtiği ve asla ortak olamayacağı için tavsiye verecek konumda değildi. Bu toplantılarda geleneksel olarak verdikleri çileklerden almayı planlamıştım ama şimdi prensip olarak bunu bile reddetmek istiyordum.

Gözleri parlayarak, “Gemma, şeker yiyemez,” dedi Ben. “Dişlerini keskin tutmayı seviyor.”

“Diş sağlığının ne olduğunu bilen herkesin dişlerini keskin tutmayı umduğunu düşünüyorum, *Ben*,” diye karşılık verdim.

“Ah. Ama sende herkesten daha fazlası var değil mi?” diye sordu.

Gözlerimi kıstım. Vajinamın dişlerinin olduğu buradaki hemen hemen herkesin arasında bir şakaydı. Bana *Hadım Eden* derlerdi. Teoride velayet anlaşmazlıklarında çoğunlukla kadınları temsil ettiğim içindi. Gerçekteyse buradaki diğer kadınlar gibi kekler pişirip herkesin çocuklarının fotoğraflarına bakıp sevimli sesler çıkarmadığım içindi. Eğer bir adam kek pişirmiyor ve sevimli sesler çıkarmıyorsa, ona burada ne derlerdi biliyor musunuz? *Kıdemli Ortak*. Ben hiç kek yapmamıştı. Ama

* Mitolojide yaşayanlar dünyası ile ölümler dünyasını ayırdığına inanılan nehir. (ç.n.)

erkekler sizden, onlardan daha düşünceli olmanızı beklerlerdi. Daha yumuşak ve daha uyumlu olmanızı. Ve yaşıtlarınızdan daha az maaş aldığınızda, randevuda aşağılandığınızda ya da terfiyi elinizden kaçırdığınızda, *çok* yumuşak ve *çok* uzlaşmacı olduğunuz için, bunun sizin suçunuz olduğunu söylerlerdi.

Bana Hadım Eden kaltak dediklerinde bunun hakaret olduğunu sanıyorlardı. Ancak bundan anladığım taşak geçilecek biri olmadığımı sonunda fark ettikleriydi. Daha önce benimle çok uğraşılmıştı ve bir daha olmayacaktı.

Fields'in asistanı Debbie, odanın ortasına geldi ve yanımda durdu. Yanımdaki Terri, gizlice zamanlayıcı kurdu. Debbie'nin ne kadar konuşacağı konusunda iddiaya girmiştik çünkü en basit cümle bile onun yetenekli ellerinde otuz dakika sürebiliyordu.

Terri'ye mesaj attım.

Ben: Üç dakika, otuz saniye.

Terri: Üç dakika, kırk saniye.

“Bunu tekrar söylememe gerek olmamalı,” dedi Debbie. “Ancak herkesin dinlenme odasındaki yiyeceklerini etiketlemesi gerekiyor.”

Bunun uzun bir konuşma olacağını şimdiden söyleyebilirdim. Terri'ye beş dolar uzattım.

“Birbirine benzeyen çok yemek kabı var,” diye devam etti. “Ton balıklı sandviç getirdiğimde yanlışlıkla salyangozunuzu yemek istemiyorum.”

Salyangozu, herhangi bir sandviçle karıştırmak için tam bir aptal olunması gerektiğini söylemeyi düşündüm. Ama bu Debbie'ye konuşacak daha fazla malzeme verirdi ve bu istediğim son şeydi.

“Her neyse,” dedi Debbie. “Gerçekten etiketlemeniz gerekiyor ve bu o kadar da zor değil. Bir parça kâğıt bant kullanmayı seviyorum ve sonra *Sharpie*’yle ismimi yazıyorum.”

Debbie, bir grup yetişkin insana yiyeceklerin nasıl etiketlendiğini anlatmaya devam ediyordu. Sessizce iç çektiğimde, Ben’in gözleri sanki sinirlenmemi eğlenceli bulmuş gibi benimkilere döndü.

Bir gün onu ateşe verecektim. Bakalım o zaman da gülebilecek miydi?

Üçüncü kez *etiketlenmenin gerçekten önemli olduğunu* söylediğinde, tekrar etmek onun en sevdiği konuşma yöntemiymi, ona kulağımı kapatıp mutlu olduğum düşüncelere daldım... *Ayakkabılara*. Satın alacağım ayakkabılar. Keşke biri üretse dediğim ayakkabılar. Şu anda tam olarak *Nordstrom*’da gördüğüm yeşil süet topuklu ayakkabıları düşünüyordum. Bazı insanlar parlak yeşil süet ayakkabıyla yapılacak kombinlerin, özellikle beş yüz dolar olduğunu düşündüğümüzde sınırlı olduğunu iddia edebilirdi. Ancak yeterince mantık yürütürsem matematiği lehime çevirebilirdim.

“Yine ayakkabılar hakkında düşünüyorsun, değil mi?” diye fısıldadı Terri.

Ona yan gözle baktım. “Başka ne düşünebilirim ki?”

“Genç ve göz alıcısın. Duştan çıkan ateşli bir adamı düşünüyor olmalısın.”

“Hangi ateşli adamı? Burada öyle biri olmadığı kesin.”

Gözleri Ben’e doğru kaydı ama *bana* onu önermenin iyi fikir olmadığını biliyordu.

“*Chris Hemsworth*,” diye cevap verdiğinde sessizce güldüm.

Chris Hemsworth’ün banyomdan çıkma olasılığı istatistiksel olarak neredeyse sıfırdı ve eğer böyle bir şey olsaydı bile *nasıl*

* *Sharpie*, çabuk kuruyan ve suya dayanıklı mürekkebiyle bilinen kalem markasıdır. (ç.n.)

sonuçlanacağını çok iyi biliyordum. Kyle'dan sonra neredeyse her ilişki denemesi aynı şekilde sona ermişti. İçi ölmüş olmakla ya da işkolik olmakla suçlamışlardı, bu erkeklerin onlardan fazla çalıştığınızda söyledikleri klasik sözlerdi. Oysa ayakkabılar öyle değildir onlar sadece yeşil süet göğüslerinde sizi kucaklamak için varlardır.

“Bizimle de paylaşmak ister misiniz?” diye ikimizi de tersledi Debbie.

“Yiyeceklerimizi etiketlemek için *Sharpie*'lerden bahsediyorduk,” diye yumuşak sesle cevap verdim. “Terri'den biraz sipariş etmesini istedim.”

Gözleri şeytani bir şekilde parlayarak, “Çok ilginç,” dedi Ben. “Çünkü sana *Chris Hemsworth* diye cevap verdi.”

Bir an için topuklu ayakkabılarımdan birini masanın üzerinden fırlattığımı, ardından gelecek acı çığlığını hayal ettim. Ve bunu Los Angeles'ın en dava meraklısı insanların önünde yaptığımı hatırlayana kadar hissettiğim kısa zaferi.

Neyse ki, ben harekete geçmeden yönetici ortak olan Arvin Fields odaya girdi. Arvin yaklaşık bir milyon yaşındaydı ama emekli olmayı düşündüğüne dair hiçbir belirti yoktu. Muhtemelen ulusumuzun üçüncü seçiminde John Adams'a oy verdiğini hatırlayan McGovern'dan daha gençti.

“Bildığınız üzere,” diye başladı sözlerine. “Değişikliklere gidiyoruz.” Konuşması sinir bozucu derecede yavaştı. Bu yüzden dolayı yavaşlık değildi, daha çok hepimizi sinirlendirmek için kullandığı taktikti. Emrindekilerin kızgın arı sürüsüyümüş gibi olmalarını, hakimiyet için savaşmalarını ve önlerine çıkan her şeyi sokmalarını seviyordu.

Bu yüzden ikimiz de burada iyi iş çıkarmıştık. Geldiğimizde zaten kızgın arılardık.

“Bu yılın sonunda iki ortağımız emekli olacak.” Daha dik oturdum. *Duyuru* geliyordu. “İçinizden birinin bu görevi üstleneceğini umuyoruz.”

Başımı hızla kaldırdım. “Bir mi?” diye sorduğumda sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

“Sadece bir tane. Geçtiğimiz on yıl boyunca bazı sektörlerden daha az iş aldık ve bu da kârımızı azalttı. Bu kış sizi çok yakından izleyeceğiz, o yüzden en iyi olan erkek ya da kadın kazansın.”

Sanki biri ciğerlerime delik açmıştı da tüm hava dışarı çıkıyormuş gibi hissediyordum. Ortak olmayı hak ediyordum ve bunu bana olması gerektiği şekilde *vermek* yerine, siktiğimin yarışmasına dönüştürüyorlardı. Sadece Ben, kaybetmem için elinden geleni yapacaktı.

Kucağımda titreyen telefonuma baktım.

Ben Tate: Ah, olamaz :-(Kötü haber için üzgünüm.

Tanrım. Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki. Şirket kayıt defteri sayesinde numaram onda vardı. Şimdiye kadar sadece kötülük için kullanmıştı. Aynı şekilde ben de.

Ben: Kim için kötü haber?

Ben Tate: Gayet açık olduğunu düşünüyorum. Yine de birkaç ay boyunca senin en iyi hâlini takınmanı izlemek çok eğlenceli olacak.

Ben: En iyi halim mi? Buradaki standartlar çok düşük. Bir müşterinin eşiyle tuvalette basılmadığım sürece sicilim temiz kalacaktır.

Ben, FMG'deki ilk tatil partisinde bir müşterinin sarhoş karısıyla basıldığı *küçük bir olay* yaşamıştı. Utanmış görüldüğü tek an buydu.

Açıkçası mümkün olduğunda buna atıfta bulunmayı seviyordum.

Ben, metni okurken göğsümdeki şeytan manyakça kıkırdıyordu. Ama o sadece, cömert ağzındaki rahat gülümseme ve saçma kalın kirpiklerinin arkasında parlayan gözlerle koltuğuna yaslandı.

**Ben Tate: Bunu çok sık dile getiriyorsun. Sanki oradaki-
nin sen olmasını istiyormuş gibisin.**

Kadife kadar yumuşak, mezar kadar karanlık sesiyle tüm bunları sanki kulağıma fısıldamış gibi boynumdaki deri karıncalandı. Telefonumu ters çevirip konuşmayı sonlandırdım. Acaba onu şikâyet edebilir miyim, diye düşünüyordum ama yazışmamızı gözden geçirdiğimde bunun beni de çok iyi göstermediğini fark ettim.

Her neyse.

FMG'nin ilk kadın ortağı olmak üzereydim ve bu noktada buradaki erkekler kulübünü, son derece pahalı topuklularımın altında ezmeye başlayacaktım. Ve ezeceğim ilk kişi Ben Tate olacaktı.

Babam istediğimden daha sık arardı. Yani keşke yeryüzünden tamamen silinse dediğim biri için arada sırada arıyor olması bile fazlaydı. Her zaman bir şeyler isteyen, samimi jestten aciz bir adamdı. Eğer size gülümseme, hediye ya da iltifat bahşederse emin olun karşılığında çok daha fazlasını isteyecekti.

Her zaman istediği şey zamanım ve ilgimdi. Bunların hiçbirisi de sevgisinden dolayı değildi, tamamen ve her ne pahasına olursa olsun kazanmaya yönelik içgüdüsel ihtiyaçtan kaynaklanıyordu. Yaklaşık on beş yıl önce gerçekleşen boşanmayı hâlâ kazanmaya çalışıyordu. O süreçte, benim velayetim haricinde annemden neredeyse her şeyi çalmıştı. Sonra tekrar geri dönüp beni de almıştı.

Yirmi dokuz yaşındaydım ve piyon olmak için artık büyümüştüm ama o yine de annemi incitmek için elinden geleni yapıyordu. Anneler gününe ya da annemin doğum gününe denk gelen günler için lüks tatiller öneriyordu ve bunun tamamen tesadüf olduğunu iddia ediyordu. Daha genç yaşlarımdayken üniversite masraflarımı karşılayacağını söylemişti ama yalnızca yazları onunla ve yeni karısıyla Nantucket'ta kalmam kay-

dıyla. Hukuk fakültesi mi? *Tabii*. Ama karşılığında her Şükran Günü'nü ve kış tatillerini onunla geçirmem gerekiyordu.

Satın alamayacağı tek şey olmaktan büyük zevk duyuyordum.

Aradığında, "Meşgul olduğumu söyle," dedim Terri'ye.

Ne kadar pislik olursa olsun bir ebeveyni görmezden gelmeyi onaylamadığını belirten o derin iç çekmelerinden birini gönderdi.

"Gemma," dedi. "Sadece konuş onunla. Sürekli arıyor, *ben* bile onun için üzölmeye başladım."

Terri'yi çok seviyordum ama bazen keşke diğer iş arkadaşları onu daha fazla meşgul etse de beni sorumlu yetişkin olmam için azarlamaya daha az vakti kalsa diyordum.

İçimden inleyerek hoparlör tuşuna bastım. Sesim sadece kibardı daha fazlası yoktu. "Merhaba, baba."

"Bir süredir sana ulaşmaya çalışıyordum. FMG seni meşgul ediyor olmalı."

"Öyle." Dizüstü bilgisayarına dönüp gereksiz postaları temizlemeye başladım.

"Yani seni henüz ortak yapmadılar mı?"

Zamanlaması mükemmeldi. "Birkaç ay daha gerçekleşmeyecek."

"Biliyorsun şirketime gelseydin çoktan ortak olmuştun. Şimdiye kadar sermaye ortağı bile olurdun."

"Yani daha önce de bahsetmiştin. *Defalarca*." FMG'de yaptığım işi her zaman sevmeyebilirdim ama babam için çalışmaktan *nefret* ederdim. Şirketinin tarih boyunca bir kez bile doğru tarafta olduğunu sanmıyordum.

"İşten bahsetmişken," diye devam etti. "Şu sevdiğin hayır kurumuna bağış yapmayı düşünüyordum. Hani şu kadınlarla... aile içi şiddetle ilgili olan."

Ne kadar da cömertsin, baba. Adını bile bilmediğin hayır kurumuna bağış yapmanda eminin hiçbir çıkar yoktur.

“Kadınları Koruma Fonu.”

“Elli bin yeterli midir sence? Eğer öyleyse kutlamak için küçük bir parti düzenleyeceğim. Çalışmalarınla bağışa ilham verdiğin için seni de orada görmek isterim.”

Birkaç saatlik zamanım karşılığında hayır kurumuna elli bin dolar... Kulağa çok basit, çok netmiş gibi gelmesini sağlamıştı ama asla öyle değildi. Eğer kabul edersem ya aniden *başka* etkinlikler olacaktı ya da Noel günü annemden uzak bir yerde olacaktım. Babam söz konusu olduğunda *her zaman* pürüz olurdu.

“*Pekâlâ*. Zamanını haber verirsin. Çok yoğun çalışıyorum.”

“Şubat ayında düşünüyordum. Belki Stephani’nin doğum gününde yaparız.”

Gerginliğim içimde sıkı bir öfke yumağına dönüştü. Stephani onun karısıydı. Annemi aldattığı, şu anda bile *annemin* olması gereken evde yaşayan kadındı.

Bana söylediği şey Stephani’nin doğum günü için orada olmam karşılığında elli bin dolar ödemeye razı olduğuydu. *Washingtonian** ile *Town ve Country*** dergilerinin bizi aile olarak resmetmesini sağlayarak benden kızları diye bahsedildiğinden emin olmak ve annemi hiç var olmamış gibi tamamen resimden çıkarmak istiyordu.

“Öyleyse kesinlikle müsait değilim, baba,” diye cevapladım. “Kapatmalıyım.”

Telefonu kapattıktan sonra, Los Angeles’ı dokuz yıl önceki haliyle görmeye çalışarak pencereden baktım. Yeni bir başlangıç yapmak ailemin kaosundan kaçışmış gibi görünüyordu. O zamanlar çok farklıydım. Güneşi yüzünde hissettiğinde gülümseyen, büyük hayalleri olan biriydim. Acaba hukuk fakültesindeyken Stadler’da çalışmamış olsaydım, hâlâ o kişi olur muydum? Kalabilseydim kim olurdum?

* *Washington D.C.*’de yayınlanan aylık dergidir. (ç.n.)

** Aylık Amerikan yaşam tarzı dergisidir. (ç.n.)

Sanırım bunun anlamı yoktu çünkü kalmak seçenek değildi. Ama yine de diğer versiyonlarımı özlüyordum.

Fields'ın, o öğleden sonra beni ofisine çağırmasına Terri büyük anlamlar yüklemişti. Bana ortak olduğumu söyleyeceğini düşünüyordu ancak buradaki yöneticiler hiçbir şeyi karşılıksız vermezlerdi; ortaklıklar, ikramiyeler, övgüler. Onlara kalsa, ödemeyi kuruş kuruş verip bir de alkış beklerlerdi. Fields, terfi ettiğimi toplantıda açıklamadıysa kesinlikle gizlice de açıklamayacaktı.

Uzun koridordan geçip Los Angeles'ı gören köşe ofisine yürürken Ben Tate'in çoktan orada olduğunu görünce duraksadım. İkimiz de aynı anda çağırılıyorsak, ikimizden birinin azarlanmak için burada olduğu anlamına gelirdi ve bu sefer o kişi muhtemelen bendim. Son günlerde insanları Ben'e *mezar-cı* demeleri için teşvik etmiş olabilirdim de olmayabilirdim de. Uygunsuz lakaplar istemiyorsa, belki de cenaze masrafları için müvekkilinin eski karısının peşine düşmemeliydi.

Yüzüme yapay gülümseme yerleştirerek boş sandalyeye doğru ilerledim. Gülüp geçecek, özür dileyecek ve beni ispiyonlayan iş arkadaşşıma adımı duymamış olmayı diledim.

Bu durum zaten çoğu için geçerliydi.

Ben ile göz göze geldik. Sandalyemi ondan biraz daha uzağa kaydurdum.

Fields bakışlarını aramızda gezdirerek, "Sizinle ne yapacağım ben?" diye sordu. "Her zaman bıçaklı kavganın eşiğindeymiş gibi görünüyorsunuz."

Alaycı gülümsemeyle, "Dürüst olmak gerekirse, Gemma herkesle öyleymiş gibi görünüyor," dedi Ben.

“*Au contraire*,” diye cevapladım. “Seni burada gördüğüme çok sevindim çünkü bu bir yerlerde evsiz bir anneyi sığınma evinden attırmakla meşgul olmadığın anlamına geliyor.”

“O bir kazaydı,” diye söylendi.

Gülümsedim. Sinirlenmesi beni memnun etmişti. “Hımm.”

Çok konuşan kadına *cadı* diyerek suda boğdurabildiğiniz günleri özlemle hatırlarmış gibi, “Her neyse,” diye iç çekti Fields. “Az önce Ben’le konuştuğumuz gibi Fiducia’ya cinsiyet ayrımcılığı davası açılıyormuş ve epey kârlı olabilirmiş.”

Biraz daha dik oturdum. Fiducia -çeşitlilik, hoşgörü ve işyinde eşitlik gibi fikirlere önem veren tanınmış yatırım sermayesi şirketi- çok büyük bir yerdi. Basının ilgisini çekerlerdi ve benim de buna ihtiyacım vardı. Uzun vadede hedefim sadece aile hukuku alanında çalışmaktı ama isim yapmak biraz zaman alıyordu. En sevdiğim kurumsal müvekkilim Walter, bu gerçekleşene kadar bana yeterince iş veriyordu ama daha hızlı yol işime gelirdi. Ve haber değeri taşıyan ayrımcılık davası bunu sağlardı. Ayrıca eğer kazanırsam, beni ortak yapmamaları imkânsızdı.

“Davacı Margaret Lawson, elli dört yaşında ve on yıldan uzun süredir Fiducia’da çalışıyormuş. Dokuz yıl üst üste terfi ettirilmemiş ve bu durumdan şikâyetçi olunca da işine son verilmiş.”

Dava kulağa gittikçe daha cazip geliyordu. Onu almak için Fields’ın masasının üstünde dans eder, kendimi küçük düşürmeyi bile göze alırdım. Bu fırsat için Ben’le ölümüne dövüşürdüm. Ben’le ölümüne savaşmak caydırıcıymış gibi görünebilirdi ama hiç de öyle değildi.

Arvin, “Ben’le bu davada birlikte çalışmanızı istiyorum,” diye sözlerini bitirince omuzlarım çöktü. “Sen daha önce cinsiyet ayrımcılığı davalarına bakmıştın ve Ben de uzlaşma konusunda uzman.”

* Fr. Tam tersine. (ç.n.)

“Birlikte mi?”

Müşteri Çalan, Çaresiz Kadınları Sokağa Atan Ben, birlikte çalışmak istediğim biri değildi ve daha önce böyle bir dava-ya baktığını bile sanmıyordum. Ne halt etmeye ondan talimat alacaktım ki? Açıkça işin tamamını üzerime yıkacaktı ve tüm övgüyü kendine mâl edecekti.

Elini gereksiz yakışıklı yüzünde gezdirerek, “Seçme şansımız yok, şampiyon,” diye iç çekti Ben. Onunla çalışmak istemediğim kadar o da benimle çalışmak istemiyordu. Burada geçirdiği iki yıl boyunca beni *hiçbir* davaya dahil etmemişti. “Bildiğimiz kadarıyla hiçbir şey ifade etmeyebilir. Önce onunla konuşmalıyız.”

Kuşkusuz beni kazıklamanın bir yolunu bulacaktı ama her hâlükârda kaçış fırsatı sunulmayacakmış gibi görünüyordu.

Şok içinde sendeleyerek Fields’ın ofisinden çıkarken iyi şans ayakkabılarımı giyip giymediğimden emin olmak için ayaklarıma baktım.

Ayağımdaydılar. Görünüşe göre şansları tükenmişti.

Hava çoktan kararmıştı ve Ben ofisimin kapısına geldiğinde velayet sözleşmesinin taslağını hazırlamanın henüz yarısındaydım. “Tak tak,” dedi.

Kaşımı kaldırdım. “Gerçekten kapıyı çaldığında *tak tak* demenin gereksiz olduğunun umarım farkındasındır.”

Kapı çerçevesine yaslandı. “Bunu daha çok seni kızdırmak için söyledim.”

“Bu kadar çabalamana gerek yoktu.” Dizüstü bilgisayarım-
da yeni belge açtım. “Orada dikilmen bile beni rahatsız etmeye yetiyor.”

Oturması için davet ettiğimi hatırlamıyordum ama yine de masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

“Gemma...” Sesi kadifeyle sarılmış çakıl taşı gibi geliyordu. Karşı koyamayacağınız emirler vermek için yaratılmıştı.

İsteksizce durup ona baktım.

“Bunu yapabilecek misin? Bu dava büyük bir iş olabilir. Benden ya da genel olarak erkeklerden ne kadar nefret ediyor olursan ol, en iyi oyununu ortaya koyacağını bilmem gerekiyor.”

Tüm erkeklerden nefret etmediğimi iddia etmek istiyordum ama bunun üzerine yeminli ifade verebileceğimi sanmıyordum. Nefret ettiğim erkek sayısı etmediklerimden fazlaydı sanırım.

“Her zaman en iyi oyunumu ortaya koyarım. Ancak bu kadına sadece duymak istediklerini söylemeyeceğim ya da sırf zafer kazanasın diye onu rezil bir uzlaşmaya ikna etmeyeceğim.”

Burun delikleri genişledi. “Böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?”

Ben’i hemen her şekilde aşağılayabileceğimi düşünmüştüm ama görünüşe göre bu onun zayıf noktasıydı. “Seni mahkemede izledim. Hatırladığım kadıyla kazandığını söyleyebilmek için yaptığın şeyleri kendine hak görüyorsun.”

Çenesini sıkarak, “Sen de bir o kadar ileri gidiyorsun,” diye cevap verdi. “Tek fark benim bunu itiraf edebilmem.” Bir an için mutsuz bakışlarını bana çevirdi ve başını sallayarak ayağa kalktı.

Geniş omuzları gerilmiş halde dışarı çıktığında onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyordum. Daha önce benden rahatsız olmuş gibi davranmıştı ama hiç hayal kırıklığına uğramamıştı.

Bunun biraz daha iyi hissettirmesini umuyordum ama öyle olmadı.

Mahkeme binasına ilk kez ailemin velayet duruşması için ayak basmıştım.

Los Angeles Şehir Adliyesi'nin pürüzsüz modern duvarları ilk gördüğümünden daha farklıydı ama yine de buraya her geldiğimde onu düşünüyordum.

Müvekkilim Lisa Miller kürsüye çıktığında annemi ve parasını zar zor ödeyebildiği, tüm dava boyunca telefonla arayan ve ona tek soru bile sormayan boktan avukatını düşünüyordum. Lisa bana baktığında, annem orada solgun ve dehşet içinde otururken birinin ona vermesini dilediğim gülümsemeyle karşılık verdim. Bu gülümseme şu anlama geliyordu: *Bu işi halledeceğiz, emin ellerdesin.*

Kocasını Lee, tam da babamın tercih ettiği türden ün yapmış Paul Sheffield'ı tutmuştu. Herkesi yok etmeye istekli ve verdiği zararı sonradan düşünen bir avukattı. Ancak bugün eşit durumdaydık çünkü ben de o tür bir avukatım.

Annemle aynı durumu yaşayan kadınların, onlara ihanet etmeyeceğine söz verip yine de bunu yapan erkekler tarafından kesinlikle mahvedilmediğinden birinin emin olması gerekiyordu.

Lisa'dan, Lee ile çocuk büyütmenin nasıl olduğunu anlatmasını istedim. O da çocukların hiç katılmadığı futbol maçlarından ve çocuklar daha küçükken onları bir partide bırakıp orada tanıştığı kadınla yatmaya gittiğinden söz etti. Lee'nin kendisine hem baş başayken hem de insan içinde söylediği zalim şeylerden bahsetti. Karşı tarafın avukatı antidepresan kullanımından ve arkadaşlarıyla çok fazla şarap içtiği geceden bahsettiğinde sesim kısılana kadar itiraz ettim.

Annemin avukatının da *yapması* gereken buydu. Bunun yerine orada oturup annemin parçalanmasına izin vermiş ve hiçbirine itiraz etmemişti.

Dava devam ederken Lee Miller'ın düşmüş omuzlarına baktım ve içimde acımasız bir duygunun yükseldiğini hissettim. Tam bir mutluluk olmasa da şimdilik yeterli olacaktı.

Duruşma sona erdiğinde, Lisa ile dışarı çıkarken gözyaşlarını tutamadığını fark ettim.

Elimi omzuna koyarak, "Sorun ne?" diye sordum. Bir dakika önce mutlu görünüyordu. Ona istediği her şeyi vermiştim.

"Çok memnunum," diye cevapladı. "Gerçekten öyleyim. Sadece... o kadar sona ermiş hissettiriyor ki. Eskiden bana şiirler yazardı biliyor musun?"

Sözü yarım kaldı, gözleri kaldırımda boşluğa dalmıştı. Sanki geçmişteki halleri orada yapbozmuş gibi önüne serilmişti. Bu parçaların tamamen başka bir resme dönüşmesi ona akıl almaz geliyordu.

Stadler'ın koridorunda, geniş omuzları, köşeli çenesi, kendinden son derece emin tavrı ve sadece bana özel o gizli gülümsemesiyle bakan Kyle'ı düşündüm. Uzun süre boyunca bizim için tek son düşünmüştüm.

"Bir gün her şey anlam kazanacak," dedim ama bunun doğru olduğundan emin değildim.

Kyle hayatımdan altı yıl önce çıkmıştı ve ben hâlâ yapbozun parçalarını yerine oturtamıyordum.

Ben ile mahkemeden hemen sonra Margaret Lawson'la ilk kez buluşacağımız *Beverly Wilshire*'a gittim. Büyük cam kapıdan girdiğimde, bir sütuna yaslanmış bekleyen Ben, gördüğüm ilk kişiydi. Beni gördüğünde elini yakasının içinde gezdirdi, sanki önümüzdeki bir saati benimle geçirmenin fikri bile onu rahatsız ediyormuş gibiydi. Ardından topuklularıma baktı.

Topuklu ayakkabılarıma fazla baktığını fark etmiştim. *Kırk yedi numara ayakkabı giyyorsun, Ben. Bunlar sana uymayacaktır.* Bunu yüzlerce kez düşündüm ama ayakkabı numarasını bildiğimi itiraf etmek anlamına geleceği için hiç söylemedim. Ben Tate hakkında bilmem gerekenden çok daha fazlasını biliyordum.

Yanından geçerken duraksamadan, “Erkencisin,” dedim.

“Yalnızca sen bunu kusurmuş gibi göstermeye çalışırsın,” diye homurdandı. “Eğlenceli bir gece geçişmiş olmalısın.”

“Görüştüğün kadınlarla ilgili eğlenceli olan ne biliyor musun?” diye sordum. “Onlarla bir kez görüştükten sonra hepsinin ortadan kaybolması. Biri bunu araştırmalı.”

“Görüştüğün adamlarla ilgili eğlenceli olan ne biliyor musun?” diye sordu. “Aslında hiç var olmamaları.”

Sırtışını göz ucuyla fark ettim ama görmezlikten gelerek onun yok olmasını diledim. Omuzlarının ceketinin içinde gerildiğini görmek, aklımın başka yerlere çekilmesi için yeterliydi.

Restorana ulaştığımızda Margaret'ın bizi beklediğini gördük. Uzaktan bakıldığında ilk izlenim olumluydu. Profesyonel giyinmişti ve *garip* görünmüyordu. Ne *çılgın* saçları ne tuhaf rozetleri ne kedi tüyü kaplı atkısı ne de *çıkartmalarla* kaplanmış

evrak çantası vardı. Bu önemliydi çünkü jüri üyeleri, *yaşadığı adil miydi* diye sormayacaktı. *Bu kadını terfi ettirir miydim?* diye soracaklardı.

Masaya giderken kısık sesle, “Mükemmel görünüyor,” dedim.

“Yavaşla biraz, Hadım Edici,” diye cevapladı. “Henüz anlatacaklarını duymadın.”

“Duymama gerek yok, Mezarıcı. Sözlerimi bir yere yaz: Davayı alıyoruz.”

Masaya ulaştığımızda, Margaret ayağa kalktı. Ben, ikimizi de tanıttikten sonra oturmam için sandalyemi çekti. Sahte centilmenliğinin sinir bozucu gösterisiydi. Margaret izlemiyor olsaydı, sandalyeyi altımdan çekerdi ve çatlayan kuyruk sokumuma gülerdi.

Ben, garson gidene kadar Margaret ile havadan sudan konuştu ve sonra bana bakış atarak söze başladı. “Fiducia’da geçirdiğin süre boyunca bize neler olduğunu anlatarak başlarsan çok yardımcı olursun. Çünkü işler kötüye gitmeden önce başlangıç iyiymiş gibi görünüyor.”

Soruyu ifade etme tarzını sevmiştim. Sesinde herhangi bir şüphe ya da kaygı yoktu ve onların davranışlarını nasıl *algıladığını* sormamıştı. Sanki hikâyenin başka bir tarafı, belki de daha geçerli kısmı varmış gibi sormuştu.

Margaret, yıllarını erkek yöneticilerin terfi ettirilmesini izleyerek geçirmişti. Neden terfi ettirilmediğini sorduğundaysa yıllık değerlendirmelerin nasıl bozulduğunu ve en sonunda üniversiteden yeni mezun olmuş erkeklerin kendisinden daha fazla kazandığını öğrendiğini anlattı. Zaten bildiğimiz gerçekleri tekrarlıyordu ve bilmediğimiz şeylere ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Ayaklarım sabırsızlıkla masanın altına vuruyordu... Ta ki Ben, elini dizime koyana kadar. Bir an için tek fark ettiğim avucunun sıcaklığı ve elinin büyüklüğüydü. İstese üst ba-

cağımı saracak kadar kocamandı. Eğer iki farklı insan olsaydık -birbirini hor görmeyen türden- elinin nasıl daha yukarı kayabileceğini hayal etmek çok kolaydı. Ancak bunu sadece sakın olmamı söylemek için yapıyor olsa bile, Hadım Edici olarak bilinen bir kadının rızası dışında elini dizine koymaması gerektiğini kesinlikle iyi biliyor olmalıydı.

Garson, Margaret'ın suyunu yeniden doldururken sohbete ara verip Ben'e hızlıca, "*Elini lanet dizimden çek,*" anlamına gelen bir bakış attım.

Yanıt olarak dudakları hafifçe gerildi ve beni bırakmadan önce bacağımı son kez, beni çileden çıkaracak kadar sert sıkıttı. Sanki, "*Sabırlı ol, Hadım Edici. Bırak istediğini anlatsın,*" dermiş gibiydi.

Elini çektiğinde üst bacağımın üşüdüğünü hissettim. Ben, Margaret'a hikâyesinin neresinde olduğunu nazikçe hatırlatırken sesi hiçbir şekilde sabırsızlığımı belli etmiyordu. Bacak bacak üstüne atarak avucunun tenimdeki izini yok etmeye çalıştım.

Çok geçmeden bize daha fazla ayrıntı, daha önce bilmediğimiz şeyler anlatmaya başladı. Hızla not alırken Ben'in haklı olduğunun kanıtlanmasına sinirlendim.

Öğle yemeği bittikten sonra hesabı öderken, "Söylediğin her şeyi yüzüne vuracaklarının farkındasın değil mi?" diye sordu Ben. Onunla açık konuşmasına sevinmiştim çünkü davacı olarak ifadesinin alınması ve eğer iş oraya gelirse kürsüye çıkması çirkin bir süreçti. "Her yanlış adım, her öfke anı ya da hastalık günü yayınlanacak. Buna hazır mısın?"

Margaret ona döndü. Davayı tartışırken takdire şayan bir şekilde sakindi ve bu iyiydi. Jüri, erkeklerde *haklı öfke* olarak adlandıracağı aynı davranışlar için sıkıntıdaki bir kadını, *fevri* ya da *histerik* olarak etiketleyecekti. Margaret yutkundu, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. "Örnek çalışandım. On yıl-

lık çalışma hayatımda sadece üç kez hastalık izni aldım. Eğer stratejileri buysa, onlara şans diliyorum.”

“Dünyada bu davayı kazanmalarına yardımcı olacak kadar şans yok.” Ben’in söylediklerinden sonra Margaret bugün ilk kez memnun göründü.

Sanırım bu davayı onunla paylaşmaktan daha kötü şeyler de olabilirdi.

Çok değil ama birkaç tane.

Arabaya binince, yüzümde gülümsemeyle notlar almaya başladım. Kabul etmese de Margaret konusunda kesinlikle haklıydım.

“Kimse sana böbürlenmenin yakışsız olduğunu söylemedi mi?” diye sordu.

Çoktan telefonunda bir şeyler yazmaya başlamıştı. Muhtemelen lüks binada tuttuğu dairede, sorunlu aktrisin biriyle öğle yemeği sonrası seksini ayarlıyordu.

“Bunu duymak seni şaşırtabilir, Tate ama senin ya da bir başkasının davranışımı yakışsız bulması umurumda değil.”

“Sosyal hayatına bakılırsa ya da olmayan sosyal hayatına... hayır bu beni şaşırtmadı,” diyerek yazmaya devam etti.

Gözlerimi devirdim. Anladığım kadarıyla Ben’in sosyal hayatı sadece kadının güzel olmasını ve nefes almasını gerektiriyordu. Nefes kısmından emin bile değildim. “Bu arada, görüştüğün şu yoga Instagram kızı nasıl? Ona *senin ve sen* kelimelerinin arasındaki farkı açıkladın mı?”

Telefonunu bırakıp kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Sosyal hayatımı bu kadar dikkatli takip ettiğini bilmiyordum. Neredeyse... kıskanmış gibisin.”

O anlardan birindeydik. Yapmam gereken onu görmezden

gelmekti ama şeytan göğsümde sıçrayarak tüm yanlış şeyleri öneriyordu. Tanrı'ya şükür, neredeyse ofise gelmiştik. Belki bu hasarı minimumda tutardı.

“Öyle olmalıyım,” dedim ifadesiz bir sesle. “Eğer vajinal birleşmenin yanında bir de hastalık isteseydim, arayacağım ilk kişi kesinlikle sen olurdun.”

“Vajinal birleşme mi?” diye tekrarladı. Sanki elini sutyenimin içine sokmuş gibi meme uçlarım gerildi. “Zaten işe yarayacağından şüpheliyim. Orada bir sürü örümcek ağı vardır. Aşılamayacak kadar da çoktur.” Sanki hâlâ bu olasılığı düşünüyormuş gibi hafifçe sırttı.

“Pekâlâ senin parçaların kesinlikle bu işe uygun değil. Dürüst olmak gerekirse *herhangi* bir işe yaramaz.”

“Aletimden çok fazla bahsediyorsun.” Dudaklarıma baktığında içimdeki hain şeytan buna bayıldı. “Acaba bunun anlamı var mı?”

Bir an Ben'i ve *aletini* hayal ettim -tabii birlikte- ve bu fikir beni inanılmaz sersemletti, huysuz ağzımın toparlanması iki saniye sürdü.

“Küçük ve zayıf olanlara karşı *her zaman* zaafım vardır,” diye cevapladım.

Araba kaldırımında durunca Ben, hemen indi. Ancak ben daha çıkmadan başım tekrar içeri eğdiğinde yüzlerimizin aynı hizadada ve çok yakın olduğu pozisyona geldik. Tenindeki sabunun, gömleğindeki yumuşatıcının kokusunu alacak kadar yakındık. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlarken, “Gemma,” dedi. “Seni temin ederim benimle ilgili *küçük* ya da zayıf hiçbir şey yok.” Uzaklaştığında bir süre şoktan kurtulamadım. Nefesimi toparlamam da zor oldu.

Gemma, seni temin ederim benimle ilgili küçük ya da zayıf hiçbir şey yok.

Gözlerimi sıkıca kapatarak o anı kafamdan uzaklaştırmaya

çalıştım ama onu hâlâ tam olarak aynı yerde hissediyordum. Bacaklarımın arasında sinekkuşuymuş gibi çırpınıyordu.

Az önce aleti hakkında konuştuğumuza inanamıyordum.

Bunu *benim* başlattığıma ise hiç ama hiç inanamıyordum.

O gece eve dönerken sağa yerine sola döndüm. Bildiğim kadarıyla Ben, Santa Monica'da yaşıyordu ama nedenini anlamıyordum. O da benim kadar çok çalışıyordu ve sahilde takıldığı söylenemezdi. Acaba o da bu yoldan mı gidiyordu? Eğer öyleyse tam bir aptaldı. Saat dokuzda bile trafikte rahatsız edici sayıda dur kalk vardı.

Sokağından hiç geçmemiştim ama Alta'dan gidersem solda kalan evini görebiliyordum. Önünde hâlâ çöp konteynırı ve bahçesinde asılı inşaat izni vardı. Her ne yapıyorsa iki yıldır devam ediyordu. Komşuları da en az benim kadar ondan nefret ediyor olmalıydılar.

Birkaç sokak daha geçtikten sonra U dönüşü yapıp bir kez daha evine baktım. Son olmayacağını bilsem de bu küçük zayıflık anını unutmaya çalışarak eve döndüm.

Her nasılsa, hâlâ romantik bir kalbim vardı. Irksal ayrımların aşıldığı ya da bir çocukla yaşlı birinin sarıldığı sezonluk reklamlarda gözyaşlarına boğulurdum. Pinterest'te hayalimdeki evi planlamış ve müstakbel kocamın, İzlanda'da nasıl evlenme teklif edeceğini tasarlamıştım. (Hiç beklemediğim anda fark etmediğim çocuk korusu, *All You Need is Love** şarkısını söylemeye başlayacaktı ve sonra aniden... Kuzey Işıkları bilecekti.)

Bunu annemle bugüne kadar yapılmış tüm *Hallmark* filmlerini izlemiş olmamıza bağlıyorum. Oysa yüzde doksanı aynı, kadın düşmanı senaryolara sahipti. Büyük şehirden gelen kariyer odaklı kadın, küçük kasabada seksi bir adam tarafından kendinden kurtarılır ve sonunda geleneksel, kadınsı mesleği -fırıncılık, annelik ya da otel işletmeciliği- benimserdi. Yine de evdeyken bu kurguları içime çekermiş gibi izlerdim.

Annem telefonu açtığında, "Bugün hangisini izliyorsun?" diye sordum. Perşembe günüydü ve saat sekizdi. Potansiyel müşteriyle buluşmaya gidiyordum. Annem için saat on birdi ve

* İhtiyacın olan tek şey aşk. (ç.n)

günün ikinci vardiyasından yeni çıkmıştı. İkimizin de şu anda *Hallmark*'a layık bir hayatı yoktu.

“Adam pansiyon sahibi ve kadın...”

“Arabası bozulduğu için orada mı kaldı?” Otoparktan çıkar-ken tahminde bulundum. Bu senaryoları kim yazıyorsa, belli ki otomobil sorunu ya da yola fırlayan geyik olmadan şehirden ayrılmanın imkânsız olduğuna inanıyordu.

“Hayır, aslında hisselerini satın almak için orada.”

“Ah, elbette. Yani kadın, kasabanın cazibesini yok edip turistik bir yere çevirmek isteyen kalpsiz bir holdingi temsil ediyor. Adam da onun yanıldığını kanıtlayacak ve yaralı kalbini iyileştirecek.”

Kahkaha attı. “Görünüşe göre gidişat bu yönde. Kalpsizlerden bahsetmişken Müşteri Hırsızı ile işler nasıl gidiyor?” Annem de benim kadar *#BenTakımı*'ndan değildi. Zaten tüm bilgileri benden aldığı için aksi düşünülemezdi.

Fairfax'ten Sunset'e dönerken yolun ortasında duran aptal çocuklara korna çalarak sessizce söylendim. “Henüz yanlış bir şey yapmadı. Ama müşteriyle daha geçen hafta tanıştık. Ona biraz zaman ver.”

“Eğer bu bir film olsaydı, Noel'de çalışmadığın için seni kovmakla tehdit ederdi ve sen de kendini yakışıklı müşteriyle şirin kayak merkezinde bulurdun.”

Noel'de çalışmazsam işten atılmakla tehdit edilme kısmı olasıydı ama ortaklar tüm eğlenceli seyahatleri kendilerine saklıyorlardı. “Tatillerden bahsetmişken,” diye araya girdim. “Şükran Günü'nde ne yapmak istiyorsun?”

Annem çoğu şeyi tek başına karşılayamıyordu. Bu durum, maddi konuları konuşmamızı zorlaştırıyordu. Öğrenci kredilerimi ödedikten sonra ona yardım edebileceğimi düşünmüştüm ama o sürekli pahalı şeyleri kabul etmeyi reddetti. Onun için araba aldığımda ağlamıştı ve gözyaşları mutluluktan değildi.

Öz kızının onun zavallı ve çaresiz olduğuna inandığını düşünmeden, o arabaya asla bakamayacağını söyledi. En sonunda pes edip arabayı iade ettim. O günden beri de daha dikkatli davranmak zorundaydım. Artık ciltli kitabı kabul edeceğini ama ilk baskıyı kabul etmeyeceğini, yün kazak alabileceğimi ama *Canada Goose* marka montu alamayacağımı biliyordum. Seyahatlerimde ona bir şey aldığımı ya da ikimiz için aldığımı söylersem, itiraz etmezdi. Hâlâ arkadaşlarımla kayak yaparken ikimize birer çift son model kar botu aldığımı sanıyordu. Oysa gerçekte, onları internetten bulmuş ve sadece onun için almıştım. Bebek teni yumuşaklığındaki kaşmir şal, kürk astarlı mokasen ayakkabılar, gülünç derecede pahalı yüz kremi de aynı şekilde.

Ama uçak biletleri konusunda yalan söylemenin yolu yoktu. Zamanımdan çok param vardı ve yanıma gelirse benim için çok kolay olurdu ama her zaman kararlarına saygı duyardım.

Senin için Los Angeles bileti ayarlayabilirim ya da oraya gelebilirim,” dedim. “Mutfağım berbat ama burada harika Şükran Günü yemeği yapan yerler var. Dışarıda yiyebiliriz.”

“Ah, tatlım. Çok özür dilerim. Şu anda mağazada çalışıyorum... Tüm hafta izin almam mümkün değil ve ayrıca Şükran Günü’nde barda vardiya aldım. İşin ve arkadaşların arasında seni göremeyeceğimi düşünmüştüm.”

Parmaklarımı bluzumun boynunda gezdirdim. Ne kadar meşgul olduğumu abartmış olabilirdim ama beni rahatsız eden bu değildi. Bir zamanlar annem, her Şükran Günü’nde yirmi kişilik destansı akşam yemeklerine ev sahipliği yapardı. Şimdi kutlama bile yapamayacaktı. Mükemmel bir eştı ve bakın bu ona ne kazandırdı; boktan dairesinde tek başına sıkışıp kalmıştı ve iki işte birden çalışıyordu.

“Noel için eve geleceğim o zaman. Programını bana bildir-men yeterli.”

“Babanı istediğin zaman ziyaret edebilirsin, biliyorsun,” dedi çekinerek. “Eminim seni görmek çok hoşuna giderdi.”

İrkildim. Annemin nasıl bu kadar yüce gönüllü olduğundan emin değildim. Bu özelliği bana miras kalmamıştı... açıkçası buna memnundum. İnsanların iyi yönlerini görmek ve kötü yönlerini affetmek bir kadına hiçbir şey kazandırmazdı. “Bunu düşüneceğim anne,” diye cevapladım. Benim için *cesedimi, hatta onunkini de çiğnesen olmaz* demenin kibar yoluydu ve o bunu çok iyi biliyordu.

Telefonu kapattıktan sonra park yeri buldum. Günün son ve en kötü olayı için hazırlandım; Fields’ın isteği üzerine potansiyel müşteriyle buluşmak.

En iyi koşullarda bile bunu yapmaktan nefret ederdim ama bu gece için daha da kötümserdim. *West Forest* Medya bize çok iş getirebilirdi ama şirket ve CEO’su hakkındaki izlenimim *-hukuki tabirle nasıl denir?-* dangalak olduklarıydı. Genç bir kadındım ve makul derecede çekiciydim. Bu kombinasyon sıradan erkeklere bile tam bir pislikmiş gibi davranma cesareti veriyordu ve bu adamlar *zaten* pislikmiş gibi görünüyorlardı.

West Forest’ın üst düzey çalışanlarının etkinlik sonrası takıldıkları bara gittim. CEO Tim Webber, kendimi tanıtırken beni baştan aşağı süzdüğünde akşamın beklediğim kadar kötü geçeceğini anladım.

“Fields’ın, senden hoşlanacağımı neden ısrarla söylediğini şimdi anlıyorum,” dedi Webber.

Yapabileceğiniz tek şeyin imaları görmezden gelmek olduğu zamanlar vardır. Uzattığı elini tuttum ama elini olması gerekenden daha sert sıktım.

“Şu aktrise benziyorsun, hani şu... Hey, Jones!” diye bağırdı barın yanındaki adama. “Kime benziyor?”

Jones, “*Wonder Woman*,” dediğinde iç çektim.

“İşte bu,” dedi Webber. “*Wonder Woman*. Adı Gail’ bilmem ne. Bunu sürekli duyuyorsundur.”

Zorla gülümsedim. “O benden çok daha nazık biridir.”

Şakaymış gibi güldü ama aslında uyanydı. “Eminim doğru değildir.” Yanındaki adama döndü. “Restorana geçiyoruz. Her şeyi bana fatura et.”

Çalışanları, sanki Webber bekâretimi almak için beni yukarı çıkarıyormuş gibi odanın içinde yürüyüşümüzü izlediler. Üst kata çıktığımızda nedenini anladım. Restoran lüks, sessiz ve *romantikti*. Benim için sandalyemi tuttuğunda ve içki isteyip istemediğimi bile sormadan bir şişe kırmızı şarap sipariş ettiğinde kesinlikle rahatsız oldum. Biraz başarıya ulaşmış ve bunun aklını başından almasına izin vermiş bir adamdı. Evlilik, vergiler, şirket harcamaları vs. her konuda hile yaptığından ve tüm bunları rasyonelleştirdiğinden emindim. Böyle adamları iyi tanırdım. Ne de olsa bir tanesi tarafından yetiştirilmiştim.

Sohbeti şirketin yasal ihtiyaçlarına getirmeye çalıştım ama beni geçiştirdi. “Oralara da geleceğiz. Aç mısın? Bir şeyler yiyelim.”

Sertçe, “Yemek yedim, teşekkür ederim,” dedim. Yememiş-tim ama önümüzdeki doksan dakika boyunca biftek yemek için takılıp kalmak istemiyordum. Üstelik *işle zevki birbirine karıştıran bir adam* olduğu barizken.

Garson şarabı tattırdığında, kadehinde çevirdi, kokladı ve bir yudum alıp ağzında gezdirdi. Sanki kraliyet ailesindenmiş gibi göz teması kurmadan başıyla onayladı.

Mide bulandırıcıydı. Eminim Ben Tate de aynısını yapıyor-dur.

Garson gittikten sonra, “Peki iş dışında ne yaparsın?” diye sordu.

* *Wonder Woman* karakterini canlandıran aktris Gal Gadot’nun ismini hatırlayamadığı için bu şekilde söylüyor. (ç.n.)

“Haftanın yedi günü çalışıyorum,” diye cevap verdim. “Temsil...”

“Bunu değiştirmeliyiz,” diye araya girdi. “Tüm boş zamanını çalışarak geçirmek için fazla güzelsin.”

İy.

Tekrar konuşmaya başladım. “Söylemeye çalıştığım, temsil...”

“Daha önce hiç yata bindin mi?” diye sorduğunda pes ettim.

Ne iş yaptığım adamın umurunda değildi. Muhtemelen, hukuk fakültesine gitmiş olmam bile umurunda değildi. Sadece geceyi süsleyecek seyirlik olarak buradaydım, başka bir şey için değil.

Bana yatını anlatırken tanıştığı her ünlünün ve görüştüğü her modelin adını verirken, *Art Basel*’de Demi ile partilemek hakkında anlamsız hikâyesini paylaşıırken sabırla dinledim. Konusunu kaç kez açarsam açayım, yapmadığı tek şey *West Forest*’ın yasal ihtiyaçlarını tartışmaktı.

Gemma Charles, FMG’nin ilk kadın ortağı, kafamda tekrar ettim.

Son şarabı kadehlerimize doldurup kredi kartını gösterişle masaya bıraktığında rahat nefes aldım.

“Daha önce Coronado etraflarında yelken açtın mı?” diye sordu. “Bir ara gitmeliyiz.”

“Dediğim gibi haftanın yedi günü çalışıyorum, o yüzden biraz zor. Hazır iş demişken...”

Göz kırptı. “Benimle Coronado’ya gelersen patronuna çalıştığınızı söylemekten mutluluk duyarım.”

Kıbarca gülümsemeye zorlamaktan çenem ağrımaya başlamıştı. “Korkarım zaten yatla açılmak yerine çalışmayı tercih ederim.”

“Zor biri olduğunu görebiliyorum. Sorun değil. Meydan okumaları severim.”

* Her yıl, Basel, Miami, Hong Kong ve Paris’te düzenlenen, kâr amacı gütmeyen, özel mülkiyete ait uluslararası sanat fuarıdır. (ç.n.)

Meydan okumakla ilgilenmiyordum, iş yapmakla ilgileniyordum ve iş hakkında hiç konuşmamıştık. Daha ne kadar bu adamın aptal hobilerini ya da sosyal hayatını önemsiyormuş gibi yapmam gerekiyordu?

“Şirketinin bizim için neler yapabileceğini konuşalım,” dedi aşağı indiğimizde. Dışarı çıktığında onu takip ettim. Neden bu konuyu şimdi açtığım merak ediyordum. “Evim hemen köşeyi dönünce ve buzdolabında güzel bir şişe *Veuve Clicquot** var.”

Aman Tanrım. Hiçbir iş, dairesinde bir saat boyunca onu kendimden uzak tutmaya çalışmak zorunda kalmama değmezdi.

“Yarın erken kalkmam gerekiyor.” Elim uzattım. “Sizinle tanıştığım memnun oldum.”

Bileğimden tutup beni kendine çekti. “*Seninle tanışmak çok hoşuma gitti,*” dedi fazlasıyla yanıma yaklaşarak. “Hem de çok.”

Ardından elimi kasığına bastırdı.

Nefesim kesildiğinde, bu sadece eğlenceli ve çekici oyunmuş gibi gülümsedi. Elim geri çekmeye çalıştım ama bileğimi sıkıca tutuyordu. Yumruğumu sertleşmiş aletine bastırdı.

“Elimi bırak,” diye bağırdım.

Bileğimi sıkıyordu. “Hadi ama, Gemma. Bence bu ikimizin de işine yarayabilir.”

Müşterinin bana asılması ilk değildi ama açık ara en berbatı buydu. “Bileğimi hemen *şimdi* bırak.”

Onun yerine, yumruğumu sertliği boyunca hareket ettirdi. “Tüm yemek boyunca beni sertleştirdin. Eğlenceli birine benziyorsun.”

Avucumu açıp aletini kavradım ve olabildiğince sert sıktım. “Şimdi ne kadar *eğlenceli* görünüyorum, pislik?” diye sordum.

Acıyla nefesi kesilince bileğimi bıraktı.

Arabama binerken, “Lanet olası kaltak,” diye arkamdan bağırdı.

* Pahalı ve ünlü şampanya markası. (ç.n.)

Ortaparmağımı gösterdim ama anahtarlarımla uğraşırken ellerim titriyordu.

Farklı dünyada, doğrudan polise gidip suç duyurusunda bulunur veya medyaya gidip *West Forest*'ın CEO'sunun ne kadar iğrenç bir adam olduğunu anlatırdım. Gerçek dünyadaysa, her zaman istediğim terfiyi almak üzereydim. Şu anda ihtiyacım olan son şey *histerik kadın* olarak damgalanmaktı ve ortakların, Webber'in az önce yaptığını teşvik ettiğimi düşünmesiydi.

Benden sonra gelecek kadınlar için dünyanın farklı bir yer olmasını istiyordum. Bunu sağlamanın tek yolu henüz farklı olmadığı gerçeğini kabullenmekti.

Ama sırf hak ettiklerimi elde etmek için susmaktan fazlasıyla yorulmuştum.

6

Ertesi gün, öğleden sonra Ben, Lawson davasını konuşmak için buluşmak istedi. Görünüşe göre Fudicia, Margaret bizim firmamıza geçtiği için anlaşmak istiyordu.

Garip bir hayal kırıklığı hissettim. Sanırım kapışmayı dört gözle bekliyordum.

İkimiz de öğleden sonra adliyede çalışacaktık. Bu yüzden yakınlardaki restoranda birlikte yemek yemeyi önermişti. Ben’le yalnız yemek tuhaf olurdu ama dün gece yaşananlardan çok etkilenmiştim, fark etmedim bile.

Zaten bildiğim şeyleri anlatırken salatamla oynuyordum. Hâlâ duruşmaya gidiyormuşuz gibi davranarak karşı tarafın avukatının fazla rahatlamasının önüne geçmek istiyordu. Benim de tamamen yapmayı planladığım şey buydu.

“Margaret’in dosyalarının yanı sıra, yöneticilerin de dosyalarının birer kopyasını isteyeceğiz.”

“Talebi zaten yazdım,” dedim sıkıntıyla. “Gelen kutundadır.” Ceketimin kolunun hemen altındaki morarmış bileğimi gizlemeye çalıştım. Dün akşamı hatırlatan bu iz, beni kınıyordu. Sanki yanlış olanı yapmışım, Webber’in yaptığına yanına

kâr kalmasına izin vermişim gibi hissettiriyordu. Ama adaletin terazisini dengelemek için kariyerimi riske mi atmam gerekiyordu? Bunu başkasına bırakamaz mıydım?

Ben, gözlerimin içine uzun süre baktı. “Bugün çok sessizsin.”
“Her zaman sessizimdir.”

Kaşlarını çatarak, “Bileğine ne yaptın?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Yüzümdeki tüm kan çekildi. Sesimde en ufak duygu kırıntısı olmasından nefret ederek elimi kaçırdım. Neden burada oturmuş dün gece için suçluluk duyuyordum? Neden bu aptal morluk beni bu kadar rahatsız ediyordu? Şikâyet etseydim, Webber ve birlikte çalıştığım her erkek tarafından bokmuş gibi hissettirilirdim. Bu yüzden hiçbir şey söylememiştim ama yine de berbat durumdaydım.

Tim Webber’in dün akşamı ikinci kez düşünmediğine bahse girebilirdim.

Restorandan çıktık. “Uber çağırdım,” dedim önümüzde duran sedan arabanın yanından geçerken. “Bu topuklularla yürüyemem.”

Ayakkabılarıma bakarken elmacıkkemikleri hafifçe kızardı. “Belki de herkes gibi normal ayakkabılar giymelisin.”

“Belki sen de işinde iyi olmaya daha çok...” Sedandan tamdık bir yüz çıkınca sözlerim yarım kaldı.

Meg Lawrence’ı altı yılda sadece bir kez görmüştüm ve son görüşmemizde kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranmıştı. Şu anda da aynısını *umuyordum*. İşleri düzeltmek için şansı vardı ama artık çok geçti.

Şaşkınlıkla gözlerini kırparak, “Gemma,” dedi. *Kahretsin*.

Gülümsemeden, “Meg,” diye cevap verdim hızlıca.

Bakışları önce Ben’e, sonra tekrar bana döndü. “Uzun zaman oldu.”

“Yeterince uzun değil.” Yanından geçip arabamıza yürüdüm. Tanrı’ya şükür tam zamanında geldi. Bunu Ben’in önünde

yaptığım için pişmandım ama kimsenin bilmesini istemeyeceğim bir hikâyeyi ona anlatmasından iyiydi.

Yanıma otururken, “Bu çok da arkadaşça değildi,” dedi Ben.

“Arkadaşım değil.” Geleceğini bildiğim sorulardan kaçınmak için pencereden dışarı baktım. Bunun peşini bırakması imkânsızdı.

“Bana ne yaptığını söyleyecek misin, yoksa peşinden koşup ona mı sorayım?”

İçim sıkıştı. Telefonumu alıp, “Git ona sor,” dedim sanki ilgisizmişim gibi. “Burada beklerim.” Ben’in *bu kadar* utanmaz olmadığına güveniyordum. Yanılmadığımı umuyordum.

İç çekerek, “Gemma,” dedi. “Hadi ama.”

“Stadler Helms de birlikte çalıştık,” dedim. *Ve o, bir zamanlar benim en yakın arkadaşımdı.*

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Stadler’da ne zaman çalıştın? Hukuk fakültesinden mezun olur olmaz FMG’ye geldiğini sanıyordum.”

Bacak bacak üstüne attım ve havada kalan topuğuma sabırsızca dokundum. Bakışları ayağıma dönüp hemen uzaklaştı.

“Yaz stajyeriydim,” diye cevap verdim. Oysa orada geçirdiğim sürenin yalnızca bir kısmı yaz aylarına denk geliyordu. “Eğer kişisel hayatımı sorgulaman bittiyse, notlarımı incelemek istiyorum.”

“Sana teklifte bulunmadılar mı?” diye sorduğunda, ona söylediğime pişman oldum. *Tanrım.* Çünkü bu kırmızı bayraktı, değil mi? Benim iş geçmişime sahip olan hiç kimse, çok yanlış bir şey yapmadığı sürece teklif alırdı.

Ve hiç kimsenin, daha da kötüsünü yapmadığı sürece teklifi geri çekilmezdi.

Notlarımı açtım. “Seni şirketlerine nasıl ortak ettikleri hakkında hiçbir fikrim yok,” diye cevap verdiğimde sonunda pes etti.

Saldırmak, her zamanki gibi en iyi savunmaydı.

Bunu, iki yıldır Ben’i uzak tutmak için kullanıyordum.

Kyle geldiğinde, Meg birkaç yıldır Stadler'da avukatlık yapıyordu. Ben de hukuk fakültesi sırasında yarı zamanlı çalıştığım için neredeyse aynı süre boyunca oradaydım. Teknik olarak patronumdu ama çoğunlukla partiler, kıyafetler ve erkekler hakkında yaptığımız konuşmalara bakarak kimse bunu tahmin edemezdi. Son zamanlarda bir oğlana, Kyle Cabrera'ya odaklanmışlardı. Gerçi hukuk büromuzun otuz beş yaşındaki ortağına oğlan demek biraz saçmaydı.

Geçici olarak Los Angeles ofisinde çalışıyordu. Söyleme bile gerek yok, bunu kalıcı hale getirmesini umuyorduk. İlk kez koridorda yürürken gördüğümüzde, Meg, "*Şık takım elbise giymiş avukattan daha çok deniz komandosuna benziyor,*" diye fısıldamıştı. Haksız da sayılmazdı.

Hafta boyunca Meg ve diğer iş arkadaşım ile yaptığımız grup sohbetinin tek odak noktası oydu. Elde edilen her küçük bilgi kırıntısı gizlice toplandı ve sanki yeraltı direniş ekibiymişiz gibi üzerine kafa yoruldu.

Ben: Görünüşe göre her gece Equinox'ta egzersiz yapıyor. Bir ile on arasında derecelendirirsek, maddi gücümün yetmeyeceği spor salonuna üye olarak 'tesadüfen' karşısına çıkmak ne kadar sapıkça olur?

Meg: Zarar verme niyetin olmadığı sürece (öyle varsayıyorum) bence sorun yok. Fotoğraf gönder.

Ben: Hayatta olmaz. Bunun için üyelik al. Ayrıca ne fotoğrafı İSTEDİĞİNİ biliyorum ve senin için gizlice erkek soyunma odasına girmeyeceğim.

Kirsten: Eminim çok BÜYÜKTÜR. Uzak mesafeden yakınlaştırma yapabilen lense de ihtiyacın olmaz.

Ben: Bu konuşma çok yanlış. Evli olup olmadığını bile bilmiyoruz.

Kontrol etmiştik elbette. Yüzük takmıyordu ve biyografisinde iki çocuk babası olduğu yazıyordu ama eşinden bahsetmiyordu.

"İmkânı yok," dedi Kirsten. "Hiçbir eş, o adamın gözetim olmadan ülkenin bir ucundan diğerine gitmesine izin vermez."

Meg, "Masasında çocuklarının resmi var ama eşinin tek resmi bile yok," diye ekledi.

Normal şartlar altında en kötüsünü düşünecek ilk kişi ben olurum. Babamın sanki bir işmiş gibi annemi aldattığını görmüştüm ama Kyle da dürüstlük, doğuştan gelen nezaket vardı. İnsanlara iyi davranırdı; işten atılmak üzere olan Tom'a yeni iş bulmuştu, binanın dışında oturan evsiz adamın adını biliyordu, yönetici ortağa iyi olduğu kadar hademeye de nazik davranırdı.

Bir akşam ofisine gidip bir tartışmanın sonunu duyana kadar her şeyini gizli tutmuştu.

“Bu hafta sonunu onlarla geçireceğim,” demişti hattaki birine. “Anlaşmalar bunun için var.”

Başını sallayıp telefonu kapatırken içeri gelmem için elini salladığında, dışarı çıkmak üzereydim.

Yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim. Kapı açıktı ve...”

İsteksizce gülümsedi. “Sorun değil. Eski karımla aramız şu sıralar biraz gergin.”

“Pekâlâ bu açıklama, ofisin en büyük gizemini cevaplıyor,” dedim. “Herkes senin bekâr olup olmadığını merak ediyordu.”

Güldü ve sonra tekrar başını salladı. “Bunu çok fazla insana söylemedik. Boşanma sonuçlanana kadar gizli tutmaya çalışıyoruz.”

“Kimseye söylemeyeceğim,” dedim.

Bakışlarını gözlerime sabitledi. “Söylemeyeceğini biliyorum.”

Bu bilgiyi söyleyememek beni öldürdü ama yine de kimseye söylemedim. Meg ve Kirsten ile mesajlaşıp, dedikodu yapmaya devam ettim. Sanki hiçbir şey bilmiyormuşum gibi onlarla “*Sence evli midir?*” oyunu oynadım. Onlara Kyle’ın söylediği hiçbir şeyi anlatmadım.

Sanırım ilk hatam buydu.

“Pinterest panonu yıllardır g ncellememişsin,” dedi Keeley daha selam bile vermeden. Ses tonuna bakılırsa Pinterest’i g ncellememek vergi kaçırmakla eşdeğer ahlaki bir sorundu.

“Zamanım yok,” diye cevap verdim ama bu tamamen doğru değildi. Yıllar  nce Pinterest bağımlısıydım. Ev sayfam, moda sayfam, okunacak kitaplar sayfam vardı. Bu benim vizyon panosu versiyonumdu: *İşte farklı biri olduğumda yaşayacağım ev, çıkacağım seyahatler ve okuyacağım kitaplar.* oğundan vazgemiştim. Okumak ya da seyahat etmek için çok meşguldüm. Okyanus kenarında, önünde botanik bahçesi olan şirin eve -Tanrı bilir onunla ilgilenecek zamanı nereden bulacaktımduyduğum arzuyu kaybettim. Moda sayfasına hâlâ eklemeler yapıyordum ancak bu günlerde çoğunlukla iş için kıyafetler ekliyordum. Sanırım bu gelecekteki Gemma’nın çoğu parçasından vazgeçtiğim anlamına geliyordu. Keeley ve annem ise bu vazgeişe direnen son kişilerdi.

“Bu yüzden mi beni cumartesi öğleden sonra arıyorsun?” diye sordum. “Pinterest sayfam için mi?”

Homurdandı. “Tabii ki hayır. Aradım çünkü bu gece vardıyamı başkası devraldı yani sen ve ben dışarı çıkıyoruz.”

“Yarın Miami’ye gitmem gerekiyor, Keels. Pazartesi günü de bütün gün ofis dışında olacağım. Gerçekten çalışmam gerek.”

Ben Tate’le yirmi dört saat. Hafif yamuk burnu ve çarpık gülümsemesiyle, “*Gemma, seni temin ederim benimle ilgili küçük ya da zayıf hiçbir şey yok,*” demesini hayal ettim.

Her hatırladığımda, replik biraz daha edepsizleşiyordu.

“Cidden bana pazar gecesi çalışmak zorunda olduğun için cumartesi gecesi de çalışman gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu. Neden Los Angeles’taki tek arkadaşım olduğunu kanıtlayarak hayır cevabım kabul etmiyordu. “Ara sıra dışarı çıkmalısın. Arada yeni şeyler denemeden kimseyle tanışamazsın.”

Sanırım haklı olduğu bir nokta vardı. Sadece *Hallmark* erkeklerini aramak şu ana kadar hiçbir sonuç vermemişti. Los Angeles çiftçiler, küçük kasaba veterinerleri ya da dul bar sahipleri açısından zengin değildi. Ayrıca şirket eğlencesi kasım ayı başındaydı ve yanımda birini götürmem gerekiyordu. Tercihen Ben’den daha zeki ve uzun boylu birisi. Gerçi Ben, gerçekten uzun boylu ve nispeten zekiydi, bu da seçenekleri büyük ölçüde daraltıyordu.

Ofisten yedi buçukta çıktım. Bu benim için acı verici derecede erkendi. Cumartesi günü için bile. Oraya vardığımda, Keeley’nin çoktan barda oturduğunu ve etrafının sarılmış olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı. Birinin salladığı küçük şampanya şişesine benziyordu. Onunla tanışan her erkek mantarı patlatmak istiyordu.

Beni görünce yanıma koştu. “Tanrıya şükür buradasın. O ikisinden kaçamadım bir türlü.”

Kaşımı kaldırdım. “O kadar da sorun yaşıyormuş gibi değil-

din. Beş dakika daha geç gelseydim onları davet ediyor olurdun.”

Başını salladı. “Asla. Onlar avukat yani ciddiye alınamayacak kadar sıkıcılar. Alınmak yok.”

Omzumu silktim. “Alınmadım. Bu konudaki duruşumu biliyorsun.”

Bana içkisini uzattı. “Sadece küçük kasabada yaşayan ve yıl boyunca kışlık kıyafetler giyen bir adam istiyorsun.”

“Kışlık kıyafetler şart değil. Daha çok tercih.”

“Arkadaşım Mark on beş kat giyiniyor.” Her sabah *Wall Street Journal*’ını götürdüğü ve sıkça finansal tavsiyeler aldığı binasının önünde yaşayan adamdan bahsediyordu. “Ona senden bahsedeceğim.”

“Tüm saygımla pas geçiyorum,” dedim ama çoktan bir sonraki konuya geçmişti. Beni bara sürüklerken köşedeki sportcuya göz kırpmadan hemen önce barmene göz alıcı gülümsemesiyle iki diye işaret etti. Barmen piyangoyu kazanmış gibi gülümsedi. Artık güzel sarışını memnun etmek için bildiği tüm içkilerden ikişer tane hazırlayacaktı.

“FMG’den bahsedelim,” dedi bana dönerek. “Fields’ın duyurusuna ne oldu? Seni ortak yaptılar mı? Hiç bahsetmedin.”

Buruk bir ifadeyle gülümsedim. “Açıklamayı sonra yapacaklarını bildiren bir duyuru yaptılar.”

Gözlerini devirdi. Bir süredir oradan ayrılmamı istiyordu yani tanıştığımız andan itibaren diyebilirim. “Peki ortaklık vermezlerse ne olacak?”

Kalbim sıkıştı. Eğer vermezlerse yüzüme resmen tokat atmış olurlardı ayrıca kalmam mümkün değildi. Ancak FMG’de başarılı olmak ve onların iğrenç, eski erkek egemen düzenleri-

* Amerika merkezli uluslararası yayınlanan günlük finans ve haber gazetesi. (ç.n.)

ni alıp tersine çevirmek için tüm tutkumu ortaya koymuştum. Başka olasılığı düşünmeyi reddediyordum. “Bana ortaklık vermek zorundalar.”

“Onlar pislik, Gemma,” diye usulca söylendi. “Her zaman pisliklerdi. Orada hiçbir şeyin kesin olduğunu sanmıyorum.”

Keeley’ye ortaklık anlaşmasını kesinleştirecek Margaret Lawson davasını anlatabilirdim ama bu Ben Tate’den bahsetmeyi gerektirirdi ve bunu yapmak istemiyordum. Son iki yılda Ben hakkında çok şey duymuştı ve hiçbirisi de bir öncekinden daha iyi değildi. Ancak şu anda, bir parçam onunla ilgili yanlış şeyler hatırlıyordu. Bileğimi sorduğunda yüzündeki endişe, Margaret’a karşı nezaketi, *benimle ilgili küçük ya da zayıf hiçbir şey yok*, derken dudaklarının aldığı şekil. Keeley’yi tanıyordum, daha kendim çözmeden karmaşık duygularımı okuyacaktı.

Sanırım bu yüzden Miami seyahatinden bahsederken yalnız gitmediğim gerçeğini atlamıştım.

Pazar öğleden sonra yorgun ve huysuz halde havaalanına geldim. Uzlaşma görüşmesini muhtemelen Zoom üzerinden halledebilirdik ancak Fiducia'nın merkezi Miami'deydi ve başka bir hoşnutsuz eski çalışanı da burada yaşıyordu. Bu yüzden karşı tarafın avukatıyla görüşmeden önce onunla yüz yüze konuşmak mantıklı gelmişti.

En azından *ilk anda* mantıklı gelmişti. Şimdi ise eski çalışan görüşmeyi iptal ettiği için önümüzdeki yirmi dört saati Ben'le baş başa geçirmek zorundaydım. Bu durum beni fazlasıyla geriordu.

Daha önce başka meslektaşlarımla seyahat etmiştim ama onunla ilk defa olacaktı. İleride ona karşı kullanabileceğim, kusursuz itibarını zedeleyecek şeyler keşfedeceğime inanmak istesem de çok umutlanmıyordum. Uçakta bedava içki içerek sarhoş olan bir adam olma ihtimali düşüktü.

Güvenliğin yanında beni bekliyordu. Kot pantolon, tişört ve kolları yukarı kıvrılmış kareli gömlek giymişti.

Uçakta altı saat geçirecektik ve yarına kadar karşı tarafın avukatıyla görüşmeyecektik. Bu yüzden üç parçalı takım elbise

giymesi gerekmiyordu. Ama daha önce onu gündelik kıyafetlerle görmemiştim. Ben'in kot pantolon ve tişört giymesi sarsıcıydı; düz karın, sıkı kalçalar, güzel ön kollar.

İçimden her zaman söylediğim, "*Ondan nefret ediyoruz, ondan nefret ediyoruz,*" sloganını tekrar ediyordum ama bugün biraz zorlama geliyordu. Tıraşsız çenesine ve ukala gülümsemesine bakarken dikkatim dağıldı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?" diye sordu.

Bakışları beni olduğum yerde durdurdu. "*Hayır.*" Boğazımı temizledim. "Sadece yara bere içinde görmeyi bekliyordum."

"Bu gösterimi havuza saklayacağız," dedi sırtarak ve eliyle önüne geçmem için işaret etti.

Havuz. Yarı çıplak Ben. Birden gözümün önüne güzelce şekillenmiş karın kasları, beli hafifçe gevşemiş şortu, göbeğe doğru inen tüy hattı geldi. Elbette küçük ya da zayıf olmadığı iddia edilen aleti de. Ancak hukuk bilgilerime dayanarak bunu herkesin içinde göstermemesi gerektiğini de söyleyebilirdim.

Tanrı'ya şükür o kadar uzun kalmayacaktık.

Uçağa binene kadar onu görmezden geldim. Güvenlikten geçtikten sonra çevik, pratik parmaklarıyla kemerini kot pantolonuna geçirmesini izlemek için kesinlikle durmadım. Geniş omuzlarıyla insanların bizi itip kakmasını nasıl engellediğini ya da biniş kartlarımız taranırken beni nasıl önüne aldığını, sanki korunmaya ihtiyacı olan biriymişim gibi elini hafifçe sırtıma koyduğunu da fark etmedim.

Telefonum çaldı ve Keeley'nin adını görünce minnetle cevap verdim. Ben, şu anda kabin bagajımı sanki oyuncak araba ya da kâğıt tabakmış gibi zahmetsizce baş üstü bölmesine yerleştiriyordu. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

"*Saks*"'a geldim," dedi. "İstediğin ayakkabılara bakıyorum. Onları kendim için alsam kızarmısın?"

* *Saks*, Tasarım kıyafetler ve ayakkabılar satan lüks marka. (ç.n.)

Dizüstü bilgisayarımı çıkarmak için çantama uzandım. “Sarı olanları mı? Tabii ki hayır. Muhtemelen onları almayacağım zaten. Sarı ayakkabıları nerede giyeceğiz?”

“Basit. Onlarla giymek için sarı kıyafetler alacağım,” dedi. “Sen tabii ki onları sıkıcı siyah takımla giyeceksin.”

Kahkaha attım. “İyi plan. Seni bu yüzden seviyorum. Ayrıca bu kadar çok kredi kartı borcun olmasının nedeni de bu.”

Ben, koltuğuna yerleşmiş açıkça beni dinliyordu ve bunu saklamaya bile çalışmıyordu. *İşine bak*, demenin evrensen işareti olarak ona sertçe baktım.

Saygı duyup bir dergi açmak ya da başka yere bakmak yerine kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi.

“Eğer dinlerken zaman geçmiyorsa, Tate,” diye fısıldadım. “Belki de kendini meşgul edecek başka bir yol bulmalısın.” Telefon görüşmeme geri döndüm. “Üzgünüm, Keeley.”

“Az önce *Tate* mi dedin? Korkunç *Ben Tate* mi?”

İç çektim. “*Evet.*”

“Ne kadar da ilginç,” dedi fazlasıyla eğlenmiş ses tonuyla. “Miami’ye Korkunç Ben ile gittiğinden hiç bahsetmemiş olman yani. Ve onu bir kez bile fiziksel olarak kötülediğini duymadığıma göre seksi biri *olmalı* çünkü aksi olsaydı onu yerden yere vuracağını biliyorsun.”

“O kadar da kötü değilim,” diye mırıldandım. Ben, dinlerken kendimi savunmak çok zordu.

“Bir adamın saçının *arkadan* görünüşünü beğenmediğin için randevundan erken ayrılmıştın.”

Pencereye doğru, Ben’den uzağa döndüm. Böylece bu gereksiz konuşma özelmış gibi davranıyordum.

“Tuhaftı,” diye cevapladım. “Sanki boynunun yarısına kadar inen saçları vardı. Uzun değil ama sanki... *boynundan çıkıyormuş gibiydi.*”

“Peki ya şu garip parmak eklemleri olan adama ne diyeceksin?”

“Ne mi diyeceğim? Yetmiş yaşına geldiğinde ellerinin nasıl görüneceğini hayal etsene.”

Ben, sessizce güldüğünde ona döndüm. “Bir yerlerde tahliye ettireceğin bekâr anne yok mu senin?”

“Çok isterdim,” diye yanıtladı. “Ama sanırım telefonlarımızı kapatmamız gerek.”

Bir kere daha iç çektim. “Kapatsam iyi olacak, Keels. Karanlıklar Prensi burada eğlendiğimi hissetti ve buna son vermeye kararlı.”

“Hoşça kal, bebek,” dedi Keeley. “Odandan çıktığında seksin nasıl olduğunu anlat.”

Telefonu kapattığımda Ben, bana döndü. “Peki altmış dokuz yaşındaki şanslı adam da kim?”

Gözlerimi devirdim. “Baban.”

“Babam öldü,” dedi sırtarak.

“Bu,” diye yanıtladım. “Yatakta neden bu kadar sessiz olduğunu açıklıyor.”

Bir an için tamamen afallamış gibi göründü. Sonra gülmeye başladı. Daha önce onun uğursuz sırtımları dışında bu şekilde güldüğünü duyduğumu sanmıyordum. Sesinin aynı anda hem bu kadar erkeksi hem de bu kadar keyifli çıkmasını beklemiyordum. Karşısında gülme isteğimi bastırmak zorunda kaldım.

Kalkıştan sonra Ben, uzun bacaklarını genişçe açarak rahatına bakarken ben de film açtım. Dizleri sıkışık alanda neredeyse benimkilere değiyordu. Parmaklarını sıkı karnının üzerinde birleştirdi -fark ettiğimden değil- ve gözlerini kapattı. Düzgün nefes alışlarına bakılırsa uykuya dalmıştı. Ona bakmak için inanılmaz bir dürtü duyuyordum. Sonunda bu arzuya teslim olduğumda ülkenin yarısını geçmiştik. Bakışlarım uzun kirpiklerine, rahatsız edici derecede kusurlu ama yine de mükemmel

burnuna takıldı. Nasıl kırdığını ve o küçük kusurun bana neden bu kadar ateşli geldiğini merak ediyordum. Doğrudan cömert dudaklarına işaret etmiş ok gibiydi.

“Bana mı bakıyorsun?” diye sordu.

Gözleri kapalıydı. Nasıl anladığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şeytan ile yaptığı son anlaşma sayesinde kazandığı bir yetenek olmalıydı.

Önüme bakmak için kendimi zorlayarak, “Sanki seni yeterince görmüyormuşum gibi,” diye cevap verdim.

“Ne izliyorsun?”

Filmi durdurup kulaklığın birini çıkardım. “*Aşk Uğruna*”. Senlik bir film değil. Altyazılar, ağır diyaloglar var ve patlamalar yok.”

“Kulağa son derece itici geliyor,” diye hak verdi. “Dur tahmin edeyim: Kadının içindeki şeytanlarla başa çıkma ve herkesten sakladığı yanlarını kabul ederek hayatta kalma yolculuğunu mu anlatıyor?”

Bu kadar sık haklı çıkması gerçekten sinir bozucuydu.

“Kadınların kendi başlarına geliştiklerini ve başarılı olduklarını gösteren filmler ne kadar da kötü değil mi?”

Kaslı bacaklarını daha da geniş açıp yerleşince kolu benimkine dokundu. “*Gerçekçi* filmleri tercih ederim.”

Gülmek mi, yoksa onu yumruklamak mı istediğimi bilmiyordum ama içimdeki şeytan beni baştan çıkartıyordu ve onu görmezden gelmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

* *Suite Française*, Irène Némirovsky'nin Nazi işgali altındaki Fransa'da geçen ve ölümünden sonra bulunan romanından 2014 yılında sinemaya uyarlanmıştır. (ç.n.)

Otel lobisi mor şapka takan yaşlı kadınlarla doluydu. Gece saat on bir, yaşlıların aynı kıyafetlerle sosyalleşmesi için alışılmadık bir saatti doğrusu. Dünyamn en uzun kayıt kuyruğunda beklerken duyduğum uğultulara bakılırsa otel aşırı doluydu.

Sonunda resepsiyona ulaştığımda okuduğum kitaplar ve *Hallmark* filmleri sayesinde, görevlinin bir karışıklık olduğunu söylemesini bekliyordum. *Siz ve Bay Tate aynı odayı paylaşmak zorundasınız, diyecekti. İki kişilik tek yatak var, sadece romantik mum ışığıyla aydınlatılıyor ve tüm eyalette başka oda yok. Siz onun tişörtüyle uyuyacaksınız, o da tamamen çıplak olacak.*

Bunun yerine odamın hazır olduğunu söyledi. Görünüşe göre bir yatağı paylaşmamıza ya da kazara ereksiyonuna sürtünmem gerek kalmayacaktı. Dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığına uğramıştım.

Odalarımız yan yanaydı. Bu yüzden kalabalık asansörde yer kapma mücadelesi vererek birlikte odamızın bulunduğu kata çıktık. İkimiz de akşam yemeğinden ya da içkiden bahsetmemiştik, saati düşününce muhtemelen en iyisi buydu. Zaten bir

gece için onun sessiz gülüşü ve dizinin dizime sürtünmesi yeterliydi.

O anahtarlarıyla uğraşırken ben de kendiminkilerle cebelleşiyordum. *Birbirimizden sadece bir adım uzakta uyuyacağız.* Bu önemli olmamalıydı, önemli de değildi zaten ama birden ince duvarların ardından gelen bastırılmış inlemeyi hayal ettim. “İyi geceler,” diye mırıldandıktan sonra kapıyı gereksiz güçle iterek açtım.

Ve tam tersini istemesem de yatağa girdikten sonra olması gerekenden daha dikkatli dinledim. Dolabın kapağının kayarak açılması, o yaslandığında gıcırdayan yatak başlığı, haber spike-rinin alçak ve tekdüze sesi...

Daha önce hiç inlediğini duymamıştım ama *Tanrım*, hayal edebiliyordum. Lanet olsun ki hayal etmek konusunda uzmandım.

Ertesi sabah lobiye indiğimde, beni bekliyordu. Duştan yeni çıkmıştı, saçları hâlâ nemliydi ve takım elbisesi üzerine kusursuzca oturmuştu. Tıraş olmuştu ama etkisinin uzun sürmeyeceği şimdiden belliydi. Pahalı saatler ya da erkek parfümleri reklamlarındaki modellere benziyordu.

En sevdiğim siyah ayakkabılarıma ve saatine baktı homurdanarak, “Daha normal ayakkabılar giyersen muhtemelen daha hızlı hareket edersin,” dedi. İğrenç kişiliği yine imdadıma yetişerek sahip olabileceğim geçici şehveti bastırdı.

“Daha hızlı hareket etmeme gerek yok,” diye tersledim. “Zaten erken geldim. Ayrıca ayakkabılarımın nesi var?”

Arabanın kapısını benim için tuttuktan sonra yanıma oturdu. “Dış görünüşün *kazara seksi kütüphaneci* olduğunu haykırıyor ama o ayakkabılar tam *dominatrics** tarzı.”

* BDSM kültüründe, partnerine hükmeden baskın kadın. (ç.n.)

Gözlerimi kırptım. Az önce seksi olduğumu mu ima etmişti? Ses tonundaki öfkeye bakılırsa bundan çok da emin değildim.

Şoför *Ocean Drive*'a dönerken, "Bunlar *Louboutin*," diye cevap verdim. "Hiçbir *dominatriks* bunları satın alamaz."

"Bilsen şaşıırdın," dedi rahatça.

"Şaşırtıcı olmayan şey," diye mırıldandım. "Ne kadar ücret aldıklarını iyi biliyor olman."

İsteksizce güldü. "Benim sapkınlığım bu değil."

Sözleri sapkınlığı *olduğunu* düşündürdü. Bilekleri yatak başlığına kelepçelediğini hayal etim. Elllerine baktığımda, bacaklarımin arasındaki sızı yeniden alevlendi. Bu hissi yok etmeye çalışarak koltuğumda hareket ettim.

"Bugünkü konuşmaları bana bırak," dedi.

Ah, işte ihtiyacım olan soğuk duş etkisi. "Nasıl isterseniz, efendim," diye tersleyerek cevapladım ve yemin ederim, sanki hoşuna gitmiş gibi burun delikleri genişledi. Bu da kelepçe fantezisi olduğunu kanıtlıyordu.

Arabanın içindeki sıcaklık birdenbire arttı. Ceketimin önünü kurcalayıp düğmelerini çözmeye başladım. Ben'in gözleri bir an göğsüme kaydı ve aynı hızla uzaklaştı.

Karşı tarafın hukuk bürosuna ulaştığımızda bizi konferans salonuna yönlendirdiler. İçeride beş temsilci vardı; üç ortak ve iki avukat. Kesinlikle gereğinden fazlaydı ve Margaret için içime baş döndürücü bir iyimserlik yayıldı. Eğer bunun için üç ortak gelmişse durumun ciddi olduğunun farkındalar demekti.

Başlangıçlar her zaman çok medeniydi. Hava durumuyla ilgili klasik konuşmalar yapıldı. Nerede kaldığımız ve yemeğe çıkma şansımızın olup olmadığı soruldu. İçlerinden biri, bir dahaki gelişimizde mutlaka *La Mar*'a gitmemizi önerdi. Sonra Baş Avukat Aronson, ellerini masanın üzerinde birleştirip başını sallayarak iş konuşma vaktinin geldiğini işaret etti. "Bakın, Bayan Lawson'ın hiçbir dayanağı yok."

* Parlak kırmızı lake taban tasarımlarıyla ünlenen lüks ayakkabı markası. (ç.n.)

Doğru. Zaten bu yüzden burada üç ortak birden bulunuyor.

Ben, sandalyesine yaslanıp ellerini düz karnının üzerinde birleştirdi. Fazla uzun boyluydu, normalde bu hareketin onu hantal ve beceriksiz göstermesi gerekirdi. Ama tam tersine *daha güçlü daha kendinden emin görünüyordu.* “Bu sonuca nasıl vardığınızı anlamadım.”

“Arka arkaya birkaç olumsuz değerlendirme aldı ve davranışlarıyla ilgili sayısız uyarısı var,” dedi Aronson.

Ayağım masanın altında öfkeyle yere vurmaya başlayınca Ben, uyarırcasına baktı.

Aronson, sözlerini tamamlamadan önce kahvesini yudumladı. “Müvekkilimin onu yönetim pozisyonundan uzak tutmaktan başka seçeneği yoktu.”

“Terfi isteyene kadar tek olumsuz eleştiri almamış olması çok ilginç, sizce de öyle değil mi?” diye sordum. Ben’in isteğini çoktan görmezden gelmişim ama isteği zaten aptalcaydı. “Ve daha alt pozisyonundaki erkeklerin ondan daha fazla kazanması?”

Aronson yanındaki adama baktığında o da masanın üzerindeki dosyayı alıp önümüze itti. “Teklifimiz şu: Fiducia, sözleşmesindeki miktara ek olarak altı aylık kıdem tazminatı ve referans mektubu verecek.”

Bu şimdiye kadar duyduğum en aşağılayıcı teklifti. Kalemimi, sanki birinin boynunu sıkmaya çalışıyormuşum gibi kavradım.

“On yıllık istihdam ayrımcılığından ve Fiducia’ya karşı yapılan çok sayıda şikâyetten sonra müvekkilime altı aylık ek kıdem tazminatıyla yoluna devam etmesini tavsiye edeceğimi gerçekten düşünüyor musunuz? Belirttiğiniz miktar bu toplantının maliyetinden bile daha az,” diye yanıtladı Ben.

Bunu söylediğine sevinmişim. Eğer söylemeseydi kelimeler ağızımdan kontrolsüzce dökülecekti.

“Muhtemelen yapabileceğimiz en iyi teklif,” diye yanıtladı Aronson. “Belki bir yıla kadar çıkarabiliriz ama hepsi bu.”

Ben, ayağa kalktı. “Meslektaşım ve ben bu saçmalık için mi ülkenin bir ucundan diğerine geldik? Mahkemede görüşürüz.”

Aronson önce meslektaşlarına baktıktan sonra bize döndü. “Tate, mantıklı ol. Elinizde kanıt yok. Kürsüde paramparça olacak.”

“Eğer kanıtımız olmasaydı bu davayı almazdık,” diye cevapladı Ben. “Ve şimdi, beni de kızdırdığınıza göre elimdeki tüm kaynakları bugün yaşananlardan pişman olmanızı sağlamaya adayacağım. Fiducia ile işim bittiğinde basma yalvaracak ve şirketlerinin tamamını yeniden yapılandırmak zorunda kalacaklar.”

Küçük kasaba barı ya da iflasın eşiğindeki kayak merkezinin sahibi olan müstakbel kocam, bu tür tehditlerde bulunacak biri olmayacaktı. Ben’in yöntemiyle zorlukların yüzüne yumruk atmak yerine, zorluklara felsefi açıdan yaklaşacaktı.

Ama binadan çıktığımızda hâlâ gülümsüyordum. Dönüp ona baktığımda durmayı gerçekten istesem de yapamıyordum.

Bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra yüzündeki ifade yumuşadı. “Hoşuna gitti değil mi?”

Arabaya binerken, “Tabii ki hayır,” diye cevapladım.

“Eminim öyledir,” derken dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı.

“Pekâlâ... mevcut tüm kaynakların mı?” diye hevesle sordum.

“Şimdiye kadar yazdıkları her lanet çalışan değerlendirmesini istiyorum. Ve her harcama raporunu. Bu saçmalığı yaptıklarına inanamıyorum ama bir daha cesaret edemeyeceklerine siktiğimin garantisini veriyorum.”

Ceketle terlemeye başlamıştım ama artık gömleğimi de değiştirmem gerekecekti. Ben’in öfkesini izlerken kaslarım gerildi, nefes alışım sıklaştı. Küçük kasabaya taşınıp günbatımında

uzun yürüyüşler yapmaktan ve yabancılarla rahatça sohbet etmekten hoşlanan biri olduğumda bu tuhaflıklarımı kontrol etmem gerekecekti.

“Asistanım bizim için daha erken uçuş ayarladı,” dedi Ben otele yaklaştığımızda. “Otuz dakika içinde gitmeye hazır olabilir misin?”

“Ne kadar erken olursa o kadar iyi,” diye cevap verdikten sonra arabadan inip önden yürüdüm. Öfke gösterisinin beni sürüklediği seksi karmaşa yüzünden düz çizgide bile zor yürüyebiliyorken mor şapkalı kadınlarla dolu lobide daha zor hareket ediyordum. Şapkalarının anlamını bilmiyordum ama kamusal alanları kapatma eğilimleri, liderlerinin ele alması gereken bir konuydu.

Asansörün kapısı açıldı. İçeri girerken peşimizden mor şapkalı gruptan yaklaşık yüz kişi geldi. Aşırı yüksek sesle konuşuyorlardı, düşüncelerimi zar zor duyabiliyordum. Asansörün maksimum kapasitesini aşarak içeri doluşmaya devam ederlerken gittikçe daha da arkaya itiliyordum.

Gürültüleri ve neşeleri şu anda tahrik olduğum gerçeğini çok daha kötü ve garip hale getiriyordu. Sırtımı Ben’in olağanüstü sert göğsüne dayamıştım. Birbirimizden nefret etmeyen iki farklı insan olsaydık ve etrafımız mor şapkalı kadınlarla çevirili olmasaydı bu işin nereye gidebileceğini hayal etmeden duramadım.

“Stacey! Fiona!” diye bağırdığını duydum birisinin. “Size yer açacağız!” Bizi tekrar geriye itmeye başladılar. Belki de mor şapkalar, makul kişisel alanı koruyamadıklarının göstergesiydi.

Kıçım kasıklarına dayandığında, “Tanrı aşkına,” diye inledi Ben.

“Benim için de çok eğlenceli,” diye söylendim. “Seks yapıyor olsaydık, birbirimize bu kadar yakın olmazdık.”

Bunu şikâyet anlamında söylemiştim ama kelimeler ağzımdan çıkınca kızardım. Kulağa sanki defalarca düşünmüşüm, hatta şu an da bile hayal ediyormuşum gibi geliyordu: Ben, kalabalık asansörde eteğimi yukarı sıyrıyor, külotumu yana itiyor...

İğrenç. Ürperdim. Dur.

Ve sonra... kalçamın kıvrımında baskı hissettim.

Görünüşe göre, heybetli aleti oraya sıkışmış ve sertleşmişti.

“Aman Tanrım. Yoksa bu düşündüğüm şey mi?” Alçak sesle sormamıştım ama mor şapkalıların birbirlerine bağırırken beni duymalarına imkân yoktu.

Aleti on üç yaşındaymış gibi davrandığı için hayal kırıklığına uğramak yerine, sorduğum için hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç çekti.

“Fazla havaya girme,” diye söylendi sessizce. “Burada çok fazla kadın var. Herhangi biri için olabilir.”

İstemedен gülümsediğimi fark edince hemen durdum. “Anne sorunları. Bilmem gerekirdi.”

Kahkahaya benzer bir ses duydum. “Yargılama. Annem çok çekici bir kadın.”

Aniden kendi kahkahamda boğulunca öksürükle bunu gizlemeye çalıştım. Bu beni ona daha da yakınlaştırdı.

Tanrım.

İneceğimiz kata ulaştığımızda asansörden manevra yaparak çıktık. Muhtemelen aletin birine kalp krizi geçirtmediğinden emin olmak için beni önünde tutarak yürüdü.

Hissettiğimden anladığım kadarıyla bu mümkündü.

En sonunda beni bıraktığında önce ona sonra da *aşağıya* baktım ama evrak çantasını önünde tutuyordu.

“Bakacağını biliyordum,” dedi. Kızarmıştı ama aynı zamanda biraz... memnun görünüyordu.

Oda anahtarımı boğuşurken, “Gözümle görmek en iyisi

olur diye düşündüm,” diye cevapladım. “Çünkü önümüzdeki birkaç hafta boyunca kâbuslarımda olacak.”

Tökezleyerek odama girdikten sonra kapı arkamdan kapandı ve telefonumu alıp Tinder’ı açtım. Belki Los Angeles’taki hiç kimse *Hallmark* filmlerinden fırlamış gibi değildi ama Ben Tate’e karşı derin şehvet duyduğumu artık inkâr edemezdim. Bunun felaket anlamına geldiğini benden iyi kimse bilemezdi.

Kyle ve ben, kâğıt üzerinde asla uyumlu değildik. Kyle, karısı lisedeki erkek arkadaşına geri döndüğü için on yıllık evliliğini bitirme aşamasındaydı. Ben, yirmi iki yaşındaydım ve on altı yaşında üniversiteye başladığımdan beri hayatta kalmak için çabalıyordum.

Ama başarmıştık. Aynı anda mükemmel heyecan vericiyken diğer yandan dehşet vericiydi. İşe ve okula devam ettim ama onların dışında her şeyi onun için geri plana almıştım. Keşke bunu sır olarak saklamak zorunda kalmasaydık diye düşünüyordum.

İlişkimizi insan kaynaklarına bildirmeliydik ama Stadler'dan alacağım iş teklifini kaybetmekten korkuyordum. Kyle da eski eşi Josie'nin bu durumumuzu boşanmayı yavaşlatmak için kullanacağından endişeleniyordu... ki zaten kullanacaktı. Zaman geçtikçe, yaptığı ve söylediği şeyler onun gitmesine izin vermek istediğinden emin olmadığını gösteriyordu.

Karar Kyle'ın olduğu kadar benim de kararımdı ama Meg ve Kirsten'a hiçbir şey söyleyemeyeceğim anlamına geldiği için bundan nefret ediyordum. Onlarla birlikteyken ağzımdan

çıkan her kelime yalanmış gibi geliyordu. Aslında Kyle'ın yanında olduğum gecelerde, onlara okulla meşgul olduğumu söylüyordum. Kyle hakkında yazıştıklarında, sanki hiçbir şey bilmiyormuşum, sanki onun dairesinde yaşamıyormuşum gibi cevap veriyordum. Kyle hakkında fısıldaşırken onlarla gülüyordum. O ofise girdiğinde, *Biri tıraş olmayı unutmuş*, derdi Meg. *Acaba bu sabah kiminle meşguldü?*

Çatıya çıkıp onunla ilgili ne varsa haykırmak istiyordum. Evime gönderdiği çiçekleri, söylediği tatlı sözleri, geceleri televizyon izlerken üzerime battaniye örtüşünü birine anlatmalıydım. Bazen *birlikte ne kadar iyi olduğumuzu* paylaşma arzusuyla patlayacağımı düşünüyordum.

Bir öğleden sonra, batan güneşin çıplak göğsüne soluk altın çizgiler halinde vurmasını izlerken, “Bu ilişkiyi sır olarak saklamaktan nefret ediyorum,” dedim.

Beni yanına çekip alnıma tatlı öpücüğünü kondururken kolunu yastığımın altına koydu. “Gelecek yaz her şey bitmiş olacak,” dedi. “Ben boşanacağım, sen tam zamanlı çalışacaksın ve kimse senin işi alırken beni kullandığını ima edemeyecek.”

Komik yanı, işi asla alamamış olmama rağmen bunu yine de söylemeleriydi.

Ben ile uçağımıza yetişmek için otelden ayrıldığımızda, Thomas adında bir şefle randevu ayarlamıştım. Yetiştirdiği taze otlarla süslediği kahvaltıyı yatağıma getirdiğini hayal ettim. Aslında ne kahvaltı eden biriydim ne de sabahları geç kalkardım ama önünde sonunda her ikisini de yapacak biri olduğuma inanıyordum.

Thomas'ın tüm bu yemek yapma işlerine başlamadan önce muhtemelen bana yavaşlamayı ve hayatın tadını çıkarmayı öğretmesi gerekecekti.

Ben, havaalanına giderken nedense huzursuzdu ve güvenliklikten geçerken iyice gerginleşmişti. Ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde, muhtemelen *hızlı geçiş hakkı* varken benim olmadığı için sinirle homurdanıyordu.

"Fazladan iki saniyeni aldığım için özür dilerim," dedim sahte gülümsemeyle. "Sana *hızlı geçiş hakkı* olanların sırasından gidebileceğini söylemiştim."

"Rahatına bak," diye yanıtladı. "Şu anda gömleğinin içini görmeyen bir kişi kaldıysa o da birazdan bakar herhalde."

"Umarım o bir kişi sensindir."

“Maalesef değilim.” Sesi sinirliymiş gibi hırıltılıydı ama el-macikkemiklerinin hafifçe kızardığını fark etmiştim. “Buraya gelirken yol boyunca gömleğinin içini görebiliyordum.”

Bluzumun önüne baktım. *La Perla* sutyenim soluk şeftali rengindeydi ve fazlasıyla şeffaftı. Göz ucuyla bakması fikrinin neden utançtan çok tahrik edici olduğunu bilmiyordum. Belki de onu bu kadar rahatsız etmesi hoşuma gidiyordu.

Uçağa geç binmiştik ve koltuklarımıza oturduğumuzda havadaki fırtına dinene kadar uçağın kalkmayacağını anons ettiler.

Saatine bakarak, “*Siktir,*” diye söylendi.

“Kız arkadaşının sokağa çıkma yasağı başlamadan yetişemeyecek misin?”

Kaşım kaldırdı. “Hiç randevuya çıkmayan biri için fazla gevezesin.”

“Randevuya çıkıyorum,” diye cevap verdim umursamazca. “Aslında bu gece randevum var.”

Sanki bu söylediğim imkânsızmış gibi “*Kiminle?*” diye sordu.

Sabırım tükeniyordu. Birkaç saat önce aleti, beni hiç de randevuya çıkılamaz bulmuyordu ama şu an uçaktaki boğucu sıcak ve nem de üstüne eklenince, kim olsa sabrı taşırdı.

“Birinin benimle çıkmak isteyebileceğini düşünmek gerçekten bu kadar imkânsız mı?” diye sertçe sordum.

“İmkânsız demedim. Sadece tam işlevli birey mi diye merak ettim. Yani insan olan birey.”

Gözlerimi sıkıca kapatarak burnumdan birkaç hızlı nefes aldım. Günün ikinci gömleği de üzerime yapışmıştı ve resmen perişan haldeydim. Eğer tepki verirsem muhtemelen kabin görevlilerinin dikkatini çekecektik ve uçaktan atılmama yol açacak bir şey söyleyecektim.

“*Pekâlâ,*” dedi bir süre sonra onu görmezden geldiğimi fark edince. “İşyerinden değil mi?”

Gözlerimi devirdim. “Dünyada istediğim son şey başka bir avukatla daha çıkmak. Tam tersini istiyorum.”

“Bunun tam tersi *suçlu* biri olmaz mıydı?”

“Tam olarak değil.” Ceketimi çıkarmaya çalıştım. Uçağın hareket etmeyeceğini biliyorlarsa neden hepimizi içeri almışlardı anlamıyordum.

“Öyleyse avukatın tersi ne oluyor?”

Kolum ceketime sıkışmış halde, “*Hallmark* filmindeki erkek karakter,” diye cevapladım. “Dürüst işi olan, etik değerlere sahip biri.”

Kahkaha attı. “Ah, senin kadar etik değerlere sahip biri yani?”

“*Yeterince* etik sayılırım.” Evet, ne kadar etik davrandığımı yeterince diye nitelendirerek onun haklılığını kanıtlamış olabileceğimin farkındaydım.

İç çekerek ceketimi çıkarmama yardım ettikten sonra bana uzattı. “Peki bu adam ne iş yapıyor? Bu akşamki randevun.”

Göz ucuyla ona baktım. Thomas’la alay etmeye can attığını biliyordum. Neyse ki, adamın Noel ağacı serası falan yoktu. “Şef,” diye yanıtladım.

“Sanırım akşam yemeğini sen ödeyeceksin. Bu kadar açık fikirli olman ne güzel.”

Sıcak, yorgunluk, hayal kırıklığı... Sabrım giderek azalırken Ben’e katlanma gücümü daha hızlı tüketiyordu. “Çoğu şef gerçekten iyi durumda ama ne kadar kazandığıyla ilgilenmiyorum.”

“Hayatında hiç parasız bir gün geçirmemiş gibi konuştun.”

“Doğru,” diye cevapladım. “*Newport*’un arka sokaklarından geldiğini unutmuşum.”

Kaşlarını kaldırdığında yüzünde hafif tebessüm vardı. Sanki şöyle diyordu, “*Gemma, hakkımda bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?*” Aslında bu soruyu benim de kendime sormam gerekiyordu.

Başını bana çevirerek, “Bana şu adamdan bahset,” diye devam etti. “Zaten tahmin ettiğim şeyler dışında: İki yatak odalı evini dört ev arkadaşıyla paylaşıyor ve hâlâ annesinin 2005 model *Honda*’sım kullanıyor.”

“Belli ki hiç *Hallmark* filmi izlememişsin. Şefler ya sahilde ya da dağlarda, önlerinde küçük bitki bahçesi olan şirin evlerde yaşarlar. Bunu herkes bilir.”

Koltuğundan kalkıp koridora çıktı. “Biraz iddialı konuşacağım ve gerçek hayatta çok şef tanımadığımı söyleyeceğim.” Kravatını çözdü ardından gömleğinin düğmelerine geçti.

O anda içimdeki tüm direnç buhar olup uçtu.

“Ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdım. Bu senin hafta sonu *Chippendales** şovun değil.”

“Gemma, burası yüz elli derece. İçimde tişört var korkma yaşarsın.”

Gömleğini çıkarırken o düzgün kol kaslarına, pürüzsüz ve şaşırtıcı derecede bronz ön kollarına bakmamaya çalıştım ama gözüm kemerine takıldı.

Sonra daha da aşağı kaydı, işte o zaman asansördeki anı hatırladım.

Hissetmiştim. Büyüktü. Hem de fazlasıyla. Her sabah ve gece bana yaslanan o şeyle uğraşmak sinir bozucu olurdu.

“Eğer tam tersi pozisyonda olsaydık şu anda insan kaynaklarına şikâyet ediliyor olurdum,” dedi Ben.

Kahretsin.

Hızla başka tarafa bakarak, “Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim.

Baş üstü bölmesini kapatarak tekrar koltuğuna oturdu. “Resmen düşüncelerini yüzünden okudum, hayli edepsizlerdi. Hatta onları yüksek sesle söyleyebileceğimi bile sanmıyorum.”

* *Chippendales*, Las Vegas’taki en popüler erkek revü şovlarından biridir. Kadın izleyiciler için tasarlanmış, seksi danslar, canlı müzik ve etkileyici kostümlerle dolu deneyim sunar. (ç.n.)

Bacaklarımı sıktığımda nefesim kesildi. Muhtemelen sıcaklandı. “Çıktığın kadınların henüz okuma yazma bilmediğini düşünürsek daha konuşkan biri olduğunu sanmıştım.”

Dudakları titreyerek, “Gerçekten mi?” diye sordu. Gözlerini kapattı ve sanki medyummuş gibi parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Pekâlâ seni bir odada görüyorum ve... vay canına, gerçekten dilimi *orana* koymamı istiyor musun? Yani emin değilim. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Gözlerimi devirdim. “Diliyle çok da bir şey yapmış birine benzemiyorsun.”

“Yeterince yaptım, Gemma,” derken bakışları dudaklarımdaydı. Sesi o kadar pürüzlüydü ki, boğazımdan hava geçmesi için yutkunmam gerekti. Koltuğuna yaslandı ve gözlerini tekrar kapattı. “*Neyse*. Şaşırtıcı ve bazılarına göre hijyenik olmayabilir ama buna karşı değilim. Sadece o aşamaya gelmedik. Önce sıradan şeylerle başlamayı tercih ederim.”

“Sıradan şeylerle *yetiniyor* musun, yoksa cesedi parçalara ayırmadan önce beklemek zor mu geliyor?”

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Şimdi beni kışkırtmaya *çalışıyorsun*.”

İstemedenden de olsa güldüğüm için kendimden nefret ettim. Kabin görevlisi kalkış için izin verildiğini anons etti ve galiba bu bizim için en iyisiydi. Ben Tate ile arkadaş ya da daha *fazlası* olup olamayacağımı düşünerek zaman harcamaya ihtiyacım yoktu. Pencerenin güneşliğini indirip gözlerimi kapattım. Şef Thomas, ayaklarımı yerden kessin de bu soruyu bir daha düşünmek zorunda kalmayayım diye sessizce dua ettim.

Kendisine *Tad* diye seslenilmesini tercih eden Thomas’la Kuzey Hollywood’daki bir barda buluştum.

Fotoğrafta saçları kısıydı ama gerçek hayatta daha uzun ve küçük atkuyruğuyla arkadan toplanmıştı. Benim için sorun değildi yine de umduğum sakin ve kendinden emin tavrı yansıtmıyordu. Parmaklarıyla sürekli masaya vuruyordu. Gergin, sıkılmış ya da kokain etkisinden yeni çıkmış o tedirgin tiplere benziyordu.

Ona avukat olduğumu söyledim, çünkü işinden memnun musun sorusunu duymayı bekliyordum. Belki beni bilinmeyen ilgi alanlarım hakkında konuşturur ve sonra da kariyer değişikliği önerirdi. Mesela, pastacılığı seven biri olsaydım küçük kasabasında *cupcake* dükkânı açmam için teşvik ederdi. Ressam olsaydım, eserlerimi satmam için cesaretlendirir ve kendi mülkündeki stüdyosunu kullanabileceğimi söylerdi. Ama ne resim yapıyordum ne de mutfakta zaman geçirmek bana çekici geliyordu. Bu yüzden Tad'ın daha yaratıcı bir fikir bulmasını umuyordum.

Ancak bunun yerine, “Bahse girerim iyi para kazanıyorsundur,” dedi. Duymak istediğim bu değildi.

İlgi alanlarımız hakkında konuştuk. Benimkiler arasında günbatımında uzun yürüyüşler -ki bu gelecekte sevmeyi planladığım şey- ve işim vardı. Onunkiler ise fantezi futbol, *dank meme*'ler*, ve *Xbox*'dı.

Aşkımız yıldızlara yazılıydı.

Hesabı ödemeyi teklif ettiğimde hevesle kabul etti. Bu sahne, *Hallmark* filmlerinde asla olmazdı. O filmlerde eski kafalı erkekler, kadın karakterlerin feminist protestolarını görmezden gelerek kapılarını tutmakta ve hesabı ödemekte ısrar ederlerdi.

Ayrılırken *takılmak* isteyip istemediğimi sorduğunda, bunu cinsel içerikli teklif olarak yorumladım. “Senin evin muhtemelen daha iyi olur,” diye ekledi. “Bütün ev arkadaşlarım şu an evde.”

* *Dank meme*, internet kültüründe, absürt, mizahi ve bazen alaycı tarzda oluşturulan mizahları tanımlamak için kullanılır. (ç.n.)

Bir an düşündüm, Tad sürekli hayal kırıklığına uğratsa da libidom en azından bir gündür aşırı yüksek ısıda çalışan fırın gibiydi. Ama aklıma sadece aşırı hevesli beceriksizlikler, gariplikler, aptalca dövmelerle -asi bayrak sallayan *Tazmanya Canned* ya da arabanın üzerine işeyen çizgi film karakteri- kaplanmış terli, solgun bir vücut geliyordu. Bu yüzden ona erken yatmam gerektiğini söyledim.

Eve geldiğimde sahip olduğum tek bitkinin tamamen solduğunu fark ettim. Keeley, kedi sahiplenmeyi düşündüğümde, ona bakamayacağımı kanıtlamak için bu bitkiyi almıştı. Sanırım bu deneyi önceden yapmamız iyi olmuştu. “Üzgünüm, küçük bitki dostum. Kismet değilmiş,” diye iç geçirdim. Bitkiyi çöpe attım ve dairem artık eskisinden daha boş görünmeye başladı. Bu gerçekten büyük başarıydı çünkü taşındığımdan beri zaten bomboştu.

Eminim Ben'in evi berbattı. Vücut sıvılarıyla kaplı deri kanepeler, dart tahtası ve “*Poker Oynayan Köpekler*,” ya da “*50'lerin kafesinde oturan James Dean*,” gibi tablolar olduğunu hayal ettim.

Bütün bunlar için onu kesinlikle küçümserdim ama içime girdiğinde, elleri sırtımdan kalçama ilerlediğinde ve beni yatak odasına götürürken... hiçbirinin o kadar da önemi olmazdı. Ertesi sabah “*Poker Oynayan Köpekler*,” tablosu olan biriyle yatışım için dehşete kapılırdım ama öncesinde -Ben'in ağırlığıyla yatağa gömüldüğüm anlarda- bunu görmezden geleceğimden emindim.

Hakkında yeterince bilgi sahibi olduğunuz birini canavarmış gibi gösterebilirdiniz. Onu tanık kürsüsüne çıkarır ve bir partide çok fazla içtiği, kaba şakalar yaptığı, kamuya açık alanda çirkin bir tartışmaya girdiği, çocuğunu okuldan almaya geç kaldığı zamanları sorardınız. İşin püf noktası tüm bunları bilmektir.

Müvekkilimin boşanma aşamasında olduğu üniversite basketbol koçu Dennis Roberts, neredeyse tüm işi benim yerime yapmıştı.

Sosyal medya hesaplarını incelerken, “Ah, Dennis,” dedim yüksek sesle. “Sağduyu eksikliğini derinden takdir ediyorum.”

Kahkaha sesi duyduğumda kapımın hemen önünde duran Ben’e baktım. Gülüyordu... ve *gamzeleri* vardı. Kalp atışlarım neden *hızlanmıştı* bilmiyorum. “Ne yaptı?” diye sordu.

Stadler’da olanlardan sonra birlikte çalıştığım hiç kimsenin gerçek dostun olmadığını öğrenmiştim ama zaferi, gerçekten anlayacak birkaç kişiyle paylaşmayı özliyordum. Gülüşümü saklayamadan, “Dönemsel çalışanlardan birine aletinin resmini göndermiş,” diye cevap verdim. “Sonra da sessiz kalması için ona para ödemeyi teklif etmiş.”

Yüzünde neredeyse sevecen bir ifade vardı. “Yalnızca sen bir çalışanın taciz edilme ihtimali konusunda bu kadar heyecanlı olabilirsin.”

“Eğer bu bilgiler sana çıkış yolu sağlayacak olsaydı, sen de heyecanlanırdın. Bir şey mi istedin?”

Sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi gözlerini kıırttı. “Kayıt talep formunu hazırladın mı?”

İç çektim. “Sabah hallettim. Gelen kutunu kontrol etseydin bunu bilirdin. Ayrıca aptal değilim, bana acemiymişim gibi davranma.”

Bir adım daha yaklaşırken ellerini cebine soktu. “Sorarak öğrenebilecekken e-posta kutumu kontrol etmeme gerek yok. Ve henüz ortak değilsin, yani kabiliyetlerinden emin değilim.”

Omzumdaki şeytan yine fısıldamaya başlamıştı. Tamamen kötü fikirlerle doluydu ve bugün onu görmezden gelecek kadar iradeli değildim. “Birilerinin keyfi yerinde değil sanırım. Kız arkadaşın seni kış balosuna davet etmedi mi?”

“Eminim edecektir ama önce liseye geçmesi gerekiyor.”

İstemsizce dudaklarım titredi. “İğrençsin.”

“Seni rahatsız eden şeylerden bahsetmişken,” dedi tedirgin bakışlarıyla. “Şefle nasıl geçti?”

“Harika,” diye cevap verdim hızlıca. “Gerçekten eğlenceliydi.” Tad’ın önceki gece ne kadar ‘kafayı bulduğunu’ anlatmasını dinleyip üstüne bir de bunun için para ödemek ne kadar harikaydı, emin değildim.

“Peki dağ evi nasıldı?” Yüzündeki ifade, *O pisliğin dağ evi olmadığını biliyorum*, diyordu.

“İnanılmazdı. Altı gözlü *Wolff* marka ocağı ve *Subzero* buzdolabı vardı. Bu sabah *Popover** hazırladı ve yatağa getirdi.

* *Popover*, dışı çıtır, içi yumuşak ve boş olan, yumurta bazlı hafif hamur işidir. Tereyağı ve reçelle kahvaltıda ya da et yemeklerinin yanında servis edilir. Amerikan mutfağında popülerdir.(ç.n.)

Bir an olduğu yerde donup kalırken sinirlenmiş gibi görünüyordu. “Ciddi misin?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır çünkü daha ilk randevumuzdu. Evini ziyaret etmek ve bana gurme kahvaltı hazırlamasını sağlamak daha çok üçüncü buluşma olayı.”

Gözlerini hâlâ kısarak bakıyor. “Beklentilerin biraz yüksek olabilir.”

Kalem çıkardım. “*Daha düşük beklentiler...*” diye tekrarladım kelimeleri masa takvimime karalayarak. “Harika hayat tavsiyesi, Ben. Eklemek istediğin başka bir şey var mı?” Daha fazlasını duymak için heyecanlanmış gibi kalemin arkasını ısırdım.

Burun delikleri öfkeyle genişlerken, “Evet,” dedi ve kapıya doğru ilerledi. “Hiçbir şef seni mutlu etmeyecek. Ve yatakta kahvaltıdan nefret edersin.”

Bunu söylerken sinirlenmesi çok tuhaftı.

Daha da tuhaf olan haklı olabileceğinden şüphelenmemdi.

Cumartesi sabahı Victoria Jones’un kapısını çaldığımda, on iki yaşındaki Lola, kapıyı açıp beni içeri aldı. Ev dağınıktı ama romatizmal artriti* ve üç çocuğu olan bekâr anne olsaydım muhtemelen ben de bazı işleri atlardım.

Lola’ya, *Zamanda Kıvrılma* kitabını verdim çünkü onun yaşındayken en sevdiğim kitap buydu. Bana sarıldığında buna katlandım. Aslında çekip gitmeyi ve böyle bir dünyanın varlığından haberdar olmamayı diliyordum. Umursamamak daha kolaydı.

Yüksek katlı binalarda, döşeme koltuklarımıza oturup internette ayakkabılara bakarken tekrar ettiğimiz bir yanılğı vardı.

* Romatizmal artrit, bağışıklık sisteminin sağlıklı eklem dokularına saldırdığı otoimmün hastalıktır. Çoğunlukla eklem iltihabına yol açar ve eklem hasarına neden olabilir. (ç.n.)

Victoria gibi insanların özünde bizden farklı olduğuna dair. Onun ve çocuklarının, yalnızca engelli maaşıyla ya da birazcık fazlasıyla yaşamayı kabullendiklerini ve bizim onları farklı gördüğümüz şekilde, onların da bizim hayatımızı arzulamadığını düşünmeye dair yanılğı.

Ve sonra, sizin onun yaşındayken yaptığınıza benzer, sadece köşede oturup kitap okumak isteyen sekiz yaşındaki utangaç çocuğu görürdünüz. Size Dünya'nın Güneş etrafındaki yörüngesini gösteren diyagramını heyecanla anlatan küçük kardeşi Philip'le tanışırdınız. Doğum günü için çarşaf isterdi. Sanki çarşaf lar lüksmüş gibi. İşte o zaman yaptığınız ayrımların saçma olduğunu ve sadece size kolaylık sağladığını fark ederdiniz.

"Başın belaya girmeyecek değil mi?" diye sordu Victoria.

Girecekti. Şimdi değilse bile yakında. Fields, iki yıl önce ücretsiz dava almayı bırakmamı söylemişti ve henüz yakalanmamış olmam mucizeydi.

"Hayır, sorun yok," diye cevapladım. Teknik olarak *yeni* ücretsiz dava almış değildim çünkü Fields, bunu istediği zaman zaten Victoria ile çalışıyordum. Ancak yine de bunu kabul edeceğinden şüpheliydim.

Yanlarında geçirdiğim ilk birkaç dakikayı sürekli bacaklarıma dolanarak geçiren Travis, şamatacı ve sevimliydi. Kanepeye çıkıp kucağıma oturdu. Yapışkan ellerini sadece kuru temizleme yapılabilen takım elbiseme bastırıyordu.

Birkaç dakika sonra Victoria'nın arkadaşı Rae, yüzü hırpanmış halde geldi. Uzaklaştırma emri başvurusunu doldurmasına yardım ettim ve ihtiyacı olan belgeler konusunda ona yol gösterdim. İşim bittiğinde Lola, bana sanki kahramanmışım gibi hayran gözlerle bakıyordu.

Bana öyle bakmamasını söylemek istiyordum. Çünkü Fields, Rae gibi kadınlara yardım etmememi söyleyen bir canavardı ve onu yenmenin tek yolu canavarmış gibi davranmaktı.

Bazen o yola çoktan girip girmediğimi merak ediyordum.

Victoria'nın dairesindeki mutlu karmaşadan sonra ofis normalden daha sessiz geliyordu. Hafta sonları burada çalışan çok insan yoktu ama Ben'in kendini beğenmiş yüzünü görmeye ve yanımdan geçerken sanki yanlış bir şey yapmışım gibi kaşlarını kaldırmasına alışmıştım.

Eğer burada değilse randevusu var demekti. Belki de onu hafta sonu için ergenlerin hoşlandığı bir yerlere götürmüştü. *Disney* ya da *Tijuana** mesela. Ona içecek ısmarlayıp adının pembe el yazısıyla işlendiği Meksika şapkası alırdı ve kız da onun prens olduğunu düşünürdü.

İsteseydim randevum olurdu. Tad, mesaj atmıştı ama şefliğin ideal eş için en uygun meslek olmadığına karar vermiştim. Uzun boylu, eski Barış Gönüllüsü ve panço giyip ot içmiş gibi kokmayacak birini düşünüyordum. Ya da yine çok uzun boylu, doktora öğrencisi olabilirdi. Gerçek insanlar için önemsiz uzmanlık alanını saatlerce anlatarak beni ölümüne sıkmayacak birini istiyordum. Açıkçası bu yüzden kimseyi bulamamıştım.

Ancak Ben, o kadar da seçici değildi.

Kiminle olduğunu merak ettiğimden, sosyal medyasını kurcalamamak için ettiğim tüm yeminlere rağmen elim telefonuma uzandı. Ben'in Instagram hesabı umutsuz vakaydı. Paylaştığı tek şey Lakers'la ilgili internette dolaşan komik içerikti. Ancak son derece ünlü arkadaşı Drew Wilson onu sürekli etiketliyordu.

Soyadını Bailey olarak değiştirmişti. Muhtemelen kocasının soyadıydı ve bu tam bir çaylak hatasıydı. Bir gün yazacağım evlilik hakkındaki kitabımda, her şey sona erdiğinde olayların

* Meksika'da bulunan *Disneyland* benzeri eğlence parkıdır. (ç.n.)

daha kolay çözümlmesini sağlamaya odaklanacaktım. Kitabı, yeni nişanlılara dağıtacaktım. Böylece artık düğünlere ve bebek partilerine davet edilmeyecektim. Günün sonunda herkes kazanacaktı.

Drew, seksi kocasının omzunda devasa balkabağı taşıdığı yeni fotoğrafını paylaşmıştı. Fotoğrafın arka planında Ben'i aradım ama göremedim. Zaten onu balkabağı tarlasında hayal edemiyordum. Ancak tarlayı kapatıp, eğlenceyi bozmak için orada olurdu.

Eski fotoğrafları arasında gezinirken en sevdiğime gelene kadar ekranı kaydırdım. Drew'un düğününden bir kareydi. Ben, onun koluna girmiş ve sunağa birlikte yürüyorlardı. Her gün olduğu gibi takım elbise giymişti yüzünde tatlı tebessüm vardı, umutlu bir ifadeydi.

Eğer onu tanımasaydım, bu fotoğrafa baktığımda aslında hiç kötü biri olmadığına ikna olabilirdim.

Ben ile arabanın içindeydim ve şehrin hangi bölgesinde olduğumuzu bilmiyordum. Hava son derece boğucuydu, havalandırmayla ne kadar uğraşırsam uğraşayım çalışmıyordu. Pencereyi açmaya uğraştım ama düğme bozuktu. “Bu çok saçma,” diye söylendim. “Burası neden bu kadar sıcak?”

Gülümsüyordu. Bu en kışkırtıcı olandı. Beni hiç olmadığı kadar rahatsız ediyordu. “Belki üzerindeki bir şeyi çıkarsan iyi olur.”

Birdenbire, sıcaklık en büyük sorunum olmaktan çıkmıştı. Omzumdaki şeytan fısıldamaya başladı. *Yap şunu, Gemma. Blöfünü gör.* Ben’in sakın ve baştan çıkaran sesi... midemde kıvılcım, tenimde ürpertiye. Bugün ona karşı koyamıyordum.

Sanki bir laneti serbest bırakmak üzere olan cadıymış gibi *en baştan çıkarıcı* gülümsememle karşılık verdim. Ceketimi çıkarırken keyifle izliyordu. Gözlerinde başka bir şey daha vardı, sessiz bir beklenti içindeydi. Bluzumun ilk düğmesine uzandığımda bu beklenti alevlendi. Sanki önünde etkisiz hale getirilmesi gereken bomba varmış gibi düğmeler açıldıkça bakışları iyice odaklandı. Ne olursa olsun bakışlarını kaçırmaya niyeti yoktu.

Bir sonraki düğmeye uzandığımda fermuarını zorlayan o aşırı çıkıntıyı fark ettim. Dudaklarımı yalarken gülümsedim. “Bundan biraz fazla zevk alıyorsun.”

“Daha fazla zevk almak üzereyim,” dedikten sonra beni kol-tuğa itip oraya sıkıştırdı ve eli eteğimin içine kayd. Ve eli en çok istediğim yere gelmeden hemen önce... Uyandım.

Yatağımda nefes nefeseydim ve tişörtüm odanın diğer ucuna savrulmuştu. Tiksiniş gibi davranmayı bile beceremiyordum. Şu anda, işi bitirmeden uyandığım için çok öfkeliydim.

Rüyalarda bile hayal kırıklığına uğratmak tam da Ben Tate'e göre idi.

Keeley, çok fazla siyah giydiğimi söylediği için pazartesi sabahı personel toplantısına fuşya eteğimi giydim. Onu *dominatriks* tarzı olduğunu ima ettiği topuklularla kombinledim. Bir kez bile kıyafetimin *seksi kütüphaneci* havası verip vermediğini merak etmemiştim. *Hem de hiç.*

Göğsümde alev alev yanan şeytanla konferans salonuna girdim. Yerime oturup Terri ile hafta sonumuz hakkında sohbet ederken Ben'i görmezden geliyordum. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde karşılık vermekten duramadım.

Sesinde sinsice tatlı bir tonla, “Hafta sonun nasıldı, Gemma?” diye sordu. Beni kışkırtmaya çalışıyordu nedense adımın dudaklarından döküldüğünü duymak göğsümdeki alevi çoğaltmıştı.

“Güzeldi, Ben. Ya seninki?”

Karanlık bakışları memnuniyet ışıltısıyla parlarken, “Olağanüstüydü,” dedi. Olağanüstü derken seksi kastediyordu. Sosyal medyada dilbilgisi hatalarıyla dolu açıklamalar paylaşan, her türlü arzusuna köleymiş gibi hizmet eden, aptal Instagram modelini kastediyordu.

“En azından biriniz için olağanüstü geçmiş,” diye karşılık verdim. Kelimelerimin yumuşak ve belirsiz bir tonda çıkmasını istemiştim ama beklediğimden daha keskin oldular. Göğsümde patlayan çocuksu neşe aniden söndü. Biraz önce yeni doldurulmuş bir kadeh şampanyaydım, şimdi ise tüm gün güneş altında beklemiş bir bardak süte dönmüştüm.

“Hafta sonu biraz *popover* yedin mi?” diye sorduğunda gülümsüyordu ama sesi gergindi.

“*Tonlarca*. O kadar çok *popover* yedim ki.”

Konuşmanın amacım tamamen kaçırmış olan aptal Craig, “*Popover* da neyin nesi?” diye sordu.

“Evet, Gemma,” dedi Ben. “Bize *popover*’lardan bahset.”

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, *popover*’ı sadece *okuduğum* kadarıyla bildiğimi fark ettim. Aklımda hep turtaya benzeyen daha süslü, yoğun kremalı pufmuş gibi kalmıştı ancak bunun doğru olduğundan emin değildim. Belki de sadece pankekin başka bir adıydı, on binlerce eşanlamlısı olan yiyeceklerden biri daha.

Omuz silktim. “Anlamak için denemiş olman gerekiyor.” Karşılığında bana verdiği gülümseme rahatsız edici derecede zafer doluydu. Kravatından tutup kendime doğru çekmek ve merhamet dileyene kadar dişlerimi çenesine geçirmek istiyordum. Tırnaklarımı derisine batırmak istiyordum ta ki o...

Hayal gücümü sınırlamak için yumruklarımı sıktım. Neden onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istediğimi ve lanet sorunumun ne olduğunu hiç bilmiyordum.

Tek bildiğim bir an önce buna son vermem gerektiği idi.

Akşamın erken saatlerinde ofis koridorları kahkahalarla, boş sandalyelerin masalara çekilmesiyle, akşam yemeği planlarının bir bölümden diğer bağrı olarak duyurulmasıyla dolup taşıyordu.

Bu her zamanki gibi günümün en yalnız zamanıydı.

Eskiden ben de onlar gibiydim sadece uzun zaman olmuştu, hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu. Bazen tüm neşem derinlere gömülü bir hazineymiş gibi geliyordu ve onu aramaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. Bazen de bir zamanlar öyle olduğuma kendimi inandırdığım bir efsaneymiş gibi geliyordu.

Annemi aradığımda ofis tamamen boşalmıştı. Mikroalgada ısıttığı 'şaşırtıcı derecede iyi' olduğunu düşündüğü dondurulmuş hazır yemeğini yiyordu. New York'un kırsal bölgelerinden birinde arabası bozulan reklam yöneticisi hakkında *Hallmark* filmi izliyordu.

"Onu kim kurtarıyor?" diye sordum. "Dul çiftçi mi yoksa bilge bar sahibi mi?"

"Veteriner," diye cevaplıyor. "Dul."

Gülmeye başladık ve ardından sessizleştik. "Keşke orada olsaydım."

"Keşke burada olsaydın tatlım, benim için endişelenme. Rahat bir gece geçiriyorum ve keyfim yerinde." Annem hiç şikâyet etmezdi çünkü onun için endişelenmemi ve üzülmemi istemiyordu. Boktan dairesinde tek başına oturup *Hallmark* filmleri izlemenin olabildiğinde iyi halini yansıtıyordu. "Peki ya sen? Bu gece dışarı çıkacak mısın?"

"Bu gece değil, hâlâ isteyim," diye cevapladım.

"Ah, Gemma. Bu saatte hâlâ ofiste misin? Dışarıda olmalısın."

Annem benim için farklı bir hayat istiyordu, ben de kendim için aynısını istiyordum. Belki ikimizin de durumu olduğu gibi kabul etmemizin zamanı gelmişti. "Yaptığım işi seviyorum anne. Bu benim için barda takılmaktan daha eğlenceli."

Bir an sessiz kaldı. İçten nasihatini geleceğini hissediyordum. Bunu duymak benim için zordu çünkü görmezden gelemiyordum. "Azimli olduğunu biliyorum," dedi en sonunda. "Yaptığın şey uzun vadede seni mutlu edecek mi?"

“Beni ortak yapacaklar ve bu mutlu olmaktan daha iyi.” Bunu şakaymış gibi ifade etmişim gerçekte, mutluluk ile ortaklık arasında seçim yapmamı isteselerdi... muhtemelen ikincisini seçerdim. “Ve mutluluğun doğamda olduğundan emin değilim.”

“*Tabii ki var. Bahçede keyifle etrafında dönüp her su birikintisine atlayan küçük kızı sen unutmuş olabilirsin ama ben unutmadım.*”

Elimdeki not kağıdını sessizce buruşturup yumruğumun arasına sıkıştırdım. Onun anlattığı çocuğu ben de unutmamıştım sanırım hiçbirini geri getiremeyecek kadar kırılmıştım.

Görüşme bitince kalkıp dinlenme odasına gittim. Geç olmuştu ve muhtemelen eve gidip gerçek bir yemek yemeliydim ancak dairemın verdiği boşluk hissinin bu gece beni kötü etkileyeceğinden şüpheleniyordum.

Odaya daha iki adım atmıştım ama aniden durdum.

Ben oradaydı, kahvesinin demlenmesini beklerken telefonundan bir şeyler okuyordu.

Eğer görülmeseydim içimdeki korkak, muhtemelen arkasını dönüp çıkacaktı. İlk andaki şaşkın bakışları hızla avına kitlenen yırtıcıya dönüştü. Beni yüzümden başlayıp ayakkabılarıma kadar süzdü ve orada çok uzun süre kaldı.

Orada değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yaparak yürümeye devam ettim. Eğer on yıl boyunca dans eğitimi almasaydım, şu anda kesinlikle tökezliyor olurdum.

“Senin hakkında ilginç bir söylenti duydum, bu yüzden de araştırdım,” dedi Ben.

Bir anda karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

“Annenin *Etsy* dükkânı gerçekten büyüleyiciymiş.”

Bunu söyleyeceğini düşünmemiştim, annemle ilgili herhangi bir konunun yüzüme vurulmasını kaldırabileceğim bir gece geçirmiyordum.

Ona en soğukkanlı ifademle baktım. “*Eğer bu konuyu konuşmaya devam edersen, cesedini asla bulamayacaklarından emin olacağım,*” diyen bir bakıştı. “Belki de internetten alışveriş yapmak yerine Lawson davası üzerinde biraz çalışsan iyi olur.”

Omuz silkip telefonunu açtı. “Birkaç dakika boş vaktimiz var. Kediler için kıyafet, değil mi? Onunla iletişime geçmem gerekebilir.”

“Seninkini bağlamak için özel kıyafet mi arıyorsun?” diye sordum çekmecenin birini gereğinden fazla sertçe açarken. “Aradığın buysa annem senin tuhaf alışkanlıklarını karşılamaz.”

Sırıttı. “Vay canına, ne ilginç resimler,” derken telefonunu kaldırdı.

Ne yazık ki, annem iç mekân fotoğrafçılık becerilerinde ustalaşamamıştı. Ona binlerce kez en azından beyaz çarşaf kullanması gerektiğini söylediğim halde kedileri mutfak zeminindeki karolarda kıvrılmış şekilde çekiyordu.

“Şuradaki rafın, duvarda gelişigüzel asılı durmasını sevdim,” diye devam etti. “Biraz karamsar, sanki kedilerin dış görünüşüne hayran olurken bir yandan da hayatları hakkında endişelenmemizi istiyormuş gibi.”

Göğsümün tam ortasında sert bir sızı hissettim. O an babamın da tıpkı Ben gibi, annemin acınası bağımsızlık girişimini şehir kulübündeki arkadaşlarına gösterirken gülüp gülmediğini merak ettim. Yeni karısı da kahkahalarla sanki en çok o keyif almıyormuş gibi, “*Ah, Adam yapma,*” diyor muydu acaba?

“Annemle dalga geçmeyi kes,” diye çıkıştım boğazımdaki yumru, o dursa da durmasa da kendimi daha fazla tutamayacağım konusunda beni uyarıyordu. Bu raundu kazanmış olmasından nefret ediyordum. Bunu öğrenmiş olmasından ve geçmişimde keşfetmesinden daha çok korktuğum şeyler olmasından

nefret ediyordum. Öfkeyle arkamı döndüm ve kaskatı halde odadan çıktım.

“Gemma?” diye seslendi yoluma devam ettim, çünkü cevap olarak bir şey söylersem kesinlikle kendimi kaybedecektim. Ciğerlerim kırık cam parçalarıyla dolmuş gibi hissediyordum, o kadar pürüzlüydü ki derin nefes almaya korkuyordum.

Odama girip kapıyı kapattım. Burada, şimdi ve onca insan arasından *onun* yanında dağılmaktan nefret ediyordum. Çantamı aldım ve bilgisayarımı içine koydum.

Kapıyı çaldı ve açmaya çalıştığında kilitli olduğunu fark etti. “Gemma, ben...”

“Bunu tartışmamıza gerek yok,” dedim sesimi olabildiğince sertleştirerek. “Sorun yok.” Çekip gitmesini istiyordum hâlâ oradaydı.

“Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum,” dedi. “Sadece şaka yapıyordum. Bana çok daha kötülerini söyledin.”

Öfke, hüznümü zamanın yapabileceğinden çok daha hızlı iyileştirdi. Kapıyı sertçe açıp çantamı omzuma taktım. “Senin çıktığın kadınlarla dalga geçiyorum, sen de benim hiç kimseyle randevulaşmıyor olmamla dalga geçiyorsun. Adil olan bu. Orada gösterişli araban ve kocaman evinde otururken birinin annesiyle fakir olduğu için dalga geçmek adil değil.”

Şaşkınlıkla gözlerini kırptığında yüzünde utanca benzer bir duygunun yansımasını gördüm. “Gemma,” diye başladı. “Özür dilerim. Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Sende o lüks Doğu Yakası özel okul çocuğu havası var. Ailenin zengin olduğunu düşündüm.”

Eskiden öyleydi artık değil. Şimdi her şeyi tek başına yapmak zorunda olan ve yardım etmeme izin vermeyen bir annem vardı. Mutfağındaki o raf günün birinde düşecekti. Arabası bozulacak ya da evinin önündeki buzda kayıp düşecekti ve ben orada olan hiçbir şeyi durduramayacaktım.

“Benim hakkımda ne istersen söyleyebilirsin sakın annemi bu işe karıştırma.” Cümlemin sonunda sesim titredi. Toparlamak için arkamı dönüp çantamda anahtarımı arıyormuş gibi yaptım.

“Haklısın,” dedi beni kendine doğru çevirirken. “Ve gerçekten çok üzgünüm.” Tepki göstermeye devam etmek istiyordum ama bakışları o kadar nazik ve samimiydi ki yapamadım. Eli belimdeydi. Kullandığı sabunun kokusunu alabileceğim, gözlerindeki altın ışıltıları seçebileceğim ve tıraş olmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görebileceğim kadar yakındık. Sakalının dudaklarımda nasıl bir his bırakacağını hayal ettim.

“Sorun değil,” dedim sessizce. “Sadece hassas noktam.”

Bakışları yüzümden gezinirken dudaklarıma odaklandı. İkimizin de nefes alışını hızlandırmıştı.

Beni öpmesini istiyordum. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Bu şok edici gerçeğe bir anda yüzleşince dehşete kapıldım. Sanki başım dönüyordu, sendeleyerek asansöre binmeye çalıştım.

Ben ise orada durmuş, hareket etmeden gidişimi izliyordu.

Kyle ve ben, eylül ayında görüşmeye başlamıştık. Ekimde kalıcı olarak Los Angeles'a taşınmaya karar vermiştik. Planımızdaki tek aksaklık Josie'ydi. Anlaşma teklifi fazlasıyla cömertti, bizzat gözden geçirmiştım ama Josie, sürekli yeni taleplerle geliyordu. Emeklilik fonunun yarısı yerine tamamını, New York'taki dairelerine ek olarak iki nesildir Kyle'ın ailesine ait olan tatil evini istiyordu.

Oradaki evine her döndüğünde, bir parçam geri dönmeye-bileceğinden endişeleniyordu. Josie ne kaybettiğini anlarsa, çocuklarının iyiliği için ona bir şans daha verir miydi? Josie'yi internetten araştırma isteğimi bastırmak zorundaydım. Benden daha mı güzeldi? Daha seksi miydi? Daha etkileyici miydi? Bunun iyi sonuca ulaşmayacak bir bataklık olduğunu biliyordum. Annemin hayatı altüst olduktan sonra benimkinin de aynı şekilde sarsılacağından korkuyordum.

Los Angeles'taki işi aralık ayı başında sona erdiğinde durum daha da zorlaşmıştı. Josie güvenilmezdi. Çok fazla içiyor, çocuklarla ilgilenme sırası ona geldiğinde ortalarda görünmü-

yordu. Birlikte geçirdiğimiz hafta sonlarının yarısı, onun son dakika planlarımızı bozması yüzünden iptal oluyordu.

İptal edilen hafta sonlarından birinde hayal kırıklığının altında ezilirken ona bunu isteyip istemediğini sordum.

“Bir parçan Josie’yi geri almanın daha kolay olacağını düşünüyordur,” dedim. “Ve bu iş daha da ilerlemeden bunu bilmem gerekiyor.”

“Tatlım, bu gerçekten benimle mi ilgili yoksa babanla mı?”

Ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Endişelerimde haklı olduğumu düşünüyordum ama evet, annemin bu kadar çabuk terk edilmesine hayret ediyordum. Babam, Stephani’yle gitmeden üç hafta önce, annemi evlilik yıldönümleri için Bahamalar’a götürmüş ve ona orada bir yıllık okul ücreti değerinde su yolu bileklik hediye etmişti. Ne yazık ki, annem yalnızca birkaç hafta sonra o bilekliği dava masraflarını ödeyebilmek için satmak zorunda kalmıştı. İnsanlar fikirlerini değiştirirlerdi ve bunu sonradan, kararlarını verdikten çok sonra öğrenirdiniz. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Tatlım, bence terapistle konuşmalısın yoksa bu ilişkiyi yürütemeyiz. Evlilikte ikinci kez başarısız olmak istemiyorum.”

“Evlilik mi?” diye sordum şaşkınlıkla.

Kararsız gülüşüyle, “Oraya doğru gittiğimizi düşünmüştüm. Sen düşünmedin mi?” Bir an telefon ekranındaki yüzüne baktım. Sonra sakince, “Bunu gerçekten düşünmemiştim,” diye cevap verdim. “Yani... hâlâ evlisin. Üstelik hâlâ New York’ta yaşıyorsun.”

“Bitmesine çok az kaldı. Yakında tamamen seninle olacağım. Tabii bizi yanlış yorumlamadıysam.” Kaşlarını çatı. “Gençsin biliyorum ve iki çocuğumun olması senin için biraz fazla.”

Başımı salladım. “Sorun o değil. Sadece bu kadar ciddi olduğumuzu hiç düşünmemiştim.”

“Gemma,” dedi sessizce gülerken. “Kesinlikle o kadar ciddi-
diyiz.”

Konuşmamız boyunca endişelerim yerini büyük ve belki de gerçekçi olmayan umuda bırakmıştı. Sanırım bunun için onu suçlayamazdım. Çünkü daha dikkatli olması gereken bendim.

Haftanın geri kalanında Ben'i neredeyse hiç görmedim. Charlotte'taki büyük duruşmaya hazırlandığı için ofisten çok dışarıda vakit geçiriyordu. En iyisi buydu. Beni öpeceğini düşündüğüm o gün aramızda ne olduğunu bilmiyordum, sanırım geçici delilik anıydı yine de biraz mesafeye ihtiyacım vardı.

Sonraki cuma günü ofis büyük oranda boşalmışken el arabası kutularla dolu kurye geldi. "Gemma Charles, adına teslimatım var," dedi.

Kutuları bırakması için konferans salonuna yönlendirdim, kalanları almak için arabasına döndüğünde Fiducia'dan gelen ilk kutuyu açtım. Ne kadar heyecanlı olduğumu görseydiniz bana bir düzine gül gönderdiklerini sanırdınız.

Dosyalar alfabetik sıralanmamıştı, bölümlere, konumlara ya da işe giriş tarihlerine göre ayrılmamıştı. Tüm bunları incelemek sonsuza kadar süreceğinden başkasına yaptırmam gerekiyordu ama gözden kaçabilecek küçük ayrıntıları arıyordum. Bu iş için kendimden başkasına güvenemezdim.

Sıkıcıydı ve zaman alıyordu. Küçük ipuçlarını bulmak, gizemin parçalarını çözmeye benziyordu. Bu heyecan devam et-

memi gerçeğin peşinden inatla koşmamı sağlıyordu. Asansörün sesini ya da koridordaki adımları duymamıştım ama Ben'in heybetli silüeti kapıda duruyordu. Bakışları sanki suç mahalindeki ilk kanıtmuş gibi çıkardığım topuklu ayakkabılarıma takıldı. "Cuma gecesindeyiz. Gitmen gereken bir yer yok mu?"

Omuz silktim. "Dosyalar yeni geldi. Ayrıca senin de ofiste olduğunu belirtmek isterim."

"Müşterimle yemekteydim. Sadece dizüstü bilgisayarımı almaya geldim." Kaşlarını çatı. "Bekleyemez mi? Pazartesi günü çaylaklardan birine yaptırırsın."

Bu gece daha iyi bir planım olmadığını söyleyebilirdim ama ona bu zevki tattırmayı reddediyordum.

"Kendim yapmayı tercih ederim," dedim. "Böylece hiçbir şeyin gözden kaçmadığına emin olurum."

"Tam olarak ne arıyorsun?" Çantasını yere bırakıp masaya doğru yürüdü.

Yaklaşırken tenimin karıncalandığını hissettim. "Hakkında inceleme raporu tutulmuş ve ceza almamış herkesi," diye cevapladım. Yanımdaki koltuğun koluna yavaşça oturdu. Ceke-tini çoktan çıkarmıştı kravatını gevşetmek için elini yakasına götürdüğünde dikkatim dağıldı. "Lawson terfi istediğinde, ona *sert ve yıpratıcı* cinsiyetçi kelimelerle yüklendiler. Ondan daha yeteneksiz erkeklerden hangilerinin buna rağmen terfi ettirildiğini araştırıyorum."

Diliyle yanağını itti. "Bu samanlıkta iğne aramaya benziyor."

Gülümsedim çünkü o iğnelerden ilkinin çoktan *bulmuştum*. "Sanırım önerin pes etmek ve yeniden uzlaşmalarını ummak?"

"Hayır. Sadece başkasına yaptırabileceğimiz türden bir işmiş gibi görünüyor." Sonra gömleğinin manşetlerini açıp kolunu kıvrırmaya başladı.

Gözlerimi kısıtım. Neden burada kalmayı planlıyormuş gibi

davranıyordu bilmiyordum, onu istemediğim kesindi. Sadece otuz saniye geçmesine rağmen dikkatim tamamen dağılmıştı. Sandalye çekip oturmaya hazırlandı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sertçe sordum.

“Sana yardım ediyorum belli olmuyor mu?”

Offf!

“Ekim ayında bir cuma gecesi mi? Tribünlerin altında seni bekleyen amigo kız yok mu?”

Yorgun bir kahkaha attı. “Bu şakayı çok sık yapıyorsun, doğru olduğunu düşündüğünü sanıyorum.”

“On dokuz yaşında biriyle çıktın, Ben.”

İç çekerek elini saçlarının arasında gezdirdi, “Tanrı aşkına. Bir kez dışarı çıktık. Ayrıca yirmi bir yaşındaydı ve o kadar genç olduğunu gerçekten bilmiyordum. Kendi işini kurmuştu. Nasıl anlayabilirdim?”

Tatlı gülümsememle baktım. “Çoğu randevuda insanlar birbirini tanımaya çalışır. Görünüşe göre sizinki öyle ilerlememiş.”

Eğilip dizdiğim dosya yığınlarını inceledi. “Bu konuda sınırlı deneyimi olan birinden randevuların nasıl olması gerektiğini dinlemek hoşuma gidiyor.”

Cevabım yoktu çünkü maalesef, kesinlikle haklıydı.

Gitmesini umarak tekrar önümdeki raporlara odaklandım ancak o yerine yerleşip bir dosya aldı. Burada olduğunu unutmak için elimden geleni yapıyordum, bu görüldüğünden çok daha zordu.

Kravatını çekiştirmesi, elini saçında gezdirmesi bile aklımı başımdan alıyordu. Kalemı dudağına dokundurduğunda gözlerim, altdudağındaki küçük çukura takıldı. Bazen başparmağımı oraya koyup çukurun derinliğini ölçtüğümü hayal ediyordum.

Annemden gelen mesaj havayı biraz dağıttı. Filmin sonunda çiftin, Noel ağacı çiftliği satın aldığını yazmıştı. Cevap verir-

ken gülümsediğimde Ben, alaycı ifadeyle telefonuma baktı. Yemin ederim, günün bu saatinde iki saniyelik kişisel zaman için eleştirilirim kelimenin tam anlamıyla patlayacaktım.

Bir kutu dosya daha almak için odanın diğer tarafına geçtiğimde çorabımın dikiş yerinden eteğimin ucuna kadar çıkan bakışlarını yakaladım. Çenesini sıkarken kalemi öfkeyle masaya fırlatıp gözlerini kaçırdı.

Belki dikkati dağılan tek kişi ben değildim.

“İyi misin?” diye sordum. “Felç geçiriyormuş gibi görünüyorsun?”

“Benim için endişelenmen çok tatlı,” dedi öncekinden daha sinirli şekilde.

“Bunun iyimserlik değil endişe olduğunu düşünmen çok tatlı.” Ondan uzak durma ihtiyacımdan kutuyu masanın üzerine bırakıp odanın diğer ucuna geçtim. Nespresso’ya bir kahve kapsülü yerleştirirken aşırı gergindim, parmak uçlarımdan bir an küçük kıvılcımlar çıkabileceğini düşündüm.

“Thomas’la işler nasıl?” diye sordu Ben.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona döndüm. “Kim?”

“Hani romantik kır evi olan şefin.”

“Şef kelimesini sürekli imaymış gibi söylüyorsun,” diye karşılık verdim. “Bu gerçek bir iş.”

“Sen de sanki şef *Gordon Ramsey*’miş gibi söylüyorsun, muhtemelen *Bennigan’s*”ta sadece fritözden sorumludur.”

Omzumdaki şeytan aniden ortaya çıkarak daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle beni kışkırtmaya, sanki kuklasıymışım gibi manipüle etmeye başladı. Hayatım boyunca aşırı temkinli davranmıştım. İçimdeki bu şey düzenimi yıkmak is-

* Michelin yıldızlı Britanyalı şef ve televizyon sunucusudur. Sert mizacı ve popüler yemek programlarıyla (*Hell’s Kitchen*, *MasterChef*, *Kitchen Nightmares*) dünya çapında üne sahiptir. (ç.n.)

** 1976’da Amerika’da kurulan, klasik Amerikan mutfağı (hamburger, sandviç, kızartmalar vb.) sunan bar-restoran tarzında zincir markadır. Rahat ve gündelik atmosferiyle tanınır. (ç.n.)

tiyordu. Kariyerimi, geleceğimi ve özenle inşa ettiğim imajımı alıp ateşe vermek istiyordu. “Böyle biri benimle senin alabileceğinden daha fazla yol alır,” dedim.

Saldırmaya hazırlanan yırtıcı hayvanmış gibi tetikteydi.

“Ah, öyle mi?” diye sordu. Kalemini sıktağında ön kolundaki kaslar gerildi. Gözleri yavaşça vücudumda gezindi ve yemin ederim, bakışlarını fiziksel dokunuşuymuş gibi hissettim. “Peki nedenmiş o?”

Sesindeki gerginlikle karışık meydan okuma içimi ürpertti. Göğüs uçlarım bluzumun ince kumaşından görünecek kadar gerilince gözleri hemen oraya kaydı.

Boynuma dokundum. “Benimle ne yapacağını bilemezdin.”

Karşılık vermeyeceğini bilerek onun sınırlarına dokunan meydan okumayı başlattım.

Keskin bakışlarıyla sandalyesinden kalktı. “Az önce ne dedin sen?”

Söylediklerimi tekrarlamayı düşündüm ama bunu daha önce yapmıştım ve iyi sonuçlanmamıştı. “Hiçbir şey.”

Halıyla kaplı zeminde adımları kayarcasına, amaca odaklı şekilde ilerledi ve tam önümde durunca kalbim hızla atmaya başladı.

“Hayır, tekrar etmeni istiyorum.”

Dudaklarına baktığında ağzımdan onaylamadığım kelimeler çıktı.

“İyi. Benimle. Ne. Yapacağım. Bile...”

Ellerini saçlarımın arasında gezdirdikten sonra sıkıca kavrayıp beni öptü.

O güzel, dolgun dudaklarının mükemmelliği karşısında ürperdim. Onu öpmek soğuktan donarken sıcak suya girmeye benziyordu. Dudaklarını aralayıp diliyle nazikçe okşamaya başladığında onunla ilgili her şey bir anda yumuşak, sıcak ve arzulu hâl aldı. Yüzümü kavrayan elleri sert, sahiplenici ve

aynı zamanda nazikti. Kafamın içinde, “*Ama Ben’den nefret ediyoruz!*” diye haykıran ses, vücudumdan ona akan kanın her damlasıyla sustu.

Nefes almak için bir an geri çekildikten sonra daha sert ve daha kararlı öpüşüyordu. Ellerini sırtımdan aşağı kaydırıp sanki yıllardır beklediği ödölmüş gibi kalçamı sıkıca kavradı. Karnıma bastırıldığı sertleşmiş aleti içimdeki şeytanı sevinçten çıldırtıyordu.

Yatakta nasıl olacağını şimdiden biliyordum; sonuna kadar nasıl odaklanacağını, bakışlarıyla beni esir alırken zihnimi nasıl bulandıracağını. Şu anda Ben Tate’in giderek daha da gerilmesini ve kendini kaybetmesini izlemekten daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Saçlarını sıkıca tuttum, o anın gelmesini çok istiyordum ve sabırsızlanıyordum.

Geri çekildi. Bakışları puslu ve yoğundu ancak dudaklarında gülümseme vardı. Bunun benimle ilgili olmadığını işaret ediyor olabilirdi. Belki sadece *kazanmak* istemişti.

Onu ittim ve bunu yaparken bile sıcaklığını özledim. Pislik herifin kendini beğenmiş sırtışı yüzünden silinmemişti. Eğer bir şey kazandığını sanıyorsa fena halde yanılıyordu.

Sesim öfkeli değildi sadece nefes nefese kalmıştım. “Rızam olmadan beni öpmenin bir şeyi kanıtlaması mı gerekiyordu?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdığında cömert dudaklarında belirsiz bir gülümseme vardı. “Sen de beni öpmemişsin gibi mi davranacaksın?”

Benim de onu öptüğüm doğruydu. Ellerimi saçlarında gezdirmiştim ve *nefesimin kesildiğinden* emindim. Artık bunu inkâr edemezdim.

“Beni şaşırttın.”

“O zaman seninle yatmalıydım,” dedi gözleri parlayarak. “Sadece sürprizlerin seni başka nasıl etkilediğini görmek için.”

Ağzım açık kaldı. Aklıma binlerce cevap geldi ama onları söylemek yerine yanından geçip anahtarlarımı ve telefonumu kaptım, hemen asansöre koştum.

Çünkü burada bir saniye daha kalırsam omzumdaki şeytanın sonraki adımda bana ne yaptırmak isteyeceğini bilmiyordum.

“Sanırım hastayım,” dedim Keeley’ye.

“Neyin var?” diye sordu. Bazen Keeley’nin doktor olduğunu unutuyordum. Muhtemelen hayatımı, Los Angeles’a sınırsız para ve sahte kimliğiyle gelen varlıklı ailenin ergen çocuğuymuş gibi sürdürdüğü içindi.

“Ateşim var.”

Arkada otomatın sesi duydum. Keeley, tanıdığım en kötü yeme alışkanlıklarına sahip kişiydi. Belki de bu yüzden onun doktor olduğunu sürekli unutuyordum.

“*Ateşim var* demek doğru değil,” diye bilgilendirdi. “Dereceye göre ya vardır ya yoktur. Ateşin kaç?”

Alnıma koyduğum elim soğuktu ve yüzüm sıcaktı, yani kim bilir? Bunu değerlendirmek için daha güvenilir bir yol bulmalıydılar. “Endişelendiğin için mi soruyorsun, yoksa yanlış cevap verirsem beni bu gece dışarı çıkarmayı planladığın için mi?”

“İkisi de,” dedi. “Çoğunlukla ikinci seçenek, çünkü eğer ofise gidebilecek kadar iyiysen dışarı çıkabilecek kadar da iyisindir.”

“Ofiste değilim,” diye yanıt verdim. Sabahın altısında bazı

evrakları almak için korkuyormuş gibi ofise koşarak gidip gelmiştim ve şimdi evden çalışıyordum.

Nefesi kesildi. "Cumartesi günü öğleden sonra ofiste değilmisin? Hemen ambulans gönderiyorum. Hayır, bekle. Helikopter çağırıyorum. Binanın çatısı helikopter inişi için uygun mu?"

Güldüm. "Kapat çeneni. Sadece biraz keyifsizim."

Doğruydı. Bütün geceyi çarşafı dolanmış, ter içinde ve perişan halde geçirmiştim. Hâlâ ateşim varmış ve kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyordum.

Sanırım Ben'den virüs kaptım. Öpüşme çok uzun sürmüştü.

O zaman seninle yatmalıydım, sadece sürprizlerin seni başka nasıl etkilediğini görmek için.

Bunu söylerken sesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki, sanki bu ihtimali hâlâ masada tutuyordu. Hatta onunla aynı düşüncede olduğumu biliyormuş gibiydi. Belki sadece bir şeyleri kanıtlamak istiyordu belki de *değildi*... Israrla tenime bastırıldığı sertleşmiş aletini hatırlıyordum ve bu yalnızca bir güç oyunu değildi.

Gözlerimi kapattığımda sanki yanımdaydı. Dudakları benimkileri okşuyordu ve parmakları saçlarıma sıkıca kenetlenmişti. Tüm vücudum uyanıktı ve sinir uçlarım gerilmişti. Arkamdan kapanan kapının hafif esintisi tenimde şehvetli iz bırakıyordu.

Sanırım tüm bunlar virüs yüzündendi.

Pazartesi günkü personel toplantısına, sanki tuhaf kurallarını sadece benim bildiğim bir savaşa gidiyormuş gibi hazırlandım; en sevdiğim V yakalı bluzum, en iyi iç çamaşırlarım ve tabii kıymetli bebek mavisi süet ayakkabılarımla. Şanslı ayakkabılarımdan tam olarak ne umduğumu bilmiyordum ama aklımı başıma getirmesini istiyordum.

Cumartesi gününden bu yana hâlâ iyi hissetmiyordum. O öpücüğü düşünmemek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi durduramıyordum ve tek çaresi bunu tekrar yapmasını sağlamaktı. Hatta daha *fazlasını* yapmasını. Buna şiddetle karşı olduğum için durum kalıcı görünüyordu.

Konferans salonunda onun tam karşısındaki sandalyeye oturdum. Göz göze geldik. İkimiz de gülümsemiyorduk. Artık kesinlikle savaş halindeydik ve onun neden kızdığını anlamıyordum. İkimiz de konuşmamıştık ve toplantı alışılmadık şekilde çabuk sona ermişti. Bu da normalde Ben ile tartışmalarımızın, diğer çalışanların zamanını sandığımdan daha fazla harcadığını düşündürdü.

Kimseye hiçbir şey söylemeden dışarı çıktığında rahatladığımı düşündüm. Bazen rahatlamanın hayal kırıklığına benzermesi çok garipti.

Günün geri kalanını, bana bulaştırdığı virüsün etkilerini görmezden gelmeye çalışarak geçirdim; alt karnımda defalarca sıkışan bir kas, ateş ve tekrarlayan nefes darlığı.... En sevdiğim müşterimle akşam yemeğinde buluştuğumda neredeyse yeniden normal hissediyordum. Walter, altmışlı yaşlarının başındaydı ve muhtemelen erkeklere olan inancımı yeniden inşa edebilecek tek kişiydi. Karısıyla çocuklarına tapıyordu ve çalışanlarının refahını derinden önemsiyordu. Ben'in en büyük müşterimi çalmasının hemen ardından şirkete geldiğinde, özellikle beni istemesi gerçek bir mucizeydi ve o zamandan beri bana diğer müşterilerimin toplamından daha fazla iş göndermişti.

Onun en sevdiği et lokantasında buluştuk ve yemeğimiz bitene kadar onun adına yürüttüğüm bazı davalar hakkında konuştuk. Sonra çatalını ve kaşığını bırakıp bana bakarak, "Kesinlikle ortaklığı çoktan hak ettin," dedi.

Zoraki gülümsemeyle yanıt verdim. "Onlara kalsa asla hak edemem."

“İstediğin zaman bize gelebilirsin. Şirket içi hukuk danışmanına ihtiyacım olduğunu sen söyledin.”

“Evet, ihtiyacın var. FMG’ye, şirket çalışanına ödeyeceğinin iki katım ödüyorsun.” Neden hâlâ benimle çalıştığını anlamıyordum.

“O zaman bizimle çalış. Günlerinin ne kadar azalacağını düşünsene. Bunlar hayatının en güzel yılları. Heba olmalarına izin veriyorsun.”

FMG bu kış beni ortak yapmazsa, bunu düşünmek zorunda kalacaktım. Çünkü başka bir terfi fırsatının gelmesi beş yıl sürebilirdi. Bunun ihtimali bile beni dehşete düşürüyordu.

“Yavaşlamanın zamanı değil,” dedim ona. “Hayatımı düşünmeye ancak ortak olduktan sonra başlayabilirim.”

“Hâlâ birileriyle randevulaşmak için zaman bulabilirsin,” diye karşı çıktı. Bunu daha önce de söylemişti. Başta beni çocuklarından biriyle tanıştırmaya çalışacağımdan endişe etmiştim ama yapmamıştı. “Eminim ofisinde seninle aynı saatlerde çalışan hoş bir genç adam vardır.”

Bir an gözümün önüne sadece Ben geldi. Her sabah benden önce işe gelip mükemmel takım elbiseleri içinde milyon dolarlıkmiş gibi görünen ve yüzünden eksik olmayan kendini beğenmiş gülüşüyle Ben... Bana işkence etmek için yaşayan, hatta yanımda bile değilken tüm hafta sonu dairemde beni delirtmeye çalışan adam.

“Biz avukatız, Walter,” dedim gülümseyerek. “Hiçbirimiz hoş değiliz.”

Gülerek başım salladı. “Söylediklerimi unut.”

Yemekten sonra ofise döndüğümde koridorlar bomboştu, sadece konferans salonunda ışık yanıyordu. Onun orada olduğunu biliyordum. *Sonsuza kadar kaçamam*, dedim ancak teoriye isteksiz birine göre çok hızlı yürüyordum.

Salona girdiğimde yüzü ölümcül derecede ciddiye, bakış-

ları neredeyse tenime dokunuyordu. Ürperdiğimi hissettim ve üzerimdeki etkisini yok etmeye çalışırken bacaklarımı sıktım.

Sandalyeye oturdum ve bana bakarken yüzünde garip bir ifade oluştu. Sanki son yetmiş iki saat boyunca aklımdan geçen her edepsiz düşünceyi tek tek okumuş ve bunların ahlaksızlığıyla benim adıma utanmış gibi görünüyordu.

“Nasılsın?” diye sordu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp yanımdaki sandalyeye koydum. “Şu anda neler oluyor?”

“Buna sohbet diyoruz, Gemma. Bana iyi olduğunu söylersin, sonra da bana nasıl olduğumu sorarsın.”

Tıraş olması gerekiyordu. Bahse girerim bacaklarımın arasında ince zımpara kağıdıymış gibi hissettirirdi.

“Cevabım önemsiyormuş gibi mi davranmalıyım? Çünkü kulağa çok zahmetli geliyor.”

Bakışlarını benden ayırmadı. “İyi, o zaman sadece şunu söyle... o günü hiç düşündün mü? Sen itiraf edersen, ben de ederim.”

“Zaten itiraf etmiş oldun.”

Alçak perdeden özgüvenli kahkahası, cevap verecek *olsaydım* ne diyeceğimden emin olduğunu gösteriyordu. “Hangi kısmını düşündüğünü merak ediyorum,” diye başladı sandalyesine yaslanarak. Sanki havuzda dinleniyormuş gibi ellerini ensesinde birleştirmişti.

Birazdan ellerimin saçlarında gezindiğini söyleyecekti ve bu isteksizliğin tam tersiydi. Ya da nasıl derin nefes aldığımdan, daha fazlasını istediğim için ona nasıl sokulduğumdan bahsedecekti.

Yetmiş iki saatlik bastırılmış öfke ve hayal kırıklığıyla ayağa kalktım. “Dur.”

“Bu kadar erken mi pes ediyorsun?” diye meydan okudu. “Tippik kadın işte. İşler ciddileşinceye kadar konuşur. Bu halinle...”

Ayakkabılarımı almak için eğilmiştim ancak beynim ne yapmak istediğimi anlamamıştı. Sadece bir tanesini tuttum.. ve tüm gücümle ona fırlattım. O sivri topuk yanlış bir yerine denk gelirse hastanelik olabileceğini ayakkabı havadayken fark ettim. Ya da daha kötüsü topuğun kırılabileceğini.

Gözlerindeki şeytani parıltıyla ayakkabıyı yakaladı. “Teşekkürler,” dedi ayağa kalkarak. “Senin ayakkabılarından birine her zaman sahip olmak istemiştim.”

Sonra arkasını dönüp odadan çıktı.

Şaşkınlıkla olduğum yerde donup kaldım. Sonra kafama dank etti; şanslı ayakkabımın teki ondaydı, yeri doldurulamaz yedi yüz dolarlık *Manolo* ayakkabım. *Ne oluyor ya?* Neden normalmişiz gibi kitap veya zımba fırlatmamıştım? Mikrodalgaya bile daha mantıklı olurdu!

Ayakkabıya zarar verebilirdi. Kesin zarar verecekti. “*Ha-ha,*” diyerek kötü adam gibi gülecekti. “*Eve çıplak ayakla dönmek zorunda kalacak.*”

O ayakkabıya ihtiyacım vardı.

Panikle ayakkabının diğer tekini kaptım ve masanın etrafından dolaşarak peşinden koştum. “Bekle.”

Odasına girip kapıyı kapattı. “Ben! Lütfen! Özür dilerim! Ona zarar verme!”

Cevap gelmeyince telefonumdan mesaj attım.

Ben: Lütfen. Özür dilerim. Lütfen ayakkabıma zarar verme.

Kapının diğer tarafından kahkahasını ve makas sesini duydum. Ardından mesajımın altında üç nokta belirdi, bu cevap verdiği anlamına geliyordu.

Ben Tate: Yalvar.

Göğsüm öfkeyle sıkıştı ama hayatımda ilk kez sağduyu bunun önüne geçti. O ayakkabıların yeri doldurulamazdı.

Ben: Sana yalvarıyorum. Lütfen ayakkabımı geri ver.

Ben Tate: Yüz yüze.

Kapısım açmayı tekrar denediğimde kilitli değildi. Yüzünde kocaman sırıtışıyla masasının arkasında oturuyordu. Ayakkabım sol elinde, makas sağ elindeydi. “Merhaba, Bayan Ayakkabı. Arkadaşım Bay Makas ile tanıştınız mı?”

“Yapma,” diye yalvardım. “Sana fırlattığım için özür dilerim, tamam mı?” Ayakkabıyı işaretparmağının ucunda çeviriyordu. Narin süeti esnetebileceği için durmasını söylemek istiyordum ama bir şekilde kendimi tuttum.

“Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp derin nefesler alarak sabır için dua ettim. “Lütfen ayakkabımı geri ver. Sana fırlattığım için çok özür dilerim.”

“Öpüşmemiz hakkında düşündün mü?” diye sordu.

Dişlerimi sıktım. “Yapabileceğinin en iyisi zorla itiraf almak mı?”

“Cevap vermemeni cevap olarak kabul ediyorum.” Ayağa kalkıp yanıma geldi. Önümde diz çökerek ayağımı tutup başparmağını yavaşça üzerinde gezdirdi.

Vücudumun her yeri ürperirken kanımda küçük bir ateş yayılmaya başladı.

Ayakkabıyı giydirdi. Diğer tekini elimden alıp onu da giydirdikten sonra eli bileğimde durdu. Alçak ve pürüzlü sesiyle, “Yalvarmakta çok iyi değildin,” dedi.

“Belki de kadınları yalvartma konusunda iyi değilsin,” derken sesim kısık ve arzu doluydu.

“Ne dedin?” diye sordu. Sonra yavaşça ve kararlılıkla eli bacağımdan yukarı süzüldü. Avucunun tenimde bıraktığı yumuşak iz ve sesindeki pürüzlü ton düşüncelerimi dağıtıyordu. Ayakkabım çoktan önemini yitirmişti. Yerini yalnızca arzusun yoğun ve yakıcı dalgası almıştı. Kocaman bir dalgaydı, dengemi korumak için masaya tutunmam gerekti.

“Dedim ki...” Avucu dizimin üzerinden yukarı çıkarken derin nefes aldım. “...belki de kadınları yalvartma konusunda iyi değilsin.”

Eli bacağımanın iç kısmına dokunduğunda onu durdurmadım.

Tangama ulaştığında ayağa kalkarak, “Ne düşünüyorum biliyor musun?” diye sordu. Yüzümü daha önce hiç bu kadar dikkatle izlememişti. “Benimle kavga etmeyi bırakmalısın.”

Bu delilik, Gemma. Bunu durdurmalısın.

“Bence çok konuşuyorsun,” diye fısıldadım.

Parmakları tangamın iplerinin altından kayarken bakışlarını yakaladı ve gözlerinden benden ayırmadı. “*Tanrım*,” diye inledi. “Çok ıslaksın.” Bu an utanç verici olduğu kadar baştan çıkarıcıydı. Geri çekilmeme fırsat tanımadan bir adım daha yaklaştı, beni yerimde tutmak için kalçamı kavradı. Kulağıma eğilip, “Şimdi geri çekilmeyi aklımdan bile geçirme,” diye fısıldadı. Sesinde hem emir hem de bastırılmış arzu vardı.

Parmakları yavaşça harekete geçti. Küçük, sabırsız daireler çizerek beni masasına yasladı. Nefesim titriyordu. Bakışları hâlâ yüzümdeydi. Diğer eli kalçamda geniş ve kararlı dokuyla duruyordu. Bana yaptığı şeyler, bakışlarının üzerimdeki yoğunluğu dayanılmazdı. İstemsizce gergin çenesine, oradan da normalden daha hızlı kalp atışlarıyla inip kalkan göğsüne baktım.

Bunu yapmasına izin verdiğime inanamıyordum. Hatta bunu yapması için *cesaretlendirdiğime* inanamıyordum ve *Tanrım*... çoktan yaklaşmıştım. Göz kapaklarım ağırlaştı. Nefesini

yüzümde hissedebileceğim, sabununu, tıraş losyonunu ve gömleğindeki yumuşatıcının kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı.

Önceki dokunuşunu unutturacak kadar sert ve kararlı şekilde iki parmağını içime soktu. İşaretparmağını tam da olması gerektiği şekilde hareket ettirdiğinde kaslarım istemsiz kasıldı ve masaya tutunmak zorunda kaldım.

“Boşalırken yüzünü izlemeyi çok uzun zamandır istiyordum,” dedikten sonra saçlarımı tutarak başımı geriye çekti. Artık sadece onu görebiliyordum. Sanki kendini zor tutuyormuş gibi çenesini sıkıyordu. “Devam et. Bunu istediğini biliyorum.”

Ben’in bir şeyi umutsuzca arzuladığında nasıl görüldüğüne ilk kez şahit oluyordum. Sanırım sonunda tamamen teslim olmamın sebebi buydu. İçimden kopup gelen kısa çığlıkla kendimi bıraktım. Gözlerim kapanırken parmakları aynı ritimde hareket ediyordu. Dünya etrafımda kararırken mutluluktan uçuyordum.

“*Tanrım*, buna bayıldım,” diye mırıldandı.

Kemerine uzandım, düğmesini açıp fermuarını indirdim. Elim *boxer*’ının içine girdiğinde keskin bir nefes verdi.

Sıcaktı... Çelik kadar sert, uzun ve *dolgundu*. Penisini avucumda birkaç kez hareket ettirdiğimde dudaklarının arasından boğuk bir nefes verdi. Onu dilimde nasıl hissedeceğimi, beni izlerken yüzünde oluşacak açgözlü ifadeyi şimdiden hayal edebiliyordum.

Bir an gözlerini kapattı, sonra açar açmaz kontrolü ele aldı. Beni masasına itip eteğimi belime kadar sıyırdı. Karşısında uzanmış vücuduma bakıyordu. Tangamın incecik ipini çekip tenime çarpmasına izin verdi. “Biliyordum,” derken sesi neredeyse öfkeliydi. Tenimde bıraktığı sızı aynı anda hem zevk hem de acı vermişti. “Eteğinin altında böyle bir şey gizlediğini biliyordum.”

Üzerime eğilirken paketin o tanıdık hisirtisini duydum.

Onun için bu durumun sıradanlığının ve bu masada yattığı ilk kadın olmadığının hatırlatıcısıydı. Bu farkındalık beni daha sonra rahatsız edecekti, şu an yoğun beklenti sisinin içinde kaybolmuştu.

Dizimi kavrayıp bana yaklaşıırken duraksadı. “Emin misin, Gemma?” diye sordu çaresizce.

“Hâlâ çok konuşuyorsun,” diye cevap verdiğimde içime girdi. Aynı anda sıkı, enfes ve acı vericiydi. Daha sadece yarısına kadar girmişti.

“Siktir,” diye inledi. “İyi misin?” Sesi artık tamamen kısık ve pürüzlüydü.

“Evet,” diye haykırdım. Daha fazlası için yalvarırcasına kalçasını tuttuğumda geri kalanımı da içime itti.

Bir an gözlerini kapatıp hareketsiz kaldı ve büyüklüğüne alışmamı bekledi. Kalçamı kıpırdatınca yavaşça hareket etmeye başladı. İçime girip çıkarken her dokunuşu tenimde yankılanıyordu. Daha önce hiç arka arkaya iki kez boşalmamıştım... şimdi bir ilk olacaktı. Bana odaklanışı, içimi kaplayışı, verdiği hafif sızı bir araya gelerek daha önce hissettiğim her şeyden daha yoğun, daha parlak ve daha güçlü bir şey yaratıyordu. Tek eliyle bluzumun düğmelerini açarken penisi içime girip çıkmaya devam ediyordu. Parmakları sutyenimin içine girip meme ucumu yakaladığında acı ve haz birbirine karıştı. Uçurumun kenarından yuvarlanıyormuş gibi hissettim. İstemedен çığlık attığımda irkildi, boşalmamak için kendini zor tuttuğu belliydi. Alnı terlemişti, yüzü gergindi.

“Yalvar,” diye emretti. Penisini bir kez sertçe itti ve sonra aniden durdu.

Boşalmama saniyeler kalmıştı.

“Ah, Tanrım.” Masanın kenarında vücudum ona daha da yaklaşmak isterken kontrolsüzce kasıldı. “Lütfen.”

“Lütfen ne?” Kalçalarımı morartacak kadar sert kavradı.

“Daha sert becer beni, çok yakınım.”

Bana her şeyini verdi. Sonra eğilip dudaklarımı buldu. Öpücüğü bedeninin hareketi kadar güçlüydü. Ben de karşılık verdim. Öperken dudaklarını, çenesini, boynunu ısırdım.

“Geliyorum...” dedim ama o anın içindeyken kelimeler yetmiyordu. İkinci kez doruğa ulaşmak üzereydim. O da birkaç derin itişle penisini içime bastırdı. Kulağımın dibinde kısık iniltiyle boşaldı.

Üzerime yığıldığında göğsü göğsüme değdi. Sanki ikimiz de aynı nefesi paylaşıyorduk. Burnumu, boynuna dayayıp terine karışan sabun kokusunu içime çektim.

Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik.

Saçma olduğunu biliyordum. Aptallığa sebep olduğu bilinen oksitosin yani bağlanma hormonunun etkisi olduğu açıktı. Sonunda geri çekildiğinde kaybolmuş hissettim.

Eteğimi indirip bluzumun düğmelerini iliklerken prezervatif düğümleyip çöpe attı.

Bu durumdan nasıl zarifçe çıkacağımı bilmiyordum. Hem gitmek hem de kalmak istiyordum. Keşke bu anı, hangisinin doğru tepki olduğunu anlayana kadar durdurabilseydim.

Yüzünde belli belirsiz gülümsemeyle gözlerime baktığında, “Sana yalvaracağını söylemişim,” dedi.

Kaskatı kesildim. Bana aşk şiiri yazacağını düşünmüyordum elbette *bu umursamazlığı* da asla beklemiyordum. Her şey oyunmuş gibi davranmasına hazır değildim. Ben'den daha fazlasını beklemenin mantıklı açıklaması yoktu. Bu dersi, dünya üzerindeki herkesten daha fazla darbe alarak öğrenmişim.

Canımı acıtmaması gerekirdi ama acıtıyordu.

Ofisinden hızla çıkıp konferans odasından çantamı aldım ve asansöre yürüdüm. Neden acı verecek kadar hayal kırıklığına uğradığımı, bu kadar yenilmiş ve eksik hissettiğimi anlamıyordum. Aslında *kaybettiğim* hiçbir şey yoktu.

Asansöre bindim.

Pantolonunun fermuarını çekerken, "Gemma," diye bağırdı arkamdan. "*Kahretsin. Gemma, bekle. Sadece şakaydı.*"

Kapılar kapanırken sırtımı soğuk metal duvara yasladım ve kendimi bıraktım. *Tanrım, asla akıllanmayacağım.*

Stadler'daki son günümde, sanki suçluymuşum gibi güvenlik görevlisi eşliğinde dışarı çıkarılmıştım. Bir grup erkek ortak, cam duvarlı konferans salonunda oturmuş beni izliyorlardı. Hayatlarını biraz daha kolaylaştıracaksa eğer genç bir kadını yok etmekten çekinmeyen güç sahibi adamlardı.

Meg ve Kirsten da izlemişti. Kayıtsız ve zerre kadar suçluluk duymadan.

Utanmıştım, şoktaydım daha çok kızgındım. *Hepinizin canı cehenneme*, diye düşünmüştüm. *Hem de her birinizin.*

Ve aslında o andan sonra bu düşüncem hiç değişmemişti. Onlar hakkında. Herkes hakkında.

İşe yaramıştı.

Sabah uyandığımda pijamalarımın üzerimde olmadığını ve çarşafın vücuduma yapıştığını fark ettim. Tüm gece, Ben ile ilgili uzun, pornografik rüyadan ibaretti. Sonunda, “*Sana yalvaracağını söylemiştim,*” diyerek mahvettiği bir rüyaydı.

Şimdi bile kafamda o cümleyi binlerce kez söylerken sırtışı her tekrarda biraz daha kendini beğenmiş şeytani bir hal alıyordu.

Birkaç kez mesaj atmıştı. *Aptalca, yersiz bir şakaydı*, diyordu. Ve ardından da: *Kahretsin. Lütfen bir şey söyler misin?* diye yazmıştı.

Unut gitsin, diye cevap vermiştim. *Ben çoktan unuttum.*

Doğru olmasa bile, gereken buydu ve şimdilik yapabileceğim en iyi şey de buydu.

İş için hazırlanırken çok özen gösterdim. *Louboutini*’lerimi, normalden biraz daha fazla bacak gösteren eteğimi giydim. Rimel sürerken aynaya bakıp, “Bu onun için değil,” dedim.

Bu sadece benim içindi. Böylece kendimden emin görünebilirdim. Ve bu halim, eğer davranışlarından dolayı onu daha fazla pişman edecekse kabulümdü.

İşe giderken Keeley'yi aradım. "Sanırım dün gece ruhumu şeytana sattım."

"Sen avukatsın. Bunu uzun zaman önce yaptın."

Haklı olabilirdi. "Peki tamam. Ruhumu sattım ve sonra da masasında onunla seks yaptım."

Nefes alırken çıkardığı ses dramatikti. "Ben ile mi? Hayır, yapmadın."

Kaşlarımı çatarak burun kemerimi sıktım. "*Yaptım.*"

"Nasıl?" diye şaşkınlıkla sordu. "Birbirinizden nefret ediyorsunuz."

"Biliyorum!" Başımı koltuğa yaslayarak inledim. "Ona ayakkabımın tekini fırlattım ve..."

Kahkaha attı. "Cidden *ona ayakkabı fırlatmanın* seks ile sonuçlandığını mı söyleyeceksin?" Arkamdan biri ışık yeşile henüz dönmesine rağmen korna çalınca ortaparmağımı gösterdim. "Yani hayır. Ayakkabımı geri almak için yalvarmam gerektiğini söyledi. Sonra da tekrar ayağıma giydirdi ve..."

"Neden o giydiriyordu, *Külkedisi*? Neden normal insanlarmış gibi sana vermesini istemedin?"

"Bilmiyorum," dedim çünkü gerçeği itiraf etmeye utanıyordum. Ne olacağını görmek istemiştim. Ne kadar ileri gideceğini merak etmiştim ve görünüşe göre ileri gitmesini umuyordum. Ve o koca ağzını açana kadar her şey çok güzeldi.

"Sonunda ne oldu?"

Keder ve kendime duyduğum nefretle karışık hıçkırıkla kahkaha attım. "*Sana yalvaracağını söylemiştim, dedi.*"

Aldığı derin nefes bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Dün akşam aşırı tepki vermemiştim. "*Ne. Pislik. Adam.*"

"Şaka olduğunu söyledi..."

"Siktir et, pisliği," diye sözümü kesti. "Onu görmezden gel."

"Biliyorum," diye cevapladım. Koşullar düşünüldüğünde yapabileceğim tek şey buydu.

İşe gittiğimde kararlı adımlarla içeri girerken yüzümde en kibar gülümsemeyle herkese selam verdim. Çünkü kesinlikle hiçbir sorun yoktu.

Masamda güller vardı. Üzgünüm bir anlığına yumuşadım sonra sağduyum hemen ortaya çıktı ve güllere de öfkelen dim. Eğer erken gelmemiş olsaydım ofisin yarısı onları görebilirdi ve tüm günü gülleri konuşarak geçirirlerdi.

Masanın yanındaki çöp kutusuna attım ve Terri içeri girip kapıyı arkasından kapattığı sırada kartı okumadan yırttım. “Sorun ne?” diye sordu.

Ellerimi önümde birleştirerek sanki Birleşmiş Milletler açılış zirvesindeymişim gibi gülümsedim. “Neden sorun olsun ki?”

Yüzümü işaret eti. “*Gülümsemen*. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf ve en sahte gülümseme. Sanki ilk kez insan formuna girmiş bir uzaylı tarafından ele geçirilmiş gibisin. Gülümsemenin nasıl olduğunu bile bilmiyormuş gibi.”

Zoraki gülümsememi bozmadan. “Sadece örnek çalışan olmaya uğraşıyorum. Ortak olmak için.”

“Tamam, patron,” dedi. Kapım çaldığında Ben’in yüzünde her zamanki sırıtışının olmadığını görüp kahkaha attı. “Bunu sonra anlatacaksın,” diye fısıldadı.

Ben, içeri girmeden Terri’nin çıkmasını bekledi. Yeni takım elbise giymişti ama tıraş olmayı unutmuştu ve saçları da normalden daha dağınıktı. Suçluluk duygusunun ona bu kadar *yakışmasından* nefret ediyordum.

“Özür dilerim,” dedi.

Gözlerimi yüzüne diktim. “Sorun değil.”

“Eğer gerçekten sorun yoksa,” diye cevap verdi her kelimeyi dikkatle vurgulayarak. “Kızgın olmazdın.”

“Kızgın değilim. Kızmak umursadığım anlamına gelir ve umurumda değil. Unuttum bile.”

Masama doğru tek adım attı ve eğildi. Yüzü benimkinin neredeyse dibindeydi. Gözleri gece kadar karanlıktı. “Bu tam bir saçmalık.”

Masadan hızla uzaklaşarak ofisten çıktı. Ağzım açık kaldı. Bu neydi şimdi? Kızgın mıydı? Sinirlenmesi gereken bendim, o değildi.

Dün olanlardan beklentim yoktu ve kesinlikle bir anlamı varmış gibi davranmasını beklemiyordum. Peki o neden böyle davranıyordu?

Ve neden önemsemesini istiyormuşum gibi kalbim hızla atıyordu?

Terri'nin söylediği insan formunda yaşayan uzaylıymış gibi değil, makul insanmış gibi davranarak sabahı atlatmayı başarmıştım. Bu çaba yüzünden bin yıl uyumak istiyordum. Hayatım boyunca bir daha kibar gülümseme taklidi yapacak gücüm kalmamıştı. *Ortak/kıdemli avukatlar toplantısı* zamanını hatırlatan bildirimi bilgisayar ekranımda görünce midem bulandı. *Tanrım, neden bugün?*

Ofisimden çıktığımda Terri konuşmaya başladı. “Bu sabah beni işe boğdun diye ne soracağımı unuttuğumu sanma.”

Kaşlarımı çattım. “Neden sorma zahmetine giriyorsun ki? Zaten çözmüşsün.”

“Evet,” dedi sırtarak. “*Grinin Elli Tonu*’nu okumakla birinin sana seks yaptıklarını söylemesi arasında fark var. Tüm kirli detaylara ihtiyacım var.”

Yüzümü buruşturdum. “Seni temin ederim benden *Elli Ton*’a yakın hiçbir şey duyamazsın. Ancak otuz saniye uzunluğunda tek ton olur ve bu kitabı kimse satın almaz.”

Otuz saniyeden çok daha fazlaydı ve gökkuşağı kadar renk

vardı ama kendimi inandırmaya çalıştığım hikâye ağzımdan çıkandı.

Toplantı masasında özellikle Fields'ın tam karşısına oturdum. Ben odaya girdiğinde, sanki bakışlarının fiziksel gücü varmış gibi vücudumun sağ tarafı karıncalandı. Ona döndüğümde gözlerimiz kilitlendi.

Gözlerim her zaman onunkine kilitleniyordu değil mi? İki lanet yıl boyunca bu masaya onunla her oturduğumda, ne zaman bana baksa ben de ona bakıyordum. Her seferinde midemde kelebekler uçuyordu ve o yarım saniyede başka tarafa bakmam imkânsızlaşıyordu.

Dün gece beni izlerken yüzündeki açlığı, gerginliği ve *Boşalırken yüzünü seyretmeyi çok uzun zamandır istiyordum*, demesini düşündüm. Sertçe yutkundum ve sandalyemi ondan uzağa, odanın önüne, Fields'ın çoktan konuşmaya başladığı tarafa çevirdim.

Müşteriye fatura edilecek saatlerden ve strateji toplantısından bahsetti sonra da her birimizden müşterilerimiz hakkında kısa durum raporu vermemizi istedi.

Sıra baş düşmanıma geldiğinde, konuşmadan önce bana baktı. "Lawson'un Fiducia'ya karşı açtığı davada ilerliyoruz. Personel dosyalarında bolca bilgi bulduk. Şimdi de gider raporlarına bakıyoruz." Bu yaptığım işin kısa özeti ve rapor edebileceğim tek önemli gelişmeydi. "Charlotte'taki toplu dava için hazırız ve sonra Brewer Campbell ile görüşeceğim. Bize çok iş gönderiyorlar yani yakında her şey yoluna girecek."

Kalemimin ucu kırıldı. Brewer Campbell benden çaldığı müşteriydi ve şimdi bunu övünerek anlatıyordu. Sıkıcı Craig'e devrettiği davalar hakkında hiçbir şey söylememişti. Bu da toplantıda rapor edecek işi kalmayan tek kişinin *ben* olduğum anlamına geliyordu.

"Gemma," diye sordu Fields. "Söyleyeceğin bir şey var mı?"

Dişlerimi sıktım. Ben'in darbesini hiçbir şey yapamadan izlemek ona olan öfkemin yeniden alevlenmesine yetti. "Lawson davasma gömülmüş durumdayım," dedim lanet olası stajyer-miş gibi konuşarak. "Roberts davasının arabuluculuğa gitmesi gerekiyordu ancak ertelendi."

Şirkete yeni iş getirdin mi Gemma? Hayır, getirmedi.

Tek başına öncülük ettiğin bir iş oldu mu? Hayır, olmadı.

Buradaki en berbat adamın seni masasında becermesine izin verdin mi? Evet, verdim.

Ben de kendimi ortak yapmazdım.

Toplantıyı olabildiğince hızlı terk ettim ve doğruca asansöre koştum. Ben peşimden geliyordu.

Aşağı tuşuna bastı. "Beni takip mi ediyorsun?"

"Yıkıcı cinsel çekiciliğimden korktuğun için mi erkenden kaçıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Şimdi beni iki kez becermiş oldun. Biri dün gece, biri de az önceki toplantıda. Bu kadarı yeter."

Burnundan soluyordu. "Lawson ikimizin de elindeki en büyük dava. Elbette rapor edecektim. Sen de aynısını yapardın."

Haklıydı. Önce ben konuşsaydım, sanki tüm işi tek başıma yapmışım gibi Lawson davasından bahsederdim. Üstelik bundan büyük zevk alırdım.

Asansöre bindiğimde o da arkamdan geldi. Diğer köşeye geçtim ve onu uzaklaştırmak istercesine çantamı göğsüme bastırdım.

Bana göz ucuyla baktığında yine burnundan soluyordu. "Baş belasısın."

Güldüm. "Ah, bu tam pislikmiş gibi davrandığın ve suçu bana attığın kısım mı? Aslında hiç ilişkimiz olmadan, bir ilişkinin tüm aşamalarını geçmeyi başardık. Çok etkileyici."

Çenesini sıktı. “Hata yaptığımı kabul etim. Yüzüm morarana kadar özür diledim ama sen ne olursa olsun içimdeki kötülüğü görmeye kararlısın.”

Asansörün kapısı açıldığında, onun temiz ve testosteron kokulu havasından kaçtığım için minnetle dışarı çıktım. “*Hayır,*” diye yanıt verdim. “Çünkü sende hiçbir şey görmüyorum. Git oyunlarını başkasıyla oyna. Hatta daha da iyisi oynamayı bırak. Biraz büyü ve kadınları piyon olarak görmeyi kes.”

Sonraki hafta Ben ile birbirimizden sanki vebalıymışız gibi kaçmıştık. Sadece e-posta yoluyla iletişim kuruyorduk ve bu yazışmalarda da en ufak samimiyet belirtisi bile yoktu. *Teşekkürler* yoktu, *bir şeye ihtiyacın olursa haber ver* yoktu, imza satırında *saygılar* yoktu.

Kime: Ben Tate

Kimden: Gemma Charles

Çarşamba gününe kadar dilekçeyi sunmamız gerekiyor.

Kime: Gemma Charles

Kimden: Ben Tate

Sunmadan önce incelemem için bana gönder.

Kime: Ben Tate

Kimden: Gemma Charles

Dilekçe ektedir.

Kime: Gemma Charles

Kimden: Ben Tate

Gönderebilirsin.

Bu e-postaların her birinde sanki gözetime ihtiyacım varmış gibi davrandığı için sessiz bir öfkeye kapılıyordum. Aramızda cinsiyet ayrımcılığı davası alan tek kişi *bendim*. Bu davadaki tüm strateji *benim fikrimdi*.

Bütün bunların yanında kaybolmuş hissediyordum. Daha önce hırs ve intikamla besleniyordum, evet ama aynı zamanda umutluydum. Hayatımda bir gün beni mutlu eden bir şey olabileceğine dair umudum vardı. O olmadan her şey yanlış geliyordu. Mesela bir müvekkilin kocasına nasıl bedel ödeteceğini öfkeyle anlatışını dinlediğimde. Victoria'nın başka bir arkadaşına duruşma öncesi destek olmak için öğle yemeğine çıkıyormuş gibi yaparak ofisten sıvıştığımda, gece boş daireme adım attığımda... İşlerin fena halde raydan çıktığını hissediyordum ve düzeltebileceğimden emin değildim.

Neden bu kadar zorlandığını bilmiyordum. Ben, asla istediğim kişi değildi. Sadece utanç verici bir hataydı ancak daha önce böyle hatalardan dönmüştüm. Annem bir şeylerin ters gittiğini seziyordu ancak kendime bile açıklayamazken ona nasıl anlatabilirdim ki? Bu yüzden konuşmadan kaçınmak için elimden geleni yapıyordum.

“Peki ne izliyorsun?” diye sordum aradığımda.

“Adam beyin cerrahı, kadın da öyle,” diye cevapladı annem.

“Birbirlerinden hoşlandıklarını kabul etmiyorlar.”

“Ve ikisi de işlerinden nefret ediyor,” diye devam ettirdim.

“Aslında adama miras kalan eski bir çiftlik var ve kadın artık büyük şehir hayatını istemediğini anladıktan sonra birlikte çiftliği mi yenileyecekler?

Kahkaha attı. “Hayır, aslında kadın işinden gerçekten hoşlanıyor. Adam da öyle.”

Kaşlarımı çattım. “Bunun nasıl iyi sonuçlanabileceğini anlamıyorum. Hiç *Hallmark* filmine benzemiyor.”

“*Grey's Anatomy*’. Beşinci bölümdeyim.”

“Yıllarca sana bu diziyi izlettirmeye çalıştım sen reddedip durdun!”

Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Eskiden sadece mutlu insanlarla ilgili şeyler izlemek isterdim,” dedi sessizce. “Şimdi sana kötülük yapıp yapmadığımı merak ediyorum.”

Kafamın derisi karıncalandı. “Ne demek istiyorsun?”

“Boşanma yüzünden babana çok kızgındın. İşleri bu kadar ileri götürdüğü için çok kırılmıştın. Sana mükemmel aşk hikâyelerinden örnekler vermem gerektiğini düşündüm ve onları ben de seviyordum ama şimdi endişeleniyorum... Belki sana gerçekte var olmayan bir şeyi istemeyi öğrettim.”

Var olmayan, kelimesi canımı yakıyordu. Benim için olduğu kadar annem için de ağırdı. Karşına harika birinin çıkmasını ve böylece babamla birlikteyken çektiği sıkıntıların, sonunda bir anlamı olmasını ne kadar çok istediğini biliyordum. “*Cehennemden geçtim ama daha iyi bir yere geldim,*” diyebilmesini en az onun kadar istiyordum.

“Anne, elbette var. Birini bulacaksın.”

Birini bulmak zorundaydı. Yaşadığı onca şeyden sonra elinin boş kalmayacağına ve dünyanın hâlâ iyi bir yer olduğuna inanmak zorundaydım.

“Bilmiyorum, Gemma,” dedi usulca. “Mesele şu, hayatta

* *Grey's Anatomy*, 2005 yılından bu yana devam eden, tıbbi drama dizidir. Cerrahlara mesleki ve kişisel zorlukları başkarakter *Meredith Grey*'in gözünden anlatılır. Dizide kurgusal *Seattle Grace Hospital* (sonra *Grey Sloan Memorial Hospital*) ana çalışma mekânıdır. (ç.n.)

başka zevkler de var. Sen varsın ve çocukluğuna dair tüm anılarım var. Sadece daha iyi bir anne olsaydım. Keşke daha mutlu olsaydın.”

“Mutluyum anne,” dedim ancak sesim titreyince her şeyi mahvettim.

Ona yıllardır mutlu olduğumu söylüyordum. Kendime de aynısını söylüyordum. İlk kez ikimizin de buna inanmadığını fark ettim.

Fields, beni tam asansörden çıkarken yakaladı. Kazandığım davanın hâkiminin, benim için çok saldırgan dediğini anlattı.

Bu hakaret değildi, en azından Fields'ın gözünde.

"Yapmam gerekeni yaptım," dedim.

Daha iyi biri, müvekkilimin eski eşi Chip Reardon'ın hatalar yaptığını ama çocuklarını çok sevdiğini iddia edebilirdi. Daha iyi biri, kahramanlarımızın, hatta Martin Luther King ve Gandhi'nin bile mikroskop altında biraz kusurlu görüneceğini ve eşinize kötü davranmanın sizi hemen uygunsuz ebeveyn yapmayacağını iddia ederdi. Neden insanlar iyi değilken ben daha iyi biri olmak zorundaydım? Reardon'ın berbat avukatı daha iyi olmayacaktı, ben neden olayım?

"Perşembe günü ortak sponsoru olduğumuz galada beni temsil etmeni istiyorum," dedi Fields.

Gözlerimi kırptım. Fields, son günlerde dava almıyordu tüm partilere katılmayı ve bütün övgüleri toplamayı seviyordu. Bir avukattan onu temsil etmesini istemesi büyük onurdu.

"Elbette," diye cevap verdim. "Memnuniyetle."

“*Şirket arabası saat yedide seni buradan alacak. Herkes ama herkes orada olacak. İkiniz için yeni iş fırsatları olabilir.*”

“*İkiniz?*” diye tekrar ettim.

“Tate de gidiyor.”

Ben ile parti. *Gece*. Smokin giymiş. Nefesim dışarıdan duyulacak kadar hızla ağzımdan kaçtı ve uslu kız Gemma Charles, korkuyla titredi. Omzumdaki şeytan mı? O an aldığı hazla neredeyse zafer çıgıkları atıyordu.

“Aman Tanrım, Gemma,” dedi Keeley daireme girerken. “Daha yeni taşınmışsın gibi görünüyor. Hiç dekorasyon *yapmayacak mısın?*”

Buraya her geldiğinde aynı şeyi söylüyordu. İtiraf etmeliyim ki bu çok sık olmuyordu. Yan yana dairelerde yaşarken bile hep onun evinde takılırdık. Şimdiyse abur cubur ve alkolle donatılmış iki yatak odalı bir dairesi vardı.

“Kanepem ve televizyonum var,” dedim. “Başka neye ihtiyacım olabilir ki?”

“İnsan ya da kadın olduğuna dair bir işarete?” Kıyafetlerinin olduğu çantayı sandalyenin arkasına astıktan sonra ilk kez görüyormuş gibi çıplak duvarlarıma baktı. “Şehirde kaldığım bazı oteller bundan daha evmiş gibi görünüyordu.”

Umursamazca elimi salladım. “Çok meşgulüm. Ortak olduktan sonra düşünürüm.”

“Evet, *o zaman* gezmen daha kolay olacaktır,” diye alay etti. “*Ortaklar* hiç çalışmaz, değil mi?”

Bir şişe şarap açtım. “Bu çok yerinde eleştirini ortak olduktan sonra düşüneceğim. Bana ne getirdin?”

“Ben Tate’i ağlatacak dört elbiseden oluşan bir seçki,” diye cevapladı zafer kazanmış gülümsemeyle. Gözlerimi devirmem onun coşkusuunu hiç etkilemedi.

Baştan yaratma, Ben’in partiye katılacağım duyan Keeley’nin fikriydi. İlk anda reddetmişim ama “*O cenaze elbisesini giymeyeceğine söz ver,*” demişti ve bununla sahip olduğum tek kokteyl elbisesini kastediyordu. Kabul etmişim çünkü evet, giymeyi düşündüğüm oydu.

Çantanın içine göz atıp, “Fahişeymiş gibi giyinmeyeceğim,” diye uyarırken ona bir kadeh şarap uzattım. “Payet olmaz, kalçamı zar zor kapatan ya da göbeği açıkta bırakan bir şey de olmaz.”

Bana sinirli bir bakış attı. “Bu sözlerine alınmamaya çalışacağım, Gemma. Bu neredeyse imkânsız.”

Ancak gerçekten hem payetli hem de göbeği açık elbise getirmişti.

Kalan iki elbiseden birini aldım ve giyinmek için odama gittim. Pastel mor, muhteşem jarse kumaşıyla vücuda tam oturan bir elbiseydi ama ona baktıkça emin olamıyordum.

“Çok mu parlak dersin?” Oturma odasına dönerken tereddütlerle sordum.

“Dostum, tek giydiğin siyah ya da lacivert. Biraz daha öne çıkmanın zamanı geldi.”

Yerimde hareketlendim. “Bunu onun için yaptığımı düşünmesini istemiyorum.”

Beni yatak odamın kapısının arkasında asılı duran ucuz aynaya çevirirken, “Aynaya bak,” diye cevap verdi. “Seni görünce düşünemeyecek kadar kendine kızmakla meşgul olacak.”

Yansıma baktım... ve kabul etmek zorunda kaldım. Kolsuz, dökümlü *grek* yakasıyla bele oturan elbise bana kendimi tanrıçaymış gibi hissettiriyordu.

Muhtemelen, Ben Tate'in yanında bütün gece hayatta kalabilmek için böyle hissetmem gerekiyordu.

Perşembe gecesini, galaya hazırlanmak için ofis lavabosuna gidip elbisemi giydim. Gençliğimde hakkında çok şey okuduğum fazla ihtiyaç duymadığım, gündüz makyajını gece makyajına dönüştürme denen şeyi yapmaya çalıştım.

Göz makyajım biraz daha dumanlı ve dudaklarım kırmızıydı. Bu kadarını yapabilmek için makale okumaya ihtiyacım olduğunu sanmıyordum.

Elbisemi giymiştim, ayağımda parıltılı *Jimmy Choo* ayakkabılarım vardı ve gitmeye hazırdım. Kırmızı dudaklarıma bir kat parlaticı sürerken aynada kendime, "Bu tuhaf değil," dedim. *Onunla gitmen hiç garip değil. Bu gala, tıpkı iş arkadaşınla katılacağın herhangi bir etkinlik gibi, tabii önce o iş arkadaşının seni masasında becermesine izin verdiysen.*

En azından onun için garip olmayacaktı. Bu duruma ilk kez düşmediğinden emindim.

Kalbimin hızlı atışını görmezden gelerek asansöre yürüdüm. O ise smokinini giymiş beni bekliyordu. Aklıma Drew Bailey'nin Instagram'ındaki düğün fotoğrafı ve ona nasıl şefkatle baktığı geldi. Şu an bana bakışlarında ona benzer bir his olduğuna neredeyse inanabilirdim. Böyle düşünmek şartlar değerlendirildiğinde tehlikeli olurdu. Onu affetmeyi reddetmek kendimi korumanın tek yoluydu.

Şakağındaki kas titredi. "Güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim soğukkanlılıkla.

Eğer ona iltifat etmemi bekliyorsa, daha çok beklerdi. Asansörü çağıran düğmeye bastım, çünkü onun yapmaya niyeti yoktu. Kapı açıldığında ondan önce içeri girdim. Derin nefes alıp

rahatlamaya çalıştım ama burnuma dolan sabun ve tıraş losyonunun kokusuyla sakinleşmem imkânsızdı. Kafamın içinde o gece masasında boşalırken nefesini boynumda hissettiğim ana geri döndüm. Kokusu, teri ve geri çekilmeden hemen önce bana sıkıca sarıldığı o an.

Asansörden inerken ellerini ceplerine sokarak, “Dinle,” dedi. “Bu gece için ateşkes ilan edebilir miyiz? Orada bizi sırtımızdan bıçaklamaya çalışan yeterince insan olacak. Bir de birbirimizi bıçaklamayalım.”

İçimdeki çocuk her yanıyla reddetmek istiyordu, haklıydı. Yaptığı şey yüzünden incindiğimi kabul etmek ona güç vermek olurdu ve buna hiç niyetim yoktu. Yaşananları arkamda bırakıp yakında ortak olacakmışım gibi davranacaktım. Buraya kadar meslektaşlarımla yatarak her şeyi mahvetmek için gelmemiştim ve sonra da oyun oynayarak aynı hatayı tekrar etmeyecektim. Bunu yapabiliirdim.

Zoraki ve kibar gülümsememle, “Elbette,” diye cevap verdim. Derin nefes alarak ofisinde geçirdiğim geceyi aklımdan sildim. Artık, o yanımdayken sadece işime odaklanacaktım.

Arabaya bindiğimizde ellerimi kucacağımda birleştirdim ve gözlerinin içine bakmamak için çabaladım. Eğer *sadece* meslektaş olsaydık, muhtemelen ortak davamızı tartışırdık. O halde tam olarak bunu yapmalıydım. “Fiducia’nın mali denetim sonuçlarını yeni aldık,” dedim. “Şirket eğlenceleri için önemli miktarda para harcamışlar.”

“Bu yüzden neler yaptıklarını ve kadın yöneticilerin davet edilip edilmediğini öğrenmemiz gerekiyor,” dediğinde, *Hadi canım*, diyecektim ama durdum. Seksin bitmesi gerekiyordu. Sekse zemin hazırlayan atışmalar da bitmeliydi. Onun yerine, “Birine kontrol etmesini söyledim zaten,” dedim.

Şoför, Los Angeles sokaklarından geçerken camdan dışarı bakıyordum. Kyle’ın eski dairesini ve ardından yüzük seçti-

ğimiz *Tiffany*'i geçtik. Prenses kesim tektastı ve daha büyük olmasında ısrar etse de iki karatta uzlaşmıştık. “*Evlendiğimizde,*” demişti. “*Herkes senin başkasına ait olduğunu bilsin istiyorum.*”

Bir an o zamanki genç kız halimi hatırladım. Annemin sürekli anlattığı su birikintilerinde zıplayan küçük kız değildim ama şimdi olduğum kişiye kıyasla ona daha yakındım.

“Bir şey deneyebilir miyiz?” diye sordu Ben, anılarımdan sıyrılmamı sağlayarak. “Sadece konuşsak? İş dışında şeyler.”

Başımı çevirip ona baktım. Kulağa kötü bir fikirmiş gibi geliyordu. Ben, söz konusu olduğunda sınırlar en güçlü yanımdı değildi ve etkileşimimiz işle sınırlı kaldığında profesyonel ilişki sürdürmek daha kolaydı. “Başka ne hakkında konuşabiliriz bilmiyorum.”

“Ailenden bahsedebilirsin,” diye öneride bulundu. “Annemle ilgili konuyu açtığım gece neden o kadar sinirlendin?”

Güldüm. “Vay canına, Ben. Günlük konuşmalarda çok iyisin. Neden bunun yerine senin yaşadığın en travmatik olayı konuşmuyoruz?”

Parmağını yakasının içinde gezdirdi. “Babamın ölümü. Ne bilmek istersin?”

Aniden ona döndüm, ardından yavaşça tüm vücudum onu takip ederek Ben’e yaklaştı. “Bunu kötü hissetmem için uydurduğunu sanıyordum.”

“*Bu* konuda yalan söyleyeceğimi mi düşündün?” diye sordu. “Senin herhangi bir konuda suçluluk duyma ihtimalin şok edecek kadar düşükken? Evet, gerçekten öldü. Ben on yaşındayken trafik kazası geçirdi.”

Yüzümü buruşturdum. “Özür dilerim.” Demek ki suçluluk duyabiliyordum. Çünkü şu an hissettiğim duygu buna çok benziyordu. “Babamın ölmesini dileyerek çok zaman geçirdim, sanırım o yüzden biraz duyarsız davrandım.”

Şaşkınlıkla kahkaha attı. “Ciddi misin?”

Umursamazca elimi salladım. “Şu an senden bahsediyorsunuz. On yaş gerçekten küçükmüş.”

Dudaklarını sıktı. “Her anlamda zordu. En küçük kardeşim Colin, o sırada sadece bir haftalıktı. Çok... zordu. Hepimiz için.”

Anneme benzeyen bir kadın hayal ettim. Kucağında yeni doğmuş bebeğiyle perişan, aniden dul kalmış, muhtemelen hâlâ kocasına âşık. Ne kadar acı verici olsa da en azından çocuklar insana devam etme gücü verirdi. Bazen hayatta olabilecek en kötü şeylerle baş edebilmek için ihtiyacınız olan buydu; devam etmek için bir neden.

Babam ve ben, annemin sahip olduğu *tek aileydik*. Babam ikimizi de annemin hayatından silmeye çalışmıştı. Sanırım beni en çok yaralayan buydu; birini sevmenin, teoride mümkün olsa da hiçbir uyarı yapılmadan *sona ermesi*. Bazen tesadüfen olabiliyordu. Acaba bu düşünce Ben’i rahatsız ediyor muydu, merak ettim.

“En azından sen ve kardeşin olduğu için şanslıydı,” dedim. “Ona bir amaç vermişsiniz.”

Sanki söylediklerime katılmıyormuş gibi elmacıkkemiğinin hemen altındaki kas titredi. Bir an için çok uzaklara daldı. “Ailenle ne oldu?” diye sordu.

Benim yaşadıklarım onun anlattıklarının yanında hafif kalıyordu, saklamaya ya da söylememek için direnmeye değmezdi.

“Babam, ben on beş yaşındayken annemi terk etti,” dedim. “Annemin sahip olduğu her şeyini elinden aldı.”

Yüzünü bana döndü. “Avukat mıydı?”

Kısa, acı bir kahkaha attım. “Evet, ne yapacağını ve kimi arayacağını çok iyi biliyordu. Mal varlığını gizledi, evi aldı, arabasını sattı. Annem bir anda beş parasız kaldı, tüm kartları iptal edildi. Tam anlamıyla yıkılmıştı.”

Sanki benim hakkımda yeni bir bilgiye ulaşmış gibi dilini üstdudağına değdirdi.

“Psikolojim hakkında derin içgörüyeye sahip olmuştun gibi bakma,” diye sinirle uyardım. “Her şey gayet açık. Babam boşandıklarında anneme çok kötü davrandı, tıpkı ondan önce ve sonra gelen tonlarca erkekmiş gibi. Ben de oyun alanını eşitlemek istiyorum. Hepiniz bana Hadım Eden diyorsunuz. Aynı lanet şeyi yaptığı için Paul Sheffield’a ne diyorlardır biliyor musun? *Gerçekten iyi avukat.*”

Bir an sessiz kaldıktan sonra başını salladı. “Evet, muhtemelen haklısın.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Erkekler, özellikle *avukatlar* böyle konularda yanıldığınızı söylemeye bayılırlardı sonra da saatlerce *neden* yanıldığınız üzerine ahkâm keserlerdi.

“Benimle aynı fikirde olduğunda ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum,” dedim gülüşümü gizlemeye çalışarak.

Güldü. “Ne kadar da kabayım. Daha iyisini yapmaya çalışacağım.”

Araba yavaşlayınca şaşkınlıkla *Getty Center*’a ulaştığımızı fark ettim. Daha şaşırtıcı olanı ise keşke gelmemiş olsak diye düşünmemdi.

Önce Ben indi ve bana elini uzattı. İsteksizce kabul ederken büyük ve sert elinin tutmanın ne kadar hoşuma gittiğini düşünmemeye çalıştım. Yanımda durup beni kırmızı halıya götürdüğünde fotoğrafçılar poz vermemiz için ısrar etti. “*Birlikte değiliz,*” diyecekken Ben kolunu sanki çiftmişiz gibi sırtıma doladı. Bu kadar doğal hissettirmesi tuhaftı. “*Elimi nereye koymalıyım?*” diye aklımdan geçirirken, “Çok mu yakınız yoksa çok mu uzağız?” diye sorgularken hiçbir gariplik yaşamamıştık. Öylece uymuştuk birbirimize. Şimdi bunu düşünmeyecektim. *Sınırları unutma, Gemma.*

Fotoğrafçılar bizi çekerken, “Bir müşterinin karısıyla tuva-

lette düzenli aralıklarla takılmaman gerektiğini hatırlatmam gerek var mı?" diye sınıtarak sordum. "Yoksa hatırlamak için telefonuna alarm mı kuruyorsun?"

Flaş patladığında, Beyaz Atlı Prens görmüş gibi Ben'e gülümserken yakalandım. *Süper*. Beni girişe yönlendirirken, "Onunla takılmıyordum," dedi. "O müşterinin karısıyla yani Kocası, Vegas'a gitmek için çocuklarının üniversite fonlarından para aşırıyordu ve bana onu nasıl durdurabileceğini sordu."

Donakaldım. Müvekkilinizin karısına hukuki tavsiye vermek etik ihlaliydi. Sizi korkunç duruma sokardı. "Sen ne yaptın?"

Bir süre yüzümü izledi. Bu soruya cevap vermek büyük riskti. Yanlış adım atarsa başını büyük belaya sokabilirdi. "Bazı tavsiyelerde bulundum ve yardımcı olabilecek bir avukatın adını verdim."

Bana güvenmiş olması şaşırtıcıydı. Ona çok kötü davranmıştım. Bu konuda çok üzerine gitmiştim. "Bunca zaman onu korumak için herkesin takıldığınızı düşünmesine izin verdin."

Önemsizmiş gibi omuz silkti. "Ve kendimi korumak için Fields bunu onaylamazdı."

"Bu... çok düzgün bir davranış," diye fısıldadım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde, bir anlığına orada bir özür parıltısı daha gördüğüme yemin edebilirdim. "Bazen böyle düzgün davranabiliyorum."

Başımı hafifçe sallayıp gözlerimi kaçırdım. Bu konuşmada bir şey tuhaf şekilde kırılgan ve savunmasız hissettiriyordu. Bu duygudan nefret ediyordum. Ona güvenmeye meyilli olmamdan da.

Başıyla sağ tarafı işaret ederek, "Şurada tanıdığım birkaç adam görüyorum," dedi. "Gel bir şeyler içelim. Seni tanıştırmak istiyorum."

Bakışlarını takip ettim. İşaret ettiği grubun içinde Stadler'ın

ortaklarından biri de vardı. Onu hâlâ son günümdeki haliyle hatırlıyordum. Cam duvarın arkasında oturmuş yargılayan gözlerle bakıyordu.

“Sen git,” dedim hızla sola dönerek. “Ben bu tarafa gideceğim.”

İtiraz etmesine fırsat vermeden uzaklaştım. Yürümeye devam ederken içimden keşke gelmeseydim diye geçirdim. Bu risk her zaman vardı değil mi? Geçmişimizden bir hayaletle karşılaşabilir ve aslında utancımızın altı yıldır hiç geçmediğini fark edebilirdik.

Etrafta konuşabileceğim başka kimse olmadığı için az çok tanıdığım bir grup kadın avukatın yanına giderek sohbetlerine dahil oldum. Benden daha özgüvenli ve alanlarında daha deneyimliydiler. Belli ki hiçbiri Stadler çalışanı değildi, yoksa onlardan da kaçmak zorunda kalırdım.

“Köpekbalığı çukuru nasıl?” diye sordu Emily Greenfields alaycı bir ifadeyle.

Gülümsedim ve bir kez olsun doğal gülümsemiş olmak rahatlatmıştı. “Bence köpek balıklarına haksızlık ediliyor.”

“On yıl geçmesine rağmen ortak yapılmadığında bunu tekrar söyle,” diye yanıtladı. “Yeni başladığımda oradaydım, biliyorsun. Oradan ayrılana kadar kariyerim yerinde saydı.”

İçim burkuldu. Farklı olduğumu düşünmek istiyordum ama Emily işinde gerçekten çok iyiydi. “Her şey değişiyor. Bugünlerde hiçbir firmanın sadece erkekleri terfi ettirerek bundan paçayı sıyrabileceğinden emin değilim.”

“FMG sıyracak,” dediğinde sesindeki kesinlik beni sarstı. Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? “Oradaki erkekler kulübünden sıkıldığın zaman bana gel, konuşalım.”

Kartını uzattığında kibarca gülümseyerek kabul ettim ancak kullanmaya niyetim yoktu. Erkekler kulübünden vazgeçmekle ilgilenmiyordum, onların masalarına oturmak istiyordum. Ka-

dınları farklı standartlara göre değerlendirdiklerinde onlara hayır diyen kişi olmak istiyordum.

İki saat daha burada ne halt edeceğimi bilmeden gruptan uzaklaştım. Ben'in, muhtemelen gelecekteki Kâinat Güzeli ya da *Vogue* kapağı olacak bir kadına, en çekici ve ona en çok yakışan gülümsemesiyle baktığını gördüm. Etrafına bakındığında gözleri yarım saniyeliğine benimkilerle takıldıktan sonra tekrar kadma döndü. Bu kadar rahatsız etmemesi gerekirdi.

Bara geçtim. Çünkü sadece ikinci kadeh şarap beni bu konuda olduğumdan daha fazla çabalamaya ikna edecekti. Ardından kendimi tamamen isteksizce *rock* yıldızı özentisi biriyle konuşurken buldum. Kafamın içinde Keeley'nin "*Ona bir şans ver,*" dediğini duyuyordum bunun nedeni adamın tam da Keeley'nin bayıldığı tarzda biri olmasıydı. Seksi, ortamla alakasız giyinmiş ve aşırı özgüvenli. Eğer burada olsaydı çoktan birlikte kaçma planları yapıyor olurlardı. Kız kesin daha iyi bir partiden haberdar olurdu ya da adam Amsterdam gezisi önerirdi, kız da "*Hemen pasaportumu alayım,*" derdi.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu. "Arkadaşım Batı Hollywood'daki kulüpte parti düzenliyor." Tam o sırada Ben'i gördüm. Hâlâ odanın diğer ucundaydı ancak yüzündeki ifadeyle sanki birinin kışını tekmeleyecekmiş gibi bana ve *Machine Gun Kelly** kopyasına -ya da yanımdaki adam her kimse- bakıyordu.

"Üzgünüm, senin için fazla sıkıcıyım ama arkadaşım Keeley ile tanışmalısın."

Keeley için onun numarasını aldım ve tekrar kalabalığa karıştım... Birden Tim Webber'a doğru yürüdüğümü fark ettim.

Yaptıklarının yanına kâr kalmasından nefret ediyordum. Hiçbir şey olmamış gibi memnun bir ifadeyle bana gülümse-

* *Machine Gun Kelly*, adıyla bilinen Colson Baker, Amerikalı rapçi, şarkıcı, söz yazarı ve oyuncudur. *Hip-hop* ve *rock* müziği harmanladığı özgün tarzıyla tanınır. (ç.n.)

mesinden daha fazla nefret ediyordum. Sanki o gece benden bir şey çalmış ve bundan zevk almıştı. Aramızda yaklaşık beş altı metre vardı. Kamusal alandaydık ancak karanlık odada köşeye sıkışmış gibiydim. Kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Ben uzaklaşmadan, o gelip aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Fields burada olacağını söyledi,” dedi. Bu Fields’m beni neden davet ederek *onurlandırdığını* açıklıyordu. Çünkü işimde ne kadar iyi olursam olayım, Fields hâlâ en önemli varlığımın vajinam olduğunu düşünüyordu. “Bu gece seninle karşılaşmayı umuyordum.”

“Komik,” diye cevapladım. “Ben de tam tersini umuyordum.”

Ben’i *bulmayı* düşünerek döndüğümde Webber kolumu tuttu. Yüz ifadesi yumuşaktı ama kolumu tutan eli beni son yakaladığındaki kadar ısrarcıydı. “Hadi sakın bir yerlerde gidip konuşalım. Sanırım anlattıklarım ilginizi çekecektir.”

“Bırak beni,” dedim öfkeyle.

“En azından açıklamama izin ver,” derken bir anda, Ben orada durmuş Webber’ın yakasından tutuyordu.

“Belki önce kolunu neden öyle tuttuğunu açıklarsın,” diye çıkıştı.

“Sen kimsin lan?” diye sordu Webber.

“Sana hesap soracak adamım çünkü benim...” Son kelimedede takıldı. “İş arkadaşımın kolunu sıkıyordun.”

“İş arkadaşım mı?” diye tekrarladı Webber. “Sen de mi FMG’desin? Fields ile geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Potansiyel müşterinize nasıl davrandığınızı duymak çok ilgisini çekecektir. Güvenlik nerede?” diye bağırdı Ben’in arkasına bakarak. “Biri güvenliği çağırabilir mi?”

Ben, muhtemelen konuşarak bu işten sıyrılabilirdi ama bunu yapacağından emin değildim. Şu anda Webber’a sanki önce neresini yumruklayacağına karar veremiyormuş gibi bakıyordu.

“Biz de tam çıkıyorduk,” dedikten sonra koluna girip ona çıkışa doğru çekiştirdim.

Yerinden kımıldamadan, “Giden *biz* olmamalıyız,” diye karşı çıktı.

“Webber’la sorun yaratma,” diye çıkıştım. “Fields işleri berbat ettiğim için bana yeterince kızgın. Sana da kızmasına gerek yok.”

Çenesi kilitlenmişti. Tartışmaya devam edeceğini sanıyordum bunun yerine beni dışarı çıkardı. Yürürken bizi alması için şoförü aradı.

Kaldırıma ulaştığımızda dönüp burun kemerini sıktı. “Görünüşte bir kez tanıştığın bir adama göre sana karşı fazla sahipleniciydi.”

Gözlerim kaldırıma kaydı. “Onunla daha önce tanıştım. O gün, ne için orada olduğum konusunda anlaşmazlık yaşadık Hikâye bu kadar.”

Bir adım yaklaştı. “Bundan fazlası var. Açıklamama izin ver dediğini duydum. Bir şey yapmış olmalı.”

Tam yalan söyleyecekken hafifçe koluma dokundu. “Gemma,” dedi usulca ona bakmamı bekleyerek. “Bana ne yaptığını söyle.”

Yutkundum ve bakışlarım daha güvenli, daha az samimi hissettiren göğsüne düştü. “Teoride, firmanın onun için neler yapabileceğini konuştuk. Ayrıldığımızda... elimi bacaklarının arasına götürdü ve ben zorlayana kadar bırakmayı reddetti.”

İşte o an, böyle suçlamalar yapıldığında her erkeğin yüzünde görmeyi beklediğim şüpheyi, “*Yanlış anlamadığına ya da onu cesaretlendirmedığıne emin misin? Bana her ayrıntıyı anlat ki, sana nerede hata yaptığını söyleyebileyim,*” demesini bekledim.

Gözleri ışığın altında kararmıştı ve yanağındaki kas titriyordu. “O öğle yemeği,” dedi öfkeyle. “Bileğini ovuşturup durduğun zaman.”

Başımla onayladım. Araba yanaştı ama hâlâ kımıldamadan duruyordu. “Kahretsin neden bana söylemedin?” Sesinde suçlama vardı.

“Hadi ama, Ben,” dedim gözlerimi devirerek, *biz arkadaş değiliz, neden sana söyleyeyim?* anlamına geliyordu.

Arabaya bindim o olduğu yerde duruyordu.

“Ofise dönmeyecek misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Hızlıca halletmem gereken bazı yarım kalmış işlerim var.”

Tereddüt ettim. “Webber o işlerden biri değildir umarım?”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Sadece halletmem gereken birkaç şey var.”

Göğsümde hayal kırıklığı *hissettim*. Yapacağı *şeylerin*, içeride tanıştığı kadınla ilgili olduğunu hayal ettim. Belki biz konuşurken potansiyel Kâinat Güzeli ona müstehcen mesajlar atıyordu. Bana eve kadar eşlik etmesini beklemiyordum. Bu bir randevu da değildi. “*Tamam. Öyleyse... Yarın görüşürüz.*”

Belli belirsiz başını salladı ve kapıyı dikkatle kapattıktan sonra araba uzaklaşırken orada durmaya devam etti.

Şoförle dikiz aynasından göz göze geldik. “FMG’ye mi dönüyorsunuz, hanımefendi?”

Omuzlarım çöktü. Yorgun ve yalnızdım, ofise dönme fikri hiç cazip gelmemeye başladı. “Beni eve bırakabilir misiniz?”

Aynı sokaklardan geçerek geri döndük. Stadler’in binasını, *Tiffany & Co.*’yu geçtik. Dairemin önüne geldiğimizde bir kez bile Kyle’ı düşünmediğimi fark ettim.

• *Tiffany & Co.*, Zarif ve ikonik tasarımlarıyla ünlü lüks mücevher markasıdır. (ç.n.)

Beni ne beklediğini bilmeden, ölçülü ve kararlı adımlarla ofise girdim. Webber’la tartışmamın ardından herhangi bir tepki olup olmayacağını bilmiyordum ve Ben’le aramızın ne durumda olduğunu da bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Webber kolumdan tuttuğunda Ben’in araya girme şekli *Hallmark*’a yakışır cinstendi. Normalde hoşlanmamam gereken yine de dün gece saatlerce aklımdan çıkmayan toksik erkek saçmalıklarından biriydi.

Ben’in ofisi boştu. Gece geç yatmış olmalıydı ve *neden* geç yatmış olabileceğini düşününce kalbim sıkıştı.

Bunu yapmamam gerektiğini kendime defalarca söyleme rağmen yöneticisine nerede olduğunu sordum. Kadın bana meraklı bir bakış attı. Dory, ekibin çoğundan daha yaşlıydı ve Ben’e her zaman şaşırtıcı derecede düşkün bir büyükanneymiş gibi davranıyordu. Söylentilere göre Ben, ona ve çalışanlarına gerçekten iyi davranıyordu. “Geç gelecek. Uzun bir gece geçirdi.”

Yani haklıydım. Bahse girerim Kâinat Güzeli’yleydi. Kız bir anda üzerine atlamıştı, gerçi onu suçlayamazdım. Adam smo-

Kim içinde saçma derecede iyi görünüyordu. İçimde kıskançlık hissedince hemen bastırdım.

Asansörün sesini dinlemiyordum ya da her *ding* sesinde kafamı kaldırıp kimin geldiğine bakmıyordum. Sadece o, yeni duştan çıkmış normalden biraz daha az düzgün görünerek saat on birde içeri girdiğinde gözüme çarptı. Onu aklımdan çıkarmaya kararlı şekilde bakışlarımı dizüstü bilgisayarına çevirdim. Ancak birkaç dakika sonra Terri, kocaman açılmış gözlerle odama girdiğinde... onunla ilgili olduğunu biliyordum.

“Bil bakalım dün gece kim tutuklanmış,” diye fısıldadı. “Ben. Az önce Fields ile görüşmüş. Debbie söyledi.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. “Tutuklanmış mı?” Bir hata olmalıydı. Ben, bunun için fazla zekiymi.

“Partide bir adama vurmuş,” dedi. “Ve adam Fields’in arkadaşısıymış. Neden yaptığını bile açıklamıyormuş. Ortalık kaşmış.”

Bakakaldım, nutkum tutulmuştu. Ben, dün gece Kâinat Güzeli’yle takılmak için değil, Webber’in kışını tekmelemek için dönmüştü.

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadım. “Fields’a kendini savunmadığına inanamıyorum.”

Yalandı. Çünkü her ikisine de inanıyordum. Beni toplantılarda aptal yerine koymasından hoşlanmıyor olabilirdim bunun nedeni beni iş anlamında alt ediyor olmasıydı.

Sana yalvaracağını söylemiştim, anı bile... işte bizim olayımız buydu. Benden başka biri onun sadece benim başlattığım oyuna devam ettiğini iddia edebilirdi. Şakalar, iğnelemeler, sürekli pasif agresif espriler. FMG’ye gelip müvekkilimi çaldıktan sonra bunu başlatan bendim. Ona pas atmıştım o da karşılık vermişti. O zamandan beri top hiç yere inmedi.

Derin iç çekerek masadan uzaklaştım. Doğru olanı yapmalıydım. Acımasız Ben’in bile bu durumda yapacağı şey gerçeği

söylemekti. Benim için kavga etmesine ihtiyacım yoktu **ancak** denediği için işini kaybetmesine izin veremezdim.

Fields’in ofisinin kapısını tıklattım ve içeri girdim. Fields masanın bir tarafında, McGovern diğer tarafında oturuyordu. Bu da işin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu çünkü McGovern artık ofise neredeyse hiç gelmiyordu.

“Şu an meşgulüz, Gemma,” dedi Fields sert bir sesle.

“Biliyorum,” diye cevap verdim. “Bu yüzden buradayım. Dün gece... Ben, beni koruyordu.”

McGovern nihayet bana dönmeye tenezzül ederken Fields tamamen hareketsizdi. “Seni neyden koruyordu?”

Tırnaklarım avuç içlerime battı. Yüz ifadelerinden söylediklerime şimdiden şüpheyi yaklaştıkları belliydi. Oysa bu şirkette geçirdiğim altı yıl boyunca, defalarca başıma gelmesine rağmen, bir kez bile taciz şikâyetinde bulunmamıştım. Eğer zamanım olsaydı bu tavırlarına çok sinirlenirdim. “Webber, gönderdiğiniz müşteri yemeğinde bana saldırdı. Bunu kendime sakladım, çünkü sorun çıkarmak istemiyordum ama yapmamam gerekirdi. Dün gece beni tekrar yakaladı ve bırakmayı reddetti.”

Fields’in bakışları sertleşti. “Saldırı ciddi bir suçlamadır, Gemma,” dedi sanki bunu zaten akıl edemiyormuşum gibi. “Bunu açıklamadan önce dikkatlice düşündüğünü varsayıyorum.”

Ses tonun tamamen, *Bunu yapmadan önce daha dikkatli düşünmeliydin çünkü yanlış anladığına eminim*, diyordu.

McGovern, “Bu gibi durumlar çoğunlukla... yoruma açıktır,” diye ekledi. “Niyeti yanlış anlamak kolaydır. İddia edilen saldırı burada mı gerçekleşti?”

İddia edilen saldırı. Yanlış yorumlamak. Altı yıldır birlikte çalıştığım adam karşımda oturmuş Webber’in savunmasını hazırlıyordu.

Eğer Webber'e sorulursa onlara tüm gece boyunca flört ettiğimizi söylerdi; barın dışında dairesine gitmeyi konuşurken ona fazla yakın durduğumu ve sonra da olayların kendiliğinden geliştiğini anlatırdı. Hiç isteksiz olmadığımı sadece sonradan pişmanlık duyan biri olduğumu ima ederdi. Anında ona inanırlardı çünkü kendilerini onun yerine koyarlardı. Çünkü her erkek hayatlarında mutlaka hiç karmaşık olmasa bile, bir kadının gönderdiği "karışık sinyalleri" çözdiğünü düşünürdü.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan Ben'i beladan kurtarmaktı ve bu da strateji gerektiriyordu.

Saçmaladığımı düşünseler bile -açıkça düşündükleri belliydi- ikisi de erkeklerin kadınları koruduğu o eski kuşaktan geliyordu. Belki *Irokua** kabilesinden ya da belki Devrim Savaşı sırasında İngiliz Ordusu'ndan. Bu yüzden Ben'in daha *kırılgan cinsiyeti* koruma kararına saygı duyacaklardı. "Ben, Webber'ın kolumu tuttuğunu ve ne kadar üzgün olduğumu gördü," dedim onlara. "Beni savunmak için işini riske attı. Eminim ikiniz de bu kararın onun için ne kadar zor olduğunu takdir edersiniz."

Başlarını salladılar. "O iyi bir adam," dedi Fields onaylayarak. Beklediğim sonuç bu olmasaydı en sevdikleri ortaklarını bu kadar kolay affetmelerine sinirlenirdim.

"Sağlam duruşlu biri," diye ekledi McGovern. "Aferin ona." *Tanrı aşkına.*

"Harika," dedim zorla gülümseye çalışarak. "O zaman bırakayım da işinize dönün."

"Üzgün olmanı anlıyorum ama Webber'la aranı düzeltirsen çok yardımcı olursun," dedi Fields. "Suç duyurusunda bulunmaması için onu ikna et."

Kaskatı kesildim. Bana saldıran adamı arayıp iyilik yapmasını istememi söylüyorlardı, Tanrı aşkına. Fields, Los An-

* *Irokua* (İng. *Iroquois*), Amerika'nın kuzeydoğusunda yaşayan ve tarih boyunca güçlü siyasi birlik oluşturan yerli Kızılderili konfederasyonudur. Avrupa sömürge döneminde Fransız ve İngilizlerle ilişkileriyle tanınmışlardır.

geles’ta herkes kadar güçlü bağlantılara sahipti ve tüm bunları iyi seçilmiş birkaç kelimeyle kendi bile halledebilirdi. Bunu benim yapmamı istiyorlardı. Beni cezalandırıyordu, çünkü bu olayı kadınlara özgü *yanlış yorumlama* eğilimim yüzünden yarattığım bir sorun olarak görüyordu.

“Kesinlikle,” diye cevapladım dişlerimi sıkarak. “Onu hemen arayacağım.”

Yavaşça ofisime yürüdüm. Webber, eğer ondan özür dilemem gerekseydi bile yalnızca özürle yetinmezdi. Herkesin önünde dayak yemişti ve muhtemelen hem aşağılanmış hem de saldırgan durumdaydı. Bu noktada onu durduracak tek şey korkuydu.

Masamda birkaç dakika geçirip söyleyeceklerimin provasını yaptım. Bu benim açımdan yaratıcı bir hikâye anlamı içeriyordu. Webber sanki aramamı bekliyormuş gibi ilk çalışta telefonu açtı. “Erkek arkadaşın bana saldırdı,” dedi. “Yani zamanımı harcadığına değse iyi olur.”

“Bileğimi sıktığın gece acil servise gittim,” diye cevapladım. Yalan söylerken işin püf noktası önce kendinizi doğru olduğuna inandırmaktır. Şu anda hastane koridorlarını, gecenin geç saatlerini, tepemdeki floresan ışıkları, çamaşır suyu kokusunu neredeyse hissedebiliyordum. “Morluklar belgelendi. Olayı o sırada birkaç kişiye anlattım. Beni tedavi eden doktor, saldırıyı polise bildirmem konusunda çok ısrarcıydı. Ben’e karşı suçlamaları düşür yoksa sana saldırı davası açarım.”

“Beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun, seni lanet kal-tak?” diye sordu. “Elinde kanıt yok.”

“Az önce kanıtım olduğunu *söylediğimden* eminim ve barın dışında yaptıklarını çeken bir kamera olduğunu garanti ederim. Mahkemede bana karşı çıkmak istiyorsan, buyur. Bu tür davalar sayesinde hayatımı kazanıyorum. Lanet olası tüm programımı buna ayıracağım.”

Telefonu yüzüme kapattı ve titreyen ellerime bakarak bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ilk kez kabul ettim. O zaman Fields'ın ofisine koşarak gitmemiştim çünkü yapılacak en doğru şey buydu. Bunu şimdi yaptım çünkü Ben Tate olmadan burada çalışmak istemiyordum.

Onun FMG'deki varlığının göze batan, rahatsız edici bir ışık olduğunu düşünüyordum.

Belki günümdeki tek parlak noktaydı.

Saat sekiz buçuk civarlarında artık çalışamayacak kadar gergin ve sinirliydim. Ben'e teşekkür etmem gerektiğini biliyordum ama bu garip bir durumdu. Şu anda duygularım iyice karışmış, daha kaotik olmuştu. Bu ruh hali beni duygularımdan tamamen kaçınmaya itti.

Tüm gün ona tek bir kelime etmemiş olduğum gerçeğini haklı çıkarmak için, Ben'in en sinir bozucu davranışlarının listesini yapıp durdum

Müşterimi çalmıştı.

"Sana yalvaracağımı söylemiştim," demişti.

Bunların hiçbirisi eskisi kadar acı vermiyordu ve bu his olmadan sınırlarımı nasıl koruyacağımdan emin değildim. Sonunda sandalyemden kalktım ve çıkmak için hazırlanmaya başladım. Belki gidip onunla konuşturdum ama daha çok korkakmış gibi kaçmaya meyilliydim. Gelecek hafta Charlotte'ta olacaktı... Belki de o dönene kadar tamamen uzak durursam her şey normale dönerdi.

Çantamı omzuma atıp dışarı çıkmak üzereydim, Ben kapıma geldi. Bana bakışında ona özgü ukalalıktan eser yoktu.

Midemde acı bir kasılma oldu. "Webber suçlamaları düşürdü mü?" diye ağzımdan kaçırdım.

İfadesinden kısa bir memnuniyet anı geçerken dudakları bımıldadı. “Düşürdü.” Ofisime girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Kapının sesi odanın içinde yankılandı. “Senin bu işle ilgin olabileceğini düşündüm.”

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşmadan önce ayakkabılarıma baktım. “Teşekkür ederim,” dedim sessizce. “Yaptığın şey için Bunu yapmak zorunda değildin... memnun oldum.”

Konuşmaya başladığımızdan beri daha da yakınlaşmıştı. “Olanlar için çok üzgünüm. Keşke bana söyleseydin.”

Çantamın omzumdaki askısını daha fazla sıktım. “Böyle şeyleri birbirimize anlatmayız.”

Sanki sonraki kelimelerini düşünüyormuş gibi kaşları çatı. “Belki de başlamalıyız.” Şimdi göz altlarındaki soluk morluğu görebileceğim kadar yakındı. *Benim adıma toplum içinde gerçek bir kavgaya tutuşmuştu.* Yanağındaki o küçük iz, sahip olduğum her şeyin toplamından daha değerliymiş gibi beni kendine çekti.

“Yaralanmışsın,” diye fısıldadım.

Başını mümkün olabilecek en sakın şekilde salladı. “Sadece güvenlik yüzünden, Webber değildi,” dedi sanki bu benim için yaralandığı gerçeğini hafifletiyormuş gibi.

Aklıma binlerce iğneleyici cevap geldi ama hepsinin önüne geçen tek düşünce vardı: *Onsuz burada olmayı hayal bile edemiyordum.*

Aramızdaki mesafeyi kapatarak parmak uçlarımda yükselip elimle yakasından tutup dudaklarını kendime çektim.

Bir an şaşkınlıkla hareketsiz kaldı sonra sessizce homurdandı. Elleri kalçalarımı tuttu ve beni kendine çekti. Dudakları yumuşaktı ve her saniye daha kararlı oluyordu. Daha önce hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Öpücüğü derinleşirken göğsü hafif inlemeyle titredi, elleri kalçalarımı daha sıkı kavrarken vücudumu kendine tamamen yaklaştırdı. Tıraş sonrası losyonu-

num kokusu, sert ve bana yapışmış vücudu, ellerinin sıcaklığı... Hem fazlaydı hem de hâlâ yetmiyordu.

Sırtım *tok* bir sesle duvara çarptığında artık onda hiçbir çekingencilik kalmamıştı. Ben ise daha da yaklaşmak, göğüs kafesinin çelikmiş gibi sert baskısını hissetmek için kıvrandım. Ona en uyumlu kişi olmak için kendimi bin bir şekle sokmaya hazırdım.

Ellerim tam kemerinin üzerindeyken asansörün *sesiyle* gerçekler yüzüme çekiçmiş gibi vurdu. Ne halt ediyordum ben? Bir ortakla yakınlaşıyordum, uğruna yıllardır çalıştığım her şeyi hiçbir garantim olmadan riske atıyordum.

Yemin ederim, asla akıllanmayacaktım.

Sanki trans halinden uyanıyormuş gibi gözlerini kırptı. Bakışları karanlık ve pusluydu. Duvardan sıyrılıp geriye birkaç adım attım. Tanrım, bundan nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Tamam, o halde...” Çantamı masadan kaptım ve kapıya yöneldim. “Size iyi günler, efendim. Charlotte’ta kimseyi dövmeyin.”

Sanki az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi uzaklaştım, asansöre binmek için acele ederken içim içimi yiyordu. Gerçekten de Viktorya Dönemi parlamentosundaki beyefendilerden biriymiş gibi, *iyi günler, efendim*, mi demiştim? O kısmı hayal ettiğime ikna olmadım.

Ama geri kalanı... *Tanrım*, geri kalanı... Pervasızlıktı, evet geri almak istediğimi asla söyleyemezdim.

Ben, Charlotte'taki dava yüzünden pazartesi günkü personel toplantısında yoktu. Bunu biliyordum yine de onu karşımda görememek tuhaf şekilde hayal kırıklığı yaratmıştı. Makyajımı arabada yaptığım ve saçımı düzleştirme zahmetine girmediğim için ilk kez erken gelmiştim.

Bugün omzumda beni kışkırtan ve aşırı yoran şeytan yoktu. Onun yokluğunda esnememi durduramıyordum. Debbie, gelecek hafta sonu yapılacak şirket eğlencesi hakkında uzun uzun konuştu. Gündüz seminerler ardından aktiviteler ve siyah kıyafet kodlu parti olacaktı. Yanımda birilerini getirmeye  alışabilirdim, artık o kadar da önemli değildi. Ben'in davası hafta boyunca sürecekti ve cumartesi günü Kaliforniya'ya sırf pazar dönebilmek için gitmemişti. Artık ona ne yanıldığını kanıtlama ne de gününü gösterme güdüsü olmadığından, dönse bile kimseyi getirmezdin.

Toplantıdan  ıkarken, "Aktivitelere kaydolmayı unutma," diye hatırlattı Terri.

"Aktiviteler mi?"

"Eğlence için," dedi hafif bıkkın bir kahkaha atarak. "Tüm

iyi aktiviteler hemen doluyor. Acele et yoksa golf mahkûmu olacaksın. Ve siyah kıyafet kodu için elbiseye ihtiyacın var.”

Şirketin düzenlediği her etkinliğe iyi bir çalışanmış gibi katılmışım. Şimdi yılın en büyük etkinliğinde, üstelik terfi etmem söz konusuyken, işten tamamen sıyrılmak için yalan söylemeyi bile düşünmeye başlamışım.

İşime zayıf istekle odaklandım dikkatim dağınıktı ve sıkılmışım. Yıllar sonra ilk kez internete girip terk edilmiş Pinterest sayfamda gelecekteki evim için seçtiğim her şeye baktım. Lacivert mutfak adası, soluk mavi tonlarında boncuklu avize, ağartılmış çam zeminler... Ne zaman umursamayı bırakmışım? Neden kendi evimi almayı hiç düşünmemiştim? Param vardı. Ve hâlâ bunları istiyordum.

Belki olduğumdan daha fazlası için umudumu yitirmiştim. Bugün, Ben yokken kesinlikle bu şekilde kalmak istemediğimi fark ettim.

Cumartesi sabahı şirket eğlencesi için Ojai’ye gittim. Çalışanların çoğu sabah erkenden burada olmak için dün gecedan gelmişti. Bunu tercih etmemiştim çünkü burada olmak hiç ilgimi çekmiyordu. Doğruca penceresiz salonlardan birine gidip ruhsuz seminerlerden bazılarına katıldım; *Kârlılık Gerçekleştirme Oranlarını Maksimize Etmek*, ardından *Durum Tespiti Kontrol Listeleri* ve *Kayıt Tutma Yönetimi*.

Ben burada olsaydı, uygunsuz müşteri ilişkilerinden bahsedildiğinde ona mesaj atar ve *umarım not alıyorsundur*, derdim. O da *bu konuda çok takıntılısın. Bir dahaki sefere izlemene izin veririm*, diye karşılık verirdi.

Fields, Springer ve Cleary’nin emekliliğinden bahsetti. Normalde heyecan verici olabilirdi ama Ben, “*Craig’in ortak*

olması için sabırsızlanıyorum. Sana biraz iş vermesini söyleyeceğim,” demek için burada değildi.

Onun saçmalıklarını özlemiştim. Sözde beni sinirlendirdiğini söyledim ama düşününce asıl olay sinirlenmem değil, ona cevap verme, gülme ve topu oyunda tutma isteğimdi.

Öğleden sonraki “aktivitelerden” kaçmak ve mümkün olan son dakikaya kadar herkesten uzak durmak için sahte iş görüşmeleri uydurdum. Akşam merdivenlerden inmeye cesaret ettiğimde, dar ve dekolteli elbisem benden çok Keeley'nin tarzıydı. Her zamankinden daha iyi görünüyordum ama bu tamamen anlamsızdı. Daha beş dakika bile olmamıştı, buradan kurtulmak için hasta numarası yapmayı düşünmeye başlamıştım.

Masa başındaki yemekte kibarca sohbet ettim bunun dışında neredeyse hiç konuşmadım. İş arkadaşlarınıza en iyi arkadaşmış gibi davranma oyununu denemiştim ve sonunda bu arkadaşlıkların ne kadar anlamsız olduğunu görmüştüm. FMG'de tek hata yaparsam sözde arkadaşlarım, Stadler'dakilerle aynı şekilde beni dışlayacaklardı. Neden zahmet edecektim ki?

Yine de gece boyunca ortakların her biriyle kimsenin orada olduğundan şüphe etmeyeceği kadar yüz yüze zaman geçirdim. Saat on olduğunda bu zorunlu sohbetleri ancak bitirebilmiştim. Tam ayrılmak üzereyken Nicole beni köşeye sıkıştırdı.

“Ben'in durumunu biliyor musun?” diye sordu.

“Ben?” dedim kaşlarımı çatarak. “Ben Tate mi?”

Fazla zorluyordum. Şirkette sadece bir tane Ben vardı.”

“Evet,” dedi. “Mesela... görüştüğü biri var mı? Bir süredir onun hakkında dedikodu duymadım.”

Ben'in biriyle görüşmesi fikri içimi dondurdu. “Ben hakkında neden bir şey bileceğimi düşündün ki?” diye sordum.

“Yani... siz hep yan yanasınız. Konuştuğu tek kişi sensin.”

Ona bakakaldım. “Bu doğru değil. Ben herkesle konuşur.”

“İş hakkında öyle tabii,” dedi gözlerini devirerek. “Yalnızca seninle... bilirsin sohbet ediyormuş gibi görünüyor.”

Ben’in, vajinamın dişleri olduğunu ima etmesinin *sohbet etmekle* aynı şey olduğunu sanmıyordum ama bizi böyle algılaması tuhaftı.

“Ah,” dedi heyecanla. “Şeytanı anmışken.”

Bakışlarını kapıya kadar takip ettim ve tüm vücudum aynı anda hem gevşedi hem de gerildi.

Ben, buradaydı. Gözleriyle odayı tararken siyah kravatını çekiştiriyordu.

Sadece beni gördüğünde aramayı bıraktı. Bakışlarına kilitlendiğim bir saniyede tamamlanmış hissettim. İnsanlar yanına gidip sırtım sıvazlarken ve elini sıkarken bile gözlerini üzerimden ayırmıyordu.

“Bu etkinlik için onca yolu geldiğine inanamıyorum,” dedi Nicole.

Ben de inanamıyordum. En az beş saatlik uçak ve doksan dakikalık araba yolculuğu anlamına geliyordu. Ayrıca yarın dönüşte aynı rotayı tekrarlaması gerekecekti.

“Tam kaynak israfı,” diye cevap verdim. Yine de... yine de... içimde aptalca, acınası gülümseme isteği vardı.

Etrafı çoktan sarılmıştı. Ben, iyi ya da kötü şirketimizin yıldızıydı. Ortakların hepsi onun bizi manşetlere taşıyacağını düşünüyordu. Daha büyük ve daha saygın davaların biletlerini onun elinde görüyorlardı. Onu izlemeyi bırakmam gerektiğini biliyordum ama gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Sürekli buraya bakıyor,” dedi Nicole. “Rujum nasıl? Yanına gidip merhaba diyeceğim.”

Dudakları çatlamıştı ve dudak kaleminin parlak kırmızı çizgileri dışında rujunun çoğu silinmiş durumdaydı. Berbat görünüyordu. “Evet,” diye cevap verdim. “Harika.” Bu kız kardeş

dayanışmamın en iyi anı sayılmazdı ama kimse 7/24 şampiyon olamazdı.

Nicole kalçalarını sallayarak ona doğru yürüdüğünde göğsümde küçük bir yangın başladı. Onu takip etmeyi düşündüm... ya şimdi yanına üşüşen zavallı iş arkadaşlarından biriymişim gibi görünürsem? Öpüşmemize atıfta bulunabilirdi ya da daha kötüsü bunu hiç kabul etmeyebilirdi. Belki de iş arkadaşlarımızın çılgınca övgüleri arasında bunu unuturdu. Belki de her şeyi unuturdu.

Ve ben... yapamazdım. Şu anda bunu kaldıramazdım.

Kalabalığın arasından sıyrılıp boş koridora çıktım. *Pinterest Gemma*, dünyayı gezmek ve bir gün evini dekore etmek isteyen o kız bunu onaylamazdı. Pinterest Gemma tonlarca kötü karar vermiş ve kırık kalple ödüllendirilmiş biriydi.

Odama dönünce elbisemi çıkarıp duş için banyoya girdim. Yüzümdeki makyajı silerken kendime doğru olanı yaptığımı söylüyordum. Sorumluluk sahibi yetişkinmiş gibi davranıyordum.

Pijamamı giydikten sonra şarja takmak için telefonumu aldım. Tam o an Ben'in dakikalar önce duşa girdiğim sırada gönderdiği mesajı gördüm.

Ben Tate: Ülkenin öbür ucundan uçtuktan sonra bir saat fazla araba kullandım, sadece seni görebilmek için. Odama geçiyorum. #312. Kapı kilitli değil.

Yatağa uzandım. Bu doğru muydu? O kadar yolu gerçekten benim için mi gelmişti? Ve ben gerçekten bunu düşünüyor muydum? Onu alt kattaki odasında yatağa uzanmış, çarşafar arasında, çıplak teniyle beni beklerken hayal ettim. Eğer gidersem neler olabileceğini, üzerimdeki ağırlığını, dudaklarından çıkacak sesleri hayal ettim.

Hayır.

Şirket eğlencesinde yapacağım son şey ortağın biriyle yat-

maktı. Belki hayal kırıklığına uğrayacaktı ama en doğrusu buydu. Çünkü o benim istediğim kişi değildi, ben de onun istediği kişi değildim. Bu asla yaptığım için memnun olduğum bir şey haline gelmeyecekti.

Işığı kapatmak için uzanırken bu şansın bir daha gelemeyeceği aklıma geldi. Denemeyi bırakmadan önce tam olarak kaç kez adım atacaktı? Ve harekete geçmem için gereken tek düşünce buydu. Tekrar yataktan kalktım, koridora çıkmadan önce bornoz giydim. Kapısının önünde bir an durdum sonra kolu çevirip içeri girdim. Çıplak ayaklarla ona doğru yürüdüm. Ay ışığı perdelerin arasından süzülürken onu yatakta üstsüz görmeme yetecek aydınlıktı. Olduğum yerde durdum.

Bu berbat bir fikirdi.

“Gemma,” diye alçak sesle mırıldandı. “Buraya gel.”

Bu rica değil talepti. Normalde beni geri adım attırması gereken bu ses tonu aksine ayaklarımı ona doğru sürükledi. Yanına gittiğimde sanki birkaç saniye bile beklemeye tahammülüm yokmuş gibi beni yatağa, kendine doğru çekti.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım ve parmaklarını saçlarımın arasından gezdirirken gözlerimiz kilitlendi. Sinir bozucu, zafer kazanmış gibi sırtmasını bekliyordum bunun yerine *rahatlamış* görünüyordu.

Aşırı özgüvenli hareketmiş gibi görünse de işe yarayıp yaramayacağına dair hiçbir fikri olmadan benim için ülkenin bir ucundan Ojai’ye gelmişti. Belli ki işe yaramasını istiyordu, altımdaki çelik sertliğinden anladığım kadarıyla, *gerçekten* işe yaramasını istiyordu.

Eğildim ve hafifçe dudaklarımı onunkilere değdirdim. Sanki bunu yapmamı uzun zamandır bekliyormuş gibi derin nefes aldı. Ben uzaklaşmadan elleri başımı kavradığında dudaklarımı öpmeye başladı.

Beni sırtüstü çevirirken hâlâ öpüşüyorduk. Elleri göğüs ka-

fesimi, memelerimi okşayarak atletimin ucunu kavradı. “Çıkar sunu,” diyerek üstümden çekip aldı. Artık ikimizin de üstü çıplaktı. Tenimiz tamamen birbirine değerken baş döndürücü bir yakınlık hissettim. Masasında geçirdiğimiz o geceyi hatırladım ve sanki çoktan içime girmiş gibi kaslarımı sıktım.

Eli memelerimi avuçlamak için yukarı kaydı. Başparmağını nazikçe meme ucunda gezdirdi dişlerinin arasına almadan önce sızlamasını istiyordu. İçimdeki arzuyu körükleyecek, aynı anda zevk ve acı verecek şekilde aniden çekti. Daha fazlasına hazırdım onun yerine dudakları yumuşak bir öpücükle mememin altına indi. Kalçalarım sabırsızca hareket ettiğinde güldü. “Geçen sefer de hoşuna gitmişti, değil mi?”

“Evet.” İşaretparmağı şortumun içine kayarken tek kelimecik cevabım dudaklarımda kayboldu. Sırılsıklamdım, parmakları bacaklarımda kayarken bunu hissedebiliyordum.

Onun tepkisi derin nefesinden sonra geldi. “*Tanrım. Buna bayıldım.*”

Tekrar eğilip meme ucumu ağzına aldığı anda başparmağı klitorisime ilerledi, dişlerini bu şekilde kullanması beni delirtiyordu. Hazzın içinde hafifçe acıyla karışan bir şey beni savunmasız, yakıcı ve daha fazlası için umutsuz bırakıyordu. Tırnaklarımı sırtına geçirdim sanki aramızdaki mesafeyi kazıyormuşum gibi.

“Seni içimde istiyorum.”

“*Siktir,*” diye inledi tenime değerek. “Evet, senin yönteminle yaparsak bu iş saniyeler içinde biter.” Şortumu çıkarıp yatakta daha aşağı kaydı ve bacaklarımı ayırdı. Dilinin ilk dokunuşuyla yatakta kıvrıldım.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim nefes nefese.

Gülerken nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. “Gemma, tam olarak lanet iki yıl boyunca yapmak istediğim şeyi yapıyorum.”

Siktir.

Mükemmel dilini kullanmaya devam ederken nefesim hızlandı. Bu işte çok iyiydi ve ne istediğinden emindi, sanki dünyada onun için vereceğim tepkiden daha önemli bir şey yokmuş gibi sürekli beni izliyordu. Parmakları da diliyle aynı anda içime girdiğinde çarşafın içinde kıvrandım.

“Bu beni o kadar sertleştirdi ki, acıtıyor,” dedi. Diğer eli aşağı kayarak aletini kavradı, onu sıktı ve *boxer*’ının üzerinden okşadı.

Omurgamın ortasında küçük bir kıvılcım hissettim ve nefesim kesildi. “Çok yakınım.”

Boşalırken parmaklarını tekrar içime sokarak orgazmımı uzatmaya devam ettiğinin, beni izlerken nasıl inlediğinin farkında değildim.

Gözlerim yavaş ve sakince açıldı.

“*Tanrım,*” diye inledi ve komodinin üzerindeki prezervatife uzanıp paketini yırttıktan sonra aletine taktı.

Sessizce aldığı nefesle içime girdi, gözlerini yarım saniyelğine kapattı ve sonra tekrar açıp yüzümü inceledi. İyi olduğumdan, bunu hâlâ istediğimden emin oldu ve Tanrım, istiyordum. İkinci seferinde kendini daha sert iterken önce memelerimi avuçladı, ardından altıma girip kalçamı sımsıkı tuttu. Çıkardığım her ses onu tetikliyormuş gibi gözleri kapanıyordu, sanki uçurumun kenarında duruyormuş gibi çenesini sıkıyordu.

Dudaklarını kulağıma dayadı. “Masamdaki o anın beni kaç kez boşalttığını tahmin edebilir misin?”

Söyledikleri beni heyecanlandırdı. Onu daha fazla içime alabilmek için bacaklarımı daha da açtım. Tırnaklarımı kalçasına batırduğumda keskin, şaşkın bir nefes aldı. Kalçası sarsıldı sonra üstüme eğilerek daha da hızlı içime girmeye başladı. “*Ah. Tanrım.*”

Onun fazla büyük olmayan hiçbir yanı yoktu; aleti, vücudu, egosu. Ancak onu eriten bendim.

Kalbim hızla atarken, “Evet,” diye fısıldadım. “Sakin durma.”

Boynunu öperken keskin bir nefes daha aldı. Bileklerimi tutarak beni yatakta sabitledi. Bu küçük sahip olma ve kontrol duygusunda çözülmemi sağlayan bir şey vardı.

Orgazmın dalgası üzerime çökerken çıkarttığım sesleri bastırmak için dudaklarımı omzuna bastırdım.

“*Siktir,*” diye fısıldadı ve sessiz inlemelerle boşalmadan önce birkaç kez daha sertçe içime girdi.

Sıkıca sarılmıştık. Göğsü benimkine değiyor, hızla hareket ediyordu ve sıcak nefesi kulağıma geliyordu. Sonunda çekildi, prezervatifi yerinde tutmak için aletini kavradığında oda sessizleşti. Kendi düşüncelerimi daha net duymaya başladım.

Bitmesini asla istemiyordum.

Prezervatiften kurtulmak için ayağa kalktığı anda beni kendine çekerek döndürdü. Dudakları başımın üstünü okşuyordu şimdi farklıydı... Sanki gerçekten önemseydiği biriymişim, sanki bu anın bir anlamı varmış gibiydi. Buna inanmaya başlamaktan korkuyordum. Zaten istediğim kişi o değildi. Basit birini istiyordum, bana yalan söylemeyecek ya da sonunda fikrini değiştirmeyecek birini ve bunun Ben olabileceğini düşünmek delilikti.

Yataktan kayarak kalktım ve kıyafetlerimi yerden aldım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Gitmem gerek,” dedim ona. “Teşekkür ederim.”

Güldü, sesi kısık ve biraz mutsuzdu. “Az önce bana *teşekkür* ettiğine inanamıyorum,” dedi elini yüzünde gezdirerek. “Yatağa geri dön.”

Çoktan şortumu giymiş uzaklaşmaya başlamıştım. Odasından neredeyse koşarak çıkarken, “Gerçekten gitmem gerek,” dedim.

Pazar sabahı kahvaltıya indiğimde otelden ayrılmıştı.

“Ne kadar harika bir adam,” dedi Nicole yanımdan geçerken. “Parti de sadece bir saat geçirmek için o kadar yolu geldi.”

Benimle sevişirken yüzümü izleyişini düşündüm. Puslu bakışlarını ve boşalmak üzereyken kasılan çenesini.

“Yetimleri yanan binadan falan kurtarmadı ya,” diye cevap verdim.

İşim olduğunu söyleyerek kahvaltı sonrası aktiviteleri pas geçtim ancak boş ofise gitme fikri çok cazip değildi. Eve dönme fikri de aynı şekilde cazip değildi, yine de onu seçtim.

Telefonumu açan Keeley’ye, “Meşgul müsün?” diye sordum.

“Evet, otomattan *Oreo* mu yoksa barbekü soslu patates cipsi mi alacağıma karar vermeye çalışıyorum.”

Tahmin ettiğim kadar boş buzdolabını açarken, “Doktor olduğuna emin misin?” dedim. Bu sabahki kahvaltıda gerçekten bir şeyler yemeliydim. “Gerçek tıp fakültesi miydi, yoksa önünde sadece el yazısıyla tıp fakültesi yazan alışveriş merkezi miydi?”

“Pekâlâ, Bayan Yargılayıcı. Cipsi alacağım. Sağlıklı gıda olduklarına eminim, çünkü onlardan hoşlanıyorum. Her neyse, Ben’le seks nasıldı?”

Gözlerimi kırptım. “Ben ile seks yaptığımı nereden çıkar-
dın?”

“Gerçekten şu anda bu oyunu oynayacak mıyız? Belli ki yapmışsın. Sesin çok yoğun geliyor, bu her zaman Ben ile bir şeyler olduğu anlamına gelir. Aynı zamanda biraz da korkmuş geliyor yani ya onunla yattın ya da onu öldürdün. Bu arada eğer öldürdüysen kanıtları ortadan kaldırmana yardım edemem, çünkü yarına kadar hastanede kalmak zorundayım.”

Buzdolabının kapağını kapattım. Ne kadar bakmaya devam edersem edeyim yiyecekler kendiliğinden belirmeyecekti. “Sanki *senden* kanıtları ortadan kaldırmanı istermişim gibi. Mezar yerine kadar acılı dürüm izleri bırakırsın.”

“Acılı dürümü yere düşürüp oradan yemeyeceğimi sanıyorsan beni iyi tanımıyorsun demektir. Her neyse, seks diyorduk?”

“Önemli bir şey değildi.”

Kahkaha attı. “*Hadi* oradan.”

“*Değildi.*”

“*Tamam.* Sana inanmıyorum ama oyununu sürdüreceğim. Peki şimdi ne olacak?”

“Hiçbir şey. Onunla randevuya çıkacak değilim ya.”

“Bu konuda eleştiri yapacak biri değilim sadece bana öyle geliyor ki, *kiminle yatacağına* dair çıtan, *kiminle çıkacağına* dair çıtandan daha yüksek olmalı.”

Bir zamanlar sessiz meditasyon inzivası sırasında *keşişin* birini baştan çıkarmış kadının bu konudaki tavsiyelerini kabul etmekten nefret etsem de haklı olduğu bir nokta vardı. “Sorun onun yeterince iyi olmaması değil,” diye ilk kez yüksek sesle itiraf ettim. “Sorun benim istediğim gibi biri olmaması.”

“Ah, evet,” dedi sessizce kahkaha atarak. “*Hâlâ Kareli*

Gömlek Adamı istiyorsun; bilge, dul ve tuhaf şekilde genç bir çiftçi. Peki çiftlikte ne giyeceksin? Bir çift botun var mı?”

“Evet,” diye başladım. “*Burberry*’m var...”

“Tasarım, süet ya da yüksek topuklu olmayan botlar.”

“Ah,” dedim iç çekerek. “Kapat çeneni.”

Kahkaha attı. “Bunu bir düşün, tatlım. Çünkü iki yıl boyunca takıntılı şekilde hakkında konuştuğun adamla tekrar tekrar yatmak... bana nefretmiş gibi gelmiyor.”

Sanırım bana da nefretmiş gibi gelmiyordu.

Salı günü Ben’in davası sonuçlanmıştı. Ofisteki hiç kimse bu konuda susmayacakmış gibiydi. Çünkü bu FMG’nin şimdiye kadar kazandığı en büyük zaferdi. Ben bile etkilenmiştim ama bunu kabul edecek değildim.

Ertesi sabah uyandığımda kırmızı elbisemi giydim sonra kararımı değiştirdim. Kırmızı renk seksi çağırıyordu ve cumartesi gecesinin tekrarını istiyormuşum gibi görünmeye ihtiyacım yoktu.

Asansörü dikkatle izlerken, “*Bugün gelmeyebilir,*” dedim kendime. *Halledilmesi gereken yarım kalmış işler, birkaç gün daha rezerve ettiği otel odası vardı. Muhtemelen onu gelecek haftaya kadar göremeyecektik.*

Beni sadece on saniyede boşaltmış olması onu elde tutulacak erkek yapmazdı. Beni becerirken yüzüme nasıl baktığını, *tam olarak iki yıldır istediğim şeyi yapıyorum,* demesini düşündüğümde kalçalarım o anın hatırasının yarattığı beklentiyle titredi.

O öğleden sonra geç saatlerde, gelişini işaret eden küçük bir alkış sesi duydum. Zaten bu ofiste herkesin alkışlayacağı tek kişi oydu. Aceleyle geri dönmüş olmalıydı. Bunun bir anlamı olduğuna inanmayı kabul etmek istemiyordum.

Önümdeki senedi incelemeye geri döndüm. Ardından annemi arayıp ona gönderdiğim pijamaların *Nordstrom* marka değil Ojai'deki küçük bir dükkândan olduğuna ikna ettim. Gelen kutumu temizledim ve Victoria adına yönetim kuruluna göndereceğim tehditkâr e-postayı şablondan kopyala-yapıştır yöntemiyle düzenledim.

Her beş dakikada bir Ben'in üzerimdeki ağırlığını, çıkardığı sesleri düşünüyordum. Akşam olduğunda üretkenliğim neredeyse sıfıra inmişti. Kafamda yankılanan tüm uyarı seslerine karşı çıkmak anlamına gelse de cumartesi gününün tekrarını sonraki nefesim kadar istiyordum.

Ayağa kalkıp dinlenme odasına yürürken topuklularımın sesi, modern çağın çiftleşme şarkısı gibi parke zeminde tık tık tıktırdıyordu. Ben'i ininden çıkarma yöntemim buydu.

Mutfaktaki çekmecelerden birini kaydırarak açıp içindekilere öylesine bakarken bana gelmesini *istiyordum*.

Kapı menteşesi gıcırdadı. Tanıdık adımlarını duyduğumda nefes alışım hızlandı.

Bu ayak sesini nerede olsa tanırdım. Yaklaşırken cüssesine göre şaşırtıcı derecede sessizdi.

Bir şey söylemesini, şaka yapmasını ya da geçen hafta sonu odasından korkakça kaçışıma değinmesini bekledim. Hiçbir şey söylemedi. Gülümsemedi bile. Sadece gelip bedenini bana yasladı. Kalçamı kavrayıp beni kendine çekerken nefes alışım şaşkınlık ve zevkle doluydu.

"Kıyafetlerin beni mahvediyor," dedi. Sesinde öyle kesin öyle kararlı bir şey vardı ki... O da benim kadar sabırsızlanıyormuş gibiydi.

Sağduyumun ufacık kırıntısı onu kilere çekmemi sağladı. Arkasından kapıyı çekip kapattı. "Birileri içeri girebilir," diye uyardım. "Bunun hızlı olması gerekiyor."

Beni döndürüp avuçlarını kapalı kapıya dayadı. “Hızlı benim göbek adım.”

“Berbat bir göbek adı,” diye cevap verdim eli üst bacağımdan yukarı çıkıp, parmakları tangamın altından kayınca neyi tartıştığımızı anında unuttum.

“*Tanrım,*” dedi kulağıma. “Lanet derecede ıslaksın.”

Bunun onun için olmadığını söylemek istiyordum. Neredeyse ona itiraz edecek her şeyi söylemek istiyordum ama iki parmağı içime girdiğinde başım arkaya düştü. “Prezervatif,” dedikten sonra anında paketin yırtılma sesini duydum. “Tabii ki yanında bir tane var.”

“Şikâyet ediyorsan bu kısmı atlamaktan mutluluk duyarım,” dedi aletine takarken.

Güldüm. “Evet, sen...” İçime girmesiyle kelimelerim yarıda kaldı. Kapıya yaslandım, yoğun etkisine ve birleşmemizin ne kadar tamamlanmış hissettirdiğine hazırlıksızdım. Tekrar, tekrar daha sert içime girmeye devam ederken elleri gömleğimin altından yukarı çıkıp memelerimi avuçladı.

“Sen,” dedi aletini her itişinde tek kelimeyle. “Çok konuşuyorsun.”

Tekrar içimdeyken, “Buna bayılıyorsun,” diye nefes nefese cevap verdim. Ve ancak bu sözleri söyledikten sonra ne kadar doğru olduğunu anladım. Gerçekten seviyordu. Onu uzak tutmak için ne yaparsam yapayım benim için hep geri dönüyordu.

Seslerimiz malzeme dolabında yankılanıyordu; nefes alışım, kulağıma fısıldadığı şehvetli kelimeler, her ıslak itişle kapıya çarpan vücudum.

“*Tanrım,*” diye soluk soluğa inledi. “Çok yaklaştım, Gemma. Bana ne istediğini söyle.”

Elini bacaklarımın arasına çektim. “Bunu.”

Alçak sesle inledi. “Bu her şeyi daha kötü yaptı. Çok sert boşalacağım, bebeğim.”

Kelimelerinin neden böyle bir etki yarattığını açıklayamıyordum. Neden ürperdiğimi, neden tüylerimin diken diken olduğunu. Belki de bunları söylerken sesindeki çaresizliktendi. Belki de aptal yanım bana *bebeğim* diye hitap etmesinden hoşlanmıştı. “Tanrım, evet,” diye fısıldadım. “Aynen böyle.”

“Yaklaştın mı?” diye sordu. “Ah, *Tanrım*. Siktir.”

Onun böyle kontrolü kaybetmesi fikri beni hızla uçuşumun kenarına itti. “Ağzımı kapat,” diye yalvardım ve o da kapattı. İkimiz de çözülürken iniltisini bastırmak için dişlerini omzuma geçirdi.

O an sanki boşlukta süzülüyordum, sonunda her şeyden kurtulmuştum. Başından beri neden bunu yapmadığımı bilmiyordum. Ondan neden nefret ettiğimi ya da onu neden kendimden uzaklaştırdığımı hatırlamıyordum.

Gözlerimi açtığımda yanağım kapıya yaslanmıştı, kollarım ve bacaklarım iki yana açılmıştı. Göğsünün alçalıp yükselmesini hâlâ sırtımda hissedebiliyordum.

“Yüce İsa,” diye fısıldadı.

Böyle kalmak istiyordum. Onun benimle ilgili herhangi bir şeyden etkilenmiş olması ihtimaliyle bana arkamdan yaslanmış ve hâlâ içimdeyken zamanı durdurmak istiyordum.

İçimden kayarak çıktığında hâlâ sertti. O prezervatifle uğraşırken gömleğimi düzelttim.

“Eğer bunu Debbie’nin bulması için bırakıyorsan, senin olduğunu anlaması için etiketlemeyi unutma.”

“Sipariş ettiğin *Sharpie*’leri ödünç alırım,” dedi sessizce gülümseyerek. Neredeyse sevecen sayılırdı.

Gülümsemesi bana garip şekilde zayıf ve kararsız hissettirdi. Onun babama benzemediğine, bir gün taze maceralar peşine düştüğünde saf bir kadının en güzel yıllarını alıp, yok etmeyeceğine inanmak istiyordum.

Yutkundum. “Aramız iyi mi?”

Kaşlarını çattı sonra beni kapıya yasladı. Öpücüğü yumuşak, yavaş ve çok derindi. “Sana hiç seks sonrası cazibeli olmanın işe yarayabileceğini söyleyen olmadı mı?”

Güldüm. “Neden şimdi çekici olmaya çalışayım ki? Buraya ne için geldiysem onu zaten aldım.”

Ona bakmam için çenemi kaldırdı. “Yani dinlenme odasına bunun olmasını umarak geldiğini mi itiraf ediyorsun?”

Kahretsin.

“Dinlenme odasına yiyecek bir şeyler bulma umuduyla geldiğimi ama buna *itiraz* etmediğimi itiraf ediyorum.”

Bir süre yüzümü inceledi. Bir şeyler arıyormuş gibiydi. “Neden yemeğe çıkmıyoruz?” diye sordu en sonunda.

Dudağımı ısırdım. Neden bilerek birlikte oturacaktık ki? Davayı konuştuktan sonra yemekte birbirimize ne söyleyebileceğimizi hayal bile edemiyordum. “Geç oldu,” diye cevapladım.

Başını yana eğdi. “O zaman yarın.” Israrının sevimli mi yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar verememiştim. Dudakları sanki onun için gerçekten değerliymişim gibi önce şakağımı sonra da yanağımı okşayınca kalbimdeki buzlar biraz eridi.

“Bu beni zehirlemek için özenle hazırlanmış bir yemek girişimi değil, değil mi?”

Belli belirsiz gülümsedi. “Hayır, *özenle hazırlanmış* girişim değil.”

Güldüm. “Tamam,” diyerek kabul ettim. Belki de rahatsız edici olmazdı. Sanki aramızda gergin bir ip vardı ve Ben, ucunu bırakıp gitmemem için elinden geleni yapıyordu. Ve muhtemelen o da biraz kararsızdı.

“İkimiz için *Bavel*’de masa ayarlayacağım.”

Her zaman denemek istediğim bir restorandı bu konuda aynı fikirde olmamız garip geldi. “Ya Akdeniz yemeklerinden nefret ediyorsam?” diye meydan okudum.

“O zaman haftada üç gün öğlen yemeğinde söylediğin beyaz peynirli salata, humus ve ızgara tavuğu açıklamam gerekir.”

Haftada üç gün ne yediğimi nereden biliyordu? Çok garipti.

“Demek zehirleme planının bir süredir kafanda kuruyormuşsun,” dedim sonunda, çünkü öğle yemeği siparişimi nasıl bildiğini sorgulamaktan daha güvenliydi.

Sanki hikâyemizin farklı bir versiyonunu dinliyormuş gibi kendi kendine güldü. Kapı koluna uzanmadan önce beni öptü. “Olduğun yerde kal. Ortalık temizse kapıyı çalarım.”

Bir süre sonra kapı çalınınca ışığa adım attım. Dudaklarımı ısırdım. İçimde minnettarlık, umut, korku gibi tehlikeli duygular vardı. Hiçbirinin büyümesine izin vermek istemiyordum.

“Teşekkürler,” dedim sessizce.

“Yarın altı on beş. Ben süreceğim.”

“Buna mecbur değilsin...”

“Bundan korkup kaçmana izin vermeyeceğim, Gemma.”

Hiçbir şeyden kaçmayacağımı söylemek üzereydim ama bu tamamen doğru değildi.

Ben, ofise geldiğinden beri iki yıldır yorganın altında saklanıyordum.

Ben'le garajda buluştum ve arabayı onun kullanmasına izin verdim. Bavel, ofisten yeterince uzaktı yani birlikte görünmemiz çok olası değildi. Yine de her ihtimale karşı yanımda birkaç dosya getirmiştim.

Arabadan inerken bana yan gözle bakarak, "İyi misin?" diye sordu.

Hayır. Çünkü bu her açıdan berbat bir fikirmiş gibi görünüyordu. "Sanırım, Brewer Campbell'ı benden çaldıktan sonra seninle kendi isteğimle yemek yiyeceğimi hiç tahmin etmemiştim. Şimdiki Gemma, geçmişteki Gemma'yı hayal kırıklığına uğrattı."

"Benimle defalarca yatmasına aldırılmazdı, öyle mi?" diye sınıtarak sorduğunda yerimde hareketlendim.

"Onlar anlık hatalardı." Açıkça tekrarlamayı planladığımı hatalar da diyebilirdik. "Yemek ise kasıtlı."

Güldü, çünkü saçmaladığımı biliyordu. "Brewer Campbell benim hatam değildi. Sen her toplantıda ölümcül bakışlar atmaya başlayana kadar Fields'ın sana vermesi gereken müşteriye bana yönlendirdiğini bilmiyordum."

İç çektim. Bu kini sürdürmek ona karşı güvende hissetmemi sağlıyordu sanırım artık işe yaramıyordu. “En azından **Brewer Campbell** işlerinin bir kısmını bana gönderebilirdin,” diye mırıldandım.

“Her yaklaştığımda bana ortaparmağını göstermen ve gidip kendimi becermemi söylemen garip olurdu,” diye karşılık verince pes edip kahkaha attım. Çünkü evet... bu tam bana göreymiş.

Anahtarlarını valeye teslim etti. Ardından beni beyaz masa örtüleri ve mum ışıklarıyla dolu romantik restorana yönlendirdi.

“Bütün on dokuz yaşındakileri buraya mı getiriyorsun?” diye sordum yerimize otururken.

Sanki hem eğlenceli hem de can sıkıcıymışım gibi iç çekerek gülümsedi. “Keşke flört geçmişin olsaydı da dalga geçebilseydim.”

“Randevuya çıktım.”

“Kiminle? Thomas mı?” diye sordu. “Söylesene **Gemma**, tam olarak nerede şefti?”

Bu konuya girmek istemiyordum. “Geçmiş geçmişte bırakalım.”

Zafer kazanmış gülümsemesi gerektiği kadar sinir bozucu gelmiyordu.

Menüyü açıp, “Şarap olarak *Malbec*’e ne dersin?” diye sordu.

Bunu sormasının ne kadar hoşuma gittiğini belli etmemeye çalışarak başımı salladım. Kırmızı şarabı sevip sevmediğini umursamadan sipariş veren bir adam, bir gün sekreterini yatağa atmak istediğinde senin duyguların için de endişelenmezdi.

Garson gittiğinde garip bir sessizliğin çökmesini bekliyordum. Boşluğu doldurmak için **Lawson** davasından bahsetmek üzereydim, nasıl olduysa başka şeyler hakkında konuşmaya başladık ve durmadık. Yeni yargıcın mahkemenin dengesini nasıl etkileyeceğini, Kaliforniya’nın kuraklıkla nasıl başa çıkma-

sı gerektiğini, muhasebedeki Becky'nin UPS elemanıyla yatıp yatmadığını konuştuk. Ve tabii bu zamanın çoğunu birbirimizle tartışarak geçirdik ama bu... eğlenceliydi. En son ne zaman bir randevunun bitmesi için dakikaları saymadığımı hatırlamıyordum. Ben'le sanki zaman hızla akıp geçiyordu. Akşam yemeği servis edildiğinde hâlâ söylenecek ve dinlenecek çok şeyimiz vardı, kendime yemek yemem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Ta ki İzlanda konusunu açana kadar.

“Oranın olayı ne?” diye sordu. “Terri’ye bahsettiğini duydum. Evlenme teklifi ile ilgili bir şey mi?”

Konuşmalarımı bu kadar dikkatle dinlediğini hiç fark etmemiştim. Bunun sadece şaka olduğunu söyleyebilirdim muhtemelen aramızdaki bazı şeyleri netleştirmenin tam zamanıydı. “Gelecekteki erkek arkadaşımın bir gün bana evlenme teklif edeceği yer. Bir keresinde filmde görmüştüm.” *Sırıttım.* “*Avukat olmayan* erkek arkadaşımın.”

Başını salladı. “Doğru, doğru. Çünkü sadece şeflerle çıkıyorsun.”

“Sadece şeflerle değil,” diye düzelttim. “Farklı mesleklere açığım. Dul veteriner, Noel ağacı çiftliği ya da pansiyon sahibi.”

Dudakları belli belirsiz titredi. “Peki bu teklif tam olarak nasıl gerçekleşiyor?”

“Benimle alay ediyorsun ama umurumda değil. Bir gün arkamda Kuzey Işıkları ve bir çocuk korusu varken küçük, zarif yüzüğümün videosunu paylaştığımda ne kadar yanıldığını göreceksin.”

“Ah, şimdi de Kuzey Işıkları arkanda mı oldu? Tanrı eylemlerini bile planlarına dahil ettiğini fark etmemiştim. Çok titizsin.”

Omuz silktim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Açık-

çası o kısım gerçekleşmezse bunu anlayışla karşılarım. *Hayal kırıklığına uğrarım* evet, anlayış da gösteririm.”

“Ne kadar cömertsin. Peki İzlanda’dan nefret ettiğin *gerçeği* ne olacak? Hava sıcaklığı yirmi iki derecenin altına düştüğünde üşüyorsun.”

“Ben...”

“Ve hiçbir pansiyon sahibi İzlanda’ya gitmek için birkaç hafta izin alamaz.”

Çatalımı bıraktım. “Yıkamak istediğin başka hayaller var mı, Ben?”

“Şey,” diye başladı. “Önce onları paylaşman gerek.”

Kahkaha attım. Göz göze geldiğimizde gülümsemesindeki şehvet bir anda çarptı. Bildiğim türden bir şehvet değildi. Ben’e her zaman duyduğum şehvete de benzemiyordu. Dengemi bozan, tuvalete gitmek bahanesiyle kalktığında o da peşimden gelir mi diye merak ettiren türdendi. Belki de Ben için hissettiğim normal şehvet buydu. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi beni masasının üstüne bastırmasını istiyordum.

“Hadi, buradan gidelim,” dedim hafifçe eğilerek.

Bakışları saniyeler içinde keskinleştirdi ve yırtıcılaştı. Ondan daha hızlı hesap ödeyen birini görmemiştim.

Bekleyen arabaya yürürken parmakları benimkilere dolandı ve bu küçük yakınlık bile nefesimi kesti. Yanıma oturduğunda birdenbire baş başa kaldık. Küçük, kapalı alandaydık. Bacaklarımı çapraz yaptığımda önce çıplak baldırlarıma sonra da topuklularıma baktı. Yutkunduğunda eğilip dudaklarımı boynuna *bastırmamak* için kendimi zor tuttum.

Rekor sürede ofisin otoparkına geldik. Bana doğru uzanıp dudaklarımı kendine çekti. “Bütün gece boyunca bunu yapmak istedim.”

“Bundan çok daha fazlasını yapmanı istiyorum.”

Alnını benimkine yaslariken, “Tanrım, evet,” diye inledi. “Senin evinde mi?”

“Ah,” Eğer evime gelirse onu geri gönderemezdim. Sonra geceyi bende geçirmeye, duş almaya ve eşyalarını bırakmaya başladım. “Hadi yukarı çıkalım. Daha yakın.”

Yüzümü inceledi. “Sadece birkaç blok ilerde oturuyorsun.”

“Asansörle ofisine ulaşmak yirmi saniye sürer,” diye karşı çıktım.

Gözlerinde küçük bir hayal kırıklığı titreşimi vardı. “Yine ofiste seks yapmayacağız.”

Ağzım açık kaldı. “Nedenmiş o? Tüm bunların amacı neydi o zaman?”

Elini uzatıp yanağımı okşadı. “Belki seni daha yakından tanımak istedim,” dedi. “Ya da belki seni gerçekten zehirlemek istedim.”

“Hangisinin daha olası olduğunu biliyorum,” diye mırıldandım gözlerimi devirerek. “Bu yüzden acile gidecekmişim gibi görünüyor. Teşekkürler, *Ben*.”

Kahkaha attı ve sonra bana öyle tatlı öyle şefkatli gülümsedi ki, Drew’un düğün fotoğraflarındaki yüz ifadesine benziyordu. “Eve davet edecek kadar güvendiğin biri olmak istiyorum, Gemma. Ve bunun için beklemeye hazırım.”

Göğsümde hafif bir sıkışma oldu ve bunun zevkten mi yoksa dehşetten mi olduğunu anlayamadım. “Bu yemek *numarasına* sadece bir kez kanarım,” dedim emniyet kemerimi çözerken.

Sırıttı. “Bir dahaki sefere yeni bir şey bulmam gerekecek.”

Dışarı çıktım. “Bir dahaki sefer olmayacak.”

Arabama güvenli şekilde binip uzaklaşmamı bekledikten sonra mesaj attı.

Ben Tate: Tabii ki olmayacak.

Eve dönüş yolunun kalanında aptalmış gibi gülümsedim.

“Bana *hayır* dediğine inanamıyorum,” diye yakındım Keeley’ye.

Kahkaha attı. “Bir erkeğin, insan olarak kim olduğunla ilgilenmesi çok adice. Tam bir *pislik*.”

“Anlamıyorum. İkimiz de bunun bir yere gitmeyeceğini biliyoruz. Süt bedava, yani ineği satın almaya gerek yok. Neden bedava sütü almıyorsun ki?”

“Lütfen süt hakkında konuşmayı bırak,” dedi. Otomat makinesinin bip sesini duydum. Saat sabahın yedisiydi ve çoktan abur cubur almaya başlamıştı. “Bu bana rahim ağzı salgısını ya da anne sütünü düşündürüyor. Belki de tekrar yapamayacak durumdaydı?”

“Yirmi dört saat oldu ve otuz altı yaşında. Bu aletin çalışmayı bırakması için erken bir yaş, değil mi?”

“Yalnızca otuz altı mı?” diye bağırdı. “*Yaşlı* olduğunu söylemiştin! Hayır, o yaşta hiçbir şey çalışmayı bırakmaz.”

Bu beni yeniden düşünmeye itti ve neden olduğumuzdan daha fazlasıymışız gibi davrandığını merak ettim.

Birkaç gün önce giymekten vazgeçtiğim kırmızı elbiseyi

tekrar denedim ama yine çıkardım. Kırmızının seksi çağrıştırdığına karar vermiştim ve geçen iki günde hiçbir şey değişmemişti. Ve Bay *Belki Seni Tanımak İstiyorum*'a onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşündürmeye hiç niyetim yoktu, o gemi çoktan kalkmıştı.

Bedava sütümü başka yerden alırım. *Ben'i siktir et. Artık bedava süt yok. Onu para ödenen marketlerin rafına geri koyuyorum.*

Sanırım benzetmelerim üzerine çalışmam gerekiyordu.

Ofise gidip işe odaklanmaya çalışsam da çok zordu. Her iki saniyede bir onun dün gece bana bakarken, "*Eve davet edecek kadar güvendiğin biri olmak istiyorum,*" dediğini hayal ediyordum. Ve bunu her düşündüğümde biraz yumuşuyordum, onun bu iyi niyeti ne kadar sürebilirdi? Bir kez içeri aldığımda gelmeye *devam* edecekti ve ona güvenmeye karar verdiğim an o başka bir şeye geçmiş olacaktı.

Başımı eğip Lawson davasına odaklandım. Uyarılara rağmen terfi alan yöneticilerle ilgili on farklı çalışan değerlendirmesi buldum. Bu muhtemelen Margaret'a makul bir tazminat koparmaya yeterdi ama makulden daha fazlasını istiyordum. Çok yüksek bir rakam istiyordum, basının dikkatini çeksin ve Fiducia her şeyi berbat ettiğini açıkça kabul etmek zorunda kalsın. Peki nasıl? Margaret, davet edilmediği bazı iş gezileri olduğunu söylemişti. Belki ayrımcılıktı belki de Margaret ima ettikleri kadar baş belasıydı ve onu yanlarında istemiyorlardı.

Aradığımda, sesi benden haber aldığı için heyecanlı geliyordu ancak bu talihsiz bir durumdu. Çünkü henüz iyi haberlerim yoktu. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

İstedğim kadar iyi değil.

"Harika," dedim yine de. "Daha fazlasına ihtiyacımız var,

bu yüzden sana kısa bir soru soracağım. Davet edilmediğin bu sürü iş gezisi ve gece eğlencesi olduğunu söyledin. Başka kadınlar davet edildi mi? Ve neler yaptıklarını biliyor musun?”

“Bildiğim kadarıyla davet edilmedi,” diye yanıtladı. “Daha çok içki içiyorlarmış gibi geliyor, muhasebedeki kız bana striptiz kulüplerine gittiklerini söyledi.”

Ayağımı öfkeyle yere vurdum. “Striptiz kulüpleri,” diye tekrarladım. Eğer muhasebeden biri striptiz kulüplerine yapılan gezileri biliyorsa, bu muhtemelen gider olarak gösterildiği anlamına gelirdi ancak bize gönderilen raporda bunlardan hiç bahsedilmiyordu. “Bizimle konuşur mu?”

“Bundan şüpheliyim,” dedi Margaret. “Hâlâ orada. İşini kaybeder.”

“Kimsenin bilmesine gerek yok,” diye söz verdim. “Bu tamamen, yüzde yüz kayıt dışı olacak.”

Bir saat sonra muhasebedeki kadın Leona ile toplantı ayarlamıştım. Ben, ofis dışındaydım ama bu haberi ona söylemeden duramazdım. Aradım ve pürüzlü “*merhaba*,” deyişini duyduğumda içimde tuhaf bir gerilim hissettim. Korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyordum.

“Meşgul müsün?” diye sordum.

“Çok meşgulüm.”

Gözlerimi devirdim. “O kadar da meşgul değilsin. Meşgul olsaydın cevap vermezdin.” Leona’yla yaptığım görüşmeyi hızlıca özetledim ve evinde buluşmak istediğini çünkü benimle görünmek istemediğini söyledim.

“Bu harika. Bütün gün mahkemedeyim, saat beşte buradan çıkmış olurum.”

Ah. Demek gerçekten meşguldü. Ve yine de telefonuma cevap vermişti.

Ben olsam onun aramasına cevap vermezdim.

“Onu tanıklık etmeye ikna edemeyeceksin,” dedim. “Tek başıma bilgi toplama konusunda yetenekliyim.”

“Bundan emin miyiz? Çünkü şu ana kadar sadece birimiz ortak yapıldık.”

Kahkaha attım. “Bunu yüzüme vurmaya bayılıyorsun.”

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Evet, seviyorum. Özellikle de her lanet seferde güldüğün için.”

Beverly Hills’teki adrese vardığımızda Leona kapıda bekliyordu. Bizi kiraladığı havuzlu eve götürdü ve karşımızdaki koltuğa oturdu. “Bunun asla ortaya çıkmayacağına söz vermenizi istiyorum,” dedi. “Şu anda işimi kaybetmeyi göze alamam ve beni işten çıkarmanın bir yolunu bulacaklarını size garanti ederim.”

“Fikrimi değiştirmediğin sürece adın asla gündeme gelmeyecek,” dedi Ben.

Ses tonu onu yatıştırmış gibiydi. Yabancılar güvenecek biriymiş gibiydi. Bana bile güvenilir görünmeye başlamıştı. Keşke öyle olmasaydı.

Odayı geçip mutfak tezgahına uzandı ve bir kâğıt aldı. “Harcama raporlarının kopyalarını çıkardım. Yıllardır devam ediyor.”

Kâğıtları aldım ve Ben ile birlikte bakabilmemiz için sehpanın üzerine yaydım.

Harcanan rakamlar dudak uçuklatacak cinstendi. Bazıları şehir dışındaki devasa otel faturaları ve golf sahası ücretlerinden oluşuyordu, çoğu Los Angeles’taki ofislerine yakın bir kulübe aitti.

“Bu durum beni her zaman kızdırır,” dedi sinirle. “Hayatta kalmak için ikinci işte çalışmak zorunda olan çalışanlarımız var ve bu pislikler bir gecede kızlara yirmi bin dolar mı harcıyor?”

Leona bu gezilerden kimsenin haberi olmadığını, çoğu çalışanın sadece bu işten sorumlu kişiler gelip bundan bahsedinceye ve harcama raporu hazırlayınca kadar varlığını bile bilmediğini anlattı. Sadece bir kadın çalışan, Lauren davet edilmişti. “Gelebileceğini söylemişlerdi, sadece sahneye çıkarsa,” dedi Leona. “Sanki gelmek istermiş gibi. Hangi kadın böyle bir durumda kendini rahat hissedirdi ki?”

İşte sorun tam olarak buydu. İktidardaki erkekler, kadınların içeri adım atmasını rahatsız edici hale getirerek çemberi kapalı tutuyordu. Bu da sonunda gri takım elbiseli erkeklerle dolu bir toplantı odasının, yalnızca kendi çıkarlarına hizmet eden kararlar almasına yol açıyordu.

Arabaya bindiğimizde, “Bu işi onu işaret etmeden ele almamız gerekiyor,” dedim. “Tersten hareket etmemiz gerekecek. Striptiz kulüplerindeki harcamaların şirket kartından yapıldığını kanıtlamalıyız. Bize yardım edebilecek bir dedektif tanıyorum.”

“Bir de ulaşabilirsek Lauren’la konuşmalıyız,” diye ekledi.

Arabayı ofise değil de *Beverly Hills*’e sürdüğünü fark ettim. “Nereye gidiyoruz?”

“Bir arkadaşımın evine uğramam gerekiyor.”

“Arkadaşın mı?” diye sordum. Sesim temkinliydi zaten öyleydim, birazcık da memnundum. Kyle ve ben farklı kıyılardaydık, ayrı hayatlarımız vardı. Eğer biriyle yeniden birlikte olursam dışarıda bırakılmak istemiyordum.

“Merak etme, evde kimse yok. Yakında oturuyor ve benden postalarını almamı istedi.”

Rahatlarken bir yandan da hayal kırıklığına uğradım.

Birkaç dakika sonra arabasını korkunç bir zevkle inşa edilmiş malikânenin dairesel girişine park etti.

Arabadan inerken güldüm. “Burada yaşayan arkadaşların mı var?”

“Eskiden burada *yaşıyorlardı*. Tali nefret ediyordu. Şimdi ev satılık ve *Mulholland Yolu*’nda çok daha güzel bir yere taşındılar.

“Kuleler yüzünden,” dedim. “Romalıların istila edeceğinden falan mı korkuyorlar?”

“Hayes, karısıyla tanışmadan önce çok uzun ve tuhaf bir dönemden geçti. Artık o günleri atlatmış gibi görünüyor.”

Ön kapının şifresini girip alarmı devre dışı bırakmak için koridoru geçti.

“İzinsiz girdiğimiz için tutuklanmayacağımıza emin misin?”

Sırtarak postaları kapının önünden alırken “*Benim tutuklanmayacağım kesin,*” dedi Ben.

Beni kısmen boş evin içinden geçirdi ve üstü kapalı geniş terasa çıktık. Ay ışığında parlayan uzun dikdörtgen havuzun bulunduğu bir kat merdiven indirdi. Havuz kenarında ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardıktan sonra oturdu ve bacaklarını suya soktu. Temkinli bir şekilde ayakkabılarımı çıkarıp yanına oturdum.

Etrafa bakındım. “Peki arkadaşların nerede? Postalarını neden alamıyorlar?”

“Bu hafta İtalya’da ikinci çocuk için çalışıyorlar.”

“Sadece evli insanlar seks yapmayı iş olarak adlandırır.”

Güldü. “Evlilik hakkındaki fikirlerini değiştirirlerdi. Birlikte mutlular.”

İçlerinden biri sıkılana kadar, demek istiyordum ama sustum. O kişi olmaktan yorulmuştum. Bir yanımda sonsuzluk kavramına hâlâ inanan Ben gibi biri olmak istiyordu.

“Daha önce aile hukuku alanında çalışmışsın,” dedim sessizce. “Nasıl hâlâ bu kadar iyimser olabiliyorsun?”

“Artık o alanda çalışmıyor olmamın bir nedeni var. Bir kez kötü evlilikler gördüğünde daha fazlasını aramaya başlıyorsun.

Çiftlerin yüzde ellisinin ayrıldığına ve yüzde ellisinin kendilerini kandırıldığına inanmaya başlıyorsun. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Arkadaşlarım için öyle değil. Ailem için de değildi.”

Gözleri kısa bir an için karardı. Ebeveynlerinden birini çocuk yaşta kaybeden başka insanlar da tanımıştım ve çoğu bu durumu kabullenmiş, geçmişte bırakmış gibi görünüyordu. Ben'in hâlâ bunu kabullenmediğini hissediyordum.

“Annen için zor olmuştur,” diye araya girdim nazikçe. “Sana ve kardeşine sahip olduğu için çok şanslı.”

“Aslında dördümüze. Ben, Graham, Simon ve Colin.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. Annesi, biri yeni doğmuş dört küçük oğluyla dul kalmıştı. Kalbim burkuldu. “*Tanrım,*” diye fısıldadım. “Çok çaresiz hissetmiş olmalı.”

“Evet,” dedi sessizce. “Bu durumun etkisinden kurtulması uzun zaman aldı.”

Ne demek istediğini, “uzun zaman” derken ne kastettiğini sormak istiyordum ama bu konuda rahat değildi. Ondaki bastırılmış hüznü görünce içimde bir şeyler yumuşadı. Ona dokunmak, parmaklarımı onunkilere dolamak için neredeyse karşı konulamaz bir arzu duyuyordum. Bunun yerine ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırdım.

“Peki ya sen? Kardeşin var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Tanrı’ya şükür, hayır. Annem hep daha fazlasını istiyordu ama olmadı.”

Kaşlarını çattı. “Kardeşin olmasını istemedin mi?”

“Annemin çocukları olsaydı elbette isterdim. Babam, her zaman tekrar hamile kalamamasının annemin suçu olduğunu iddia ederdi ama sonraki eşinden de çocuğu olmadı. İyi ki olmadı.” Annem birlikte aile kurmayı bu kadar isterken onun yepyeni bir hayat kurduğunu görseydi yıkılırdı. “Hadi şimdi de bana bir çiftin çocuk sahibi olamamasına sevinmenin ne kadar yanlış olduğunu söyle.”

Gülerek bana doğru eğildi. “Daha azını beklemezdim.” Sonra beni öptü, dudakları yumuşak ve kendinden emindi. Sanki, *“Böyle olman sorun değil, küçük hesaplar yapman, mahkemede acımasız olman, insanları kendinden uzaklaştırman sorun değil. Yine de senden hoşlanıyorum,”* der gibiydi.

Yavaş ve isteksizce geri çekildiğinde ayağa kalkmam için elini uzattı. Keşke kalsaydık, diye düşündüm. Keşke beni daha uzun öpseydi.

“Eğer kuleler olmasaydı, burası çok güzel bir yer olurdu.”

“Fena değil,” dedi sırtarak. “Annenin evi kadar muhteşem değil tabii, kedilerin üstünde asılı duran kıyamet rafı var onda.”

Düşünmeden... şakayla onu ittim. Bunu beklemiyordu, ben bunu *umsam* da dengesini kaybetmesini beklemiyordum. Doğruca suyun derinliklerine daldı. Kahkahalarım havuzun etrafında yankılanıyordu. Kafasını sudan çıkana kadar bir an bile suçluluk duymadım... birden çırpınmaya başladı.

“Gemma,” diye nefes nefese bağırdı. “Yüzme bilmiyorum.”

“Aman Tanrım, ciddi misin?” Panikleyerek sordum. Bu çağda kim yüzme bilmezdi ki? Başı tekrar suya battığında sadece elleri suyun yüzeyindeydi. Donup kalmam sadece bir saniye sürdü. Sonra çılgınca havuza atladım. Kafam suyun yüzeyine çıkar çıkmaz gülmeye başladı. Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

Elbette yüzmeyi biliyordu.

“Seni pislik,” diye bağırdım. “Boğulduğunu sandım. Sırlıklam oldum.”

Çarpık gülüşüyle bana baktı. “Beni havuza itenin sen olduğunu hatırlatmak için kötü bir zaman mı?”

“Yine de ödümü kopardın,” diye haykırarak kenara doğru yüzdüm. “Bu tamamen farklı.”

“Geçen yıl bir buçuk kilometrelik açık denizde yüzme yarışını tamamladım. Bildiğini sanıyordum.”

“Biliyordum,” dedim öfkeyle. Ofisteki herkes sanki Nobel Barış Ödülü’nü kazanmış gibi Ben’in *triatlonundan* bahsedip durmuştu. “Sadece o an panikledim ve aklımdan çıktı.”

Beni kendine çekip, sarıldı. “Benim için paniklemene bayıldım.”

“Ben sadece sen ölürsen başıma gelebilecek suçlamaları düşündüğüm için panikledim.” Kollarımı omzuna doladım ve ikimizi de yüzeyde tutmasına izin verdim.

Eteğimi yukarı sıyırdı ve bacaklarımı beline dolanacak şekilde kendine çekti.

“Bu saçmalığı arkadaşının havuzunda seks yapmak için bir bahaneye dönüştürmene izin vermeyeceğim,” diye uyardım.

“Asla,” diyerek elini bacaklarımmın arasına kaydırды. “Emim, çok yaklaşmama izin verirdin.”

Başparmağının külotumun üzerinde ileri geri hareketi, hafif ve hassas dokunuşu bütün sinir uçlarımı uyandırdı. Elimini aramıza sokup pantolonunun üzerinden aletini avuçladım. O kadar kalın, o kadar sertti ki, zevkten gözlerimi kapattım. Evet, bu havuzda kesinlikle seks yapacaktım.

Beni biraz daha yukarı kaldırıp havuzun kenarına çıkardı.

Vücudunu bana bastırırken dudakları benimkilerle buluştu. Birkaç dakika önceki adrenalin yerini umutsuz ve pervasız bir şeye bıraktı. Dudakları bluzumun şeffaf kumaşının üzerinden göğsüme indi ve meme ucumu sertçe emdi. Ereksiyonu tam istediğim yere gelene kadar bacaklarımı beline doladım. Lanet kıyafetlerden kurtulabilsek içime girmesi iki saniye sürerdi.

Kemerine uzandığımda elimi tutarak, “Beni evine davet et,” diye fısıldadı yüzüme.

“Geç oldu,” diye yanıtladım. “Burada beş saniyede soyunabiliriz.”

Gözlerini sıkıca kapattı ve açıldığında kararlılığını gördüm. “Ne istediğimi biliyorsun,” dedi kendini geri çekerek. “Ve beklemekte kararlıyım.”

Ama... Ama... *Lanet olsun.*

Kalkmama yardım etmek için elini uzattığında gönülsüzce kabul ettim. Giysilerimizden ve saçımdan sular damlıyordu. Rimelim de şüphesiz vadettiğinden daha az su geçirmez olduğunu kanıtlamıştı. Sinirliydim ve bunun için onu suçlamak istiyordum ancak suçlayabileceğimden emin değildim.

Eşyalarımızı topladık ve sırlıslıklam halde yan kapıdan arabaya yürüdük. Beni otoparka bıraktığında öpmek için eğildi.

Arabadan inerken, “Pazartesi görüşürüz,” dedi.

Hafta sonu burada olacağını sanıyordum. Gelmeyecek olması, keşke ona havuzda başka bir cevap verseydim diye düşündürdü. Belki onu *bir kez* davet etmek dünyanın sonu olmazdı.

Ben'i düşünerek uyandım.

Giyinirken, araba kullanırken, masamda oturup çalışmayı denerken.

Her şey ama her şey, hatta altımdaki koltuk, caddede yürürken esen rüzgâr ve koridordaki erkek sesleri bile bana seksi hatırlatıyordu.

Dosya ekleri eksik kalan elektronik postalar gönderdim, markette telefon numaramı unuttum. Pazar günü annemi aradım ve bir saat boyunca konuştuğumuzu tamamen unutup onu tekrar aradım. Pazartesi sabahı arabama giden yolu yarılamıştım ve farklı çift ayakkabılar giydiğimi fark ettim. Eğer Ben, beni şehvetten aptallaştırarak Craig'in ortaklığını garantiye almaya çalışıyorsa, mükemmel iş çıkarıyordu.

Yüz yüze gelmemiz pazartesi öğleden sonrayı buldu. Müşterimle çıktığım yemekten dönüyordum. Birden yağmur bastırınca koşmaya başladım ve aniden diğer yönden gelip önümde durdu.

Önce ıslanmış düğmeli bluzuma baktı ve sonra da kıvrımlarını inceledi.

Kapıyı tutarken, “Tanrım,” diye mırıldandı.

“Bu da o kıyafetlerden biri olamaz,” diye çıkıştım sessizce.

Metal dedektöründen geçerken iyice yaklaştı. “Kıyafetlerinin hepsi aynı, Gemma.”

Titrek bir nefes verdim ve meme uçlarım ıslak sutyenimin altında sertleşti. Bakışları sanki tahmin etmiş gibi oraya kaydı.

Asansöre binip arkaya ilerledik. Miami’de yaptığım gibi önünde durdum. Kimseye belli etmeden sessizce beni yarı sertleşmiş aletine çekti. Yine de sağımıza göz attım kimse fark etmemişti. Omzumun üzerinden ona baktığımda sadece gözlerime bakarak hareket etmem için meydan okudu.

Yüksek sesle yutkundum. Asansör durunca biri indi ve iki kişi daha bindi. Karışıklığın içinde kasıtlı şekilde kalçasını bana yasladı ve ciğerlerimdeki tüm hava aniden boşaldı. Yüz ifademi saklamaya çalışarak derin nefesler aldım. Eğer ofisten biri bunu görürse mahvolurdum ama tüm bu riski almak inanılmaz erotikti.

Bir sonraki katta yine aynısını yaptı. Arkaya uzandım ve dengemi sağlıyormuş gibi yaparak elimi bacağına bastırdım.

Kapı tekrar açıldığında, “Hadi dairene gidelim,” dedi sessizce.

Gözlerim kapandı. “Ofis daha yakın.” Asansör ineceğimiz kata geldiğinde ikimiz de kımıldamadık ve son kişi de inince elini uzatıp otopark düğmesine bastı.

“Ne yapıyorsun sen?”

Güldü. “*Whole Foods* marketin üstünde oturuyorsun. Buraya beş dakika uzaklıkta.”

“Senin ofisine gitmek daha hızlı olurdu,” diye tartışmaya devam ederken bir yandan da nerede yaşadığımı nasıl bildiğini merak ettim. Beni sıkıca tutup kendine çekti.

“Bu gece hiçbir şey aceleye gelmeyecek,” diye fısıldadı kulağıma.

Kapımın önündeyken, arkamdan yaklaştığını duyduğumda anahtarlarımı kilide henüz takmıştım. Kalbim daha sert ve daha hızlı atmaya başladı. Bir haftadır düşündüğüm tek şey buydu ama aniden kaçmanın bir yolunu aradım.

Dudağımı hafifçe ısırarak ona döndüm. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve beni kapıya yasladı. Sert ve sıcak vücudunu hissediyordum. Boyu fazla uzundu, gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım.

“Hayır, Gemma. Beni iptal edemezsin.”

İstemedен kahrkaha atınca biraz irkildim ve rahatlardım. Sanırım düşündüğümde daha şeffaftım.

“Tamam,” diye fısıldadığımda beni öpmek için eğildi ve ben de ellerimi boynuna doladım.

En son cuma günü mü öpüşmüştük? Sanki çok daha uzunmuş gibi geliyordu. Ellerim önce saçlarına sonra da tıraşa ihtiyacı olan pürüzlü çenesine kaydı. Beni kapıya daha sert dayadı ve ellerini kalçalarımı kavrayarak beni orada tuttu. Dudaklarını aralayıp daha fazlasını talep etti. Sertleşmiş aleti göğüs kafesimin tam ortasına sıkışmış durumdaydı. Aramıza uzanıp elimi üzerinde gezdirdim.

“Aç şu lanet kapıyı,” diye hırladı ve daha önce neden direndiğimi unutturdu. Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda beni dairenin içine itti. Mutfak tezgâhına gelene kadar durmadık. Oraya gelince kravatından tutup dudaklarını öptüm. Kalçalarımı daha sıkı kavrayan elleri beni kendine çekti.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye mırıldandı dudaklarıma değerek. Kravatını çözerken daireme hızlıca göz attı. “Yoksa burası sadece seks için kullandığın kiralık ev mi?”

Kravatı gevşedikten sonra gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Göğsü ellerimin altında sert ve sıcaktı. Keşfedecek

çok yanı vardı, nereden başlayacağıma karar veremiyordum. “Senden daha iyi bir avukat olmakla meşguldüm, dekorasyona vakit ayıramadım.”

“İlginç,” dedi bluzumu yukarı çekip eteğimin fermuarını açarken. “Henüz ortak yapılmamış olman.”

İstemedenden kahkaha attım.

Eteğimi indirdi ve çıkarmam için geri çekildi. Bakışları üzerimde gezinmeye başladı. Artık üzerimde iç çamaşırlarım ve *Louboutin*’den başka bir şey yoktu.

Ayakkabılarımı çıkarırken beni durdurdu.

“Henüz değil. O lanet topuklu ayakkabıların bana iki yıldır işkence ediyor.”

Sanırım bunu birazcık tahmin edebilirdim.

Kemerini çekiştirirken aleti fermuarını zorluyordu. “İlk nereden başlayalım,” diye sordu.

“İkincisi olacağından çok emin gibisin.”

“Gemma,” diyerek başladı. “Bu dairenin her köşesinde seni becermeyi planlıyorum.”

Kendini beğenmiş ve aşırı özgüvenli halinden nefret etmem gerekirdi ama yapamıyordum. *Gerçekten* yapamıyordum.

“Buradan,” derken dizlerimin üzerine çöktüğümde aniden verdiği nefesi duydum.

Pantolonuyla *boxer*’ını aynı anda indirdim. Ağır, sert ve ucu ıslak aleti serbest kaldı.

Onu ağızıma aldığımında, “Tanrım, evet,” diye inledi. Elini saçlarıma götürdü ve hareketlerimi izlemeye başladı. Karanlık ve uyuşmuş gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu.

Ritmimi bulurken çenesi sıkıca kilitlendi. Eliyle başımı tutarak beni yönlendirirken gırtlaktan gelen cesaretlendirici sözlerini zar zor anlıyordum. *Çok iyisin... Ağızının aletimin etrafındaki görüntüsü... Bunu çok uzun zamandır istiyordum.*

Onu daha geriye, boğazımın derinliklerine kadar aldım.

Gözleri sıkıca kapanırken,” Ah, Tanrım,” diye inledi. “*Dur* Beni boşaltacaksın.”

Üzerinde sahip olduğum güç heyecan vericiydi. Kontrolünün son damlalarını kaybettiğini görmek için çaresizce hareketi tekrarladığımda beni yerden kaldırdı. Cüzdanını aldı, beni odama götürdü ve yatağıma yatırdı üzerime çıktı. Sürtünme arayışıyla kıvrandım, bunun yerine aşağı kayarak bacaklarımı iyice açtı. Dili tangamın danteli boyunca ilerledikten sonra tangamı acıtacak kadar sertçe çekip bıraktı. Ben şikâyet edemeden dili yine oradaydı ve tangamı kenara çekip sanki açlıktan ölüyor-muş gibi yalamaya başladı.

Saniyeler içinde gelebilirdim neredeyse bir haftalık işkence-den sonra daha fazlasını istiyordum.

“Buraya gel,” dediğimde tangamı kalçalarımın altına aşağı çekip üzerime çıkmadan önce dili bir kez daha üzerimde gezindi.

Komodindeki cüzdanından bir prezervatif aldı. Spiralim vardı, prezervatifsiz devam etmesine izin verebilirdim ama hiçbir şey söylemedim.

Bir eliyle aletini kavrayıp içime girerken yüzümü izledi.

Gözlerimi açık tutmak istiyordum ancak yapamadım. Bu çok *fazlaydı*, fazla *iyiydi*. Zaten diliyle beni boşalmanın eşiğine getirmişti. Bu kez farklı bir orgazmın yükseldiğini hissedebiliyordum ve ona sarıldım. İçime girerken izlemek için bacaklarımı daha da ayırdı. Onun için iyice açılmıştım ve bu yeni pozisyon çok derindi, onu her yerimde hissedebiliyordum. Vurduğu noktadan daha iyi olan tek şey, bunu büyülenmiş ve mest olmuş şekilde izlemesiydi.

Tırnaklarım sırtına batarken, “Daha hızlı,” dediğimde inleyerek teslim oldu ve sertçe itti. Aletiyle klitorisime baskı yaparken vücudundan ter damlıyordu. Paramparça olduğum anda inleyerek benimle aynı anda geldi.

“Yüce İsa,” diye fısıldadı boynuma. “Şu anda kendimle inanılmaz gurur duyuyorum.”

Hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışırken kahkaha attım. “Sadece *sen* seksten hemen sonra kendinden etkilendiğini söyleyebilirsin.”

Prezervatifi bağladıktan sonra beni kendine çekti. “Ağzını kullanırken yaptığım o numaradan zar zor sağ çıktım. Hakkımı teslim etmeliyim.”

Başımı omzuna yasladım. Düşmanım Ben Tate’e sarılıyor olmam garip hissettirmeliydi. Ancak hissettirmiyordu.

Elini çıplak kalçalarımın üzerinde gezdirdi. “Bana ne zamandır bu dairede yaşadığını söyler misin?”

Gözlerimi kıstım. Bunun nereye varacağını hemen anladım. “Üç yıldır.”

“Ve üç yılda duvara en azından bir resim asmak için ne bileyim, boş bir hafta sonun bile olmadı mı?”

“Ah, yani kadın olduğum için böyle şeyleri önemsemem mi gerekiyordu?”

“Hayır yalnızca öyle birine benziyorsun, sanki dekorasyona adanmış Pinterest sayfan varmış gibi...”

“Belli ki beni çok iyi tanımıyorsun.”

Dudaklarında, sanki beni sandığımdan daha iyi tanıyormuşçasına yarım bir gülümsemeye belirdi.

Sabah alarmım çalmadan uyandım. Ben, yanımda dünyadan kopmuş derin bir uykundaydı. Bakışlarımın onun güzel yüzünde gezindi. Keskin hatlı burnu, uzun kirpikleri, dolgun dudakları uyurken huzur doluydu. Gecenin bir yarısı bana yaptığı gibi onu uyandırmayı düşündüm. Bacaklarımı açıp kirli sakalını teminim en yumuşak yerine değdiğinde dili sıcak, ılık ve tatlıydı.

“*Daha fazla bekleyemedim,*” dediğini anımsadım. Şu an bunu düşünmezsem her şey daha kolay ve daha az garip olacaktı. Duş alacaktım, ona not bırakıp çıkarken kapıyı kilitlemesini isteyecektim.

Düşünceli davranıyordum ama Ben, birkaç dakika sonra banyoya girdiğinde benimle aynı fikirde değilmiş gibi görünüyordu.

“Duş alıp gizlice işe gitmeyi planlamıyordun, değil mi?” diye sordu duş kabinini kaydırarak açarken. Bakışları üzerimde gezindi. Kabak lifini sanki kalkanmış gibi göğsümün üzerinde tuttum. Planımı mahvettiğine göre bunu nasıl oynayacağımı bilmiyordum.

“Sadece seni rahatsız etmek istemedim,” diye cevapladım. Bu kesinlikle yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Açıkça ondan kaçırıyordum.

Duşa girerken tartışmaktan vazgeçti. “Uykunda adımı söyledin. Sana oral seks yapıyordum ve daha uyanmamıştın bile ve nefes nefese *Ben* dedin.”

Lifin üzerine duş jeli dökerken, “Muhtemelen, *Ah, Chris Hemsworth* demek istemişimdir ama söylemesi zor bir isim,” diye cevap verdim.

“Benden hoşlandığını itiraf etmek bu kadar zor mu?” Elini kalçamda gezdirerek dikkatimi vermeme istedi.

“Defalarca seks yapmışken bunu itiraf etmeme gerçekten ihtiyacın var mı?”

“Evet,” dedi usulca. “Öyle diyebiliriz.”

Gözlerinin içine tamamen bakamadım. Daha önce de böyle anlar yaşamıştım. Biri benden açılmamı, savunmasız olmamı istemişti. O zaman zordu şimdi daha da zordu. Her kumar oynayışınızda kaybedince, tekrar demek biraz daha korkutucu oluyordu.

Yaklaştı. Bütün vücudum şu anda şaka yapmak, bu durumu

hafifletmek istiyordu. Belki onu yaralayan *ben olacaktım* ve bunu istemiyordum.

“Pazartesi ve çarşamba günleri *taco* kamyonuna gidiyorsun,” dedim. Utanç verici bir sırı itiraf ediyormuş gibi yere bakıyordum. “Salı ve perşembe günleri spor salonundan dürüm alıyorsun.”

Onun evinin önünden geçtiğimi ya da Drew Bailey’nin sosyal medya akışında fotoğraflarını aramak için harcadığım zamanı anlatamazdım. Zaten yeterince ifşa olmuş hissediyordum. Çok fazlaydı. Yemin ederim eğer benimle dalga geçerse, her şeyi bitirirdim ve onunla bir daha asla konuşmazdım.

Elini çeneme koyup bakışlarımı kendine çevirdiğinde dudaklarımız hafifçe aralıktı. “Her sabah iki bardak kahve içiyorsun, her zaman sütlü, kremalı değil ve gülünç miktarda şekerli. Günün her saatinde *açai bowl*” yiyebilirsin ve çileği *donut*’a tercih eden tek insansın. Bu yüzden son bir yıldır personel toplantıları için çilek alıyorum.”

Bunları nereden bildiğini, beni ne zamandır bu kadar yakından izlediğini kendime sorarak ona bakarken cevabın farkına vardım.

Her zaman. Beni hep izlemiş, her hareketimi hafızasına kazımişti. Bunun hain amaçlar için olduğunu, zırhımda bir çatlak ya da zayıflık anı aradığını düşündüm belki de yanıliyordum. Belki birbirimizi izleme nedenlerimiz aynıydı.

Çünkü bundan zevk alıyordu.

Öne eğildi ve dudaklarını benimkilere bastırırken eli boynumun etrafını sardı.

Bu gerçekten tatlı bir an olabilirdi ya da sonradan kırmızı bayraklarla dolu olduğunu anlayacağım bir hikâye de olabilirdi.

Sorun şu, asla emin olamıyordunuz.

* *Açai bowl*, Brezilya kökenli dondurulmuş *açai* meyvesi püresiyle hazırlanır. Üzerine taze meyveler, granola, bal, hindistancevizi ve diğer sağlıklı malzemeler eklenir. Hem lezzetli hem de besleyici bir kahvaltı ya da atıştırma olarak tercih edilir. (ç.n.)

Kyle'in ısrarıyla ayda iki kez gittiğim terapist, seans başına üç yüz dolarlık ücretiyle bana ödeyemediğim kredi kartı borcu yüklese de çok iyi tavsiye veriyordu.

Josie'nin giderek dengesizleştikinden bahsettiğimde, "*Kyle'a hayal kırıklığına uğradığını söylemen sorun değil,*" demişti.

Annem gibi mahvolmaktan korktuğumu ve Kyle'ın kafamdaki karmaşayı görürse benden uzaklaşacağından endişe ettiğimi fark etmemi sağlamıştı.

Bir dahaki sefere planlarımız Josie tarafından, yine çok içtiği için mahvedildiğinde ona ayrı hayatlar sürmekten, iş arkadaşlarını, dostlarını ve ailesini tanımamaktan yorulduğumu anlattım. Asla boşanmayacaklarından ve sonunda ona geri döneceğinden korktuğumu söyledim.

"Siktir et o zaman," dedi. "Hadi herkese açıklayalım. Ben de en az senin kadar yoruldum ve ilişkimizin ne kadar ilerlemiş olduğunu gerçekten bilmeni istiyorum."

Bir an için kalbim yerinden fırlamıştı. Josie'nin sızdığı hafta sonları ona eşlik edebilecek, çocuklarıyla tanışabilecek ve Meg ile Kirsten'a gerçeği anlatabilecektim.

Kyle artık yalnızca Los Angeles ofisinde çalışıyordu. Bu yüzden şirket kurallarını ihlal ettiğimiz ortaya çıkacaktı.

“Stadler iş teklifimi iptal eder mi sence?” diye sordum. İşe ihtiyacım vardı. Tanrı biliyordu, kredi kartı borçlarım ve kaçır-
dığım iş günleri yüzünden paraya gerçekten ihtiyacım vardı.

“Siktir et,” diye iç geçirdi. “Edebilirler.”

Böylece yine kendi aramızda kalmaya devam ettik bu sefer benim yüzümdendi.

Los Angeles’a bir sonraki gelişinde, arabasını sessiz ve ağaçlarla çevirili Sherman Oaks’a sürdü ve hangi evi istediğimi sordu. Birini işaret ettim sonra fikrimi değiştirip diğerini gösterdim. Satış tabelasının yanından geçince hemen emlakçıyı aradı. Bunu yaparken de sırtıyordu. *Nişanlım ve ben ilanınızla ilgileniyoruz.* Bana tüm yalanların ve saklanmalarının sonunun geldiğini ve her şeyi geri bıraktığımızda benimle olmak istediğini bildirme şekliydi. On beş dakika sonra bize, geliri-
nin yarısını Josie alacakken, hayal bile edemeyeceğimiz bir ev gösteriliyordu.

Kyle çocuk odasından bahsetmeye başladığında, parmakları benimkilerin arasından geçerken ona inanmaya karar verdim. Sonuçta terapistim bana, savunmasız olmama izin vermezsem birini asla derinden sevemeyeceğimi söylemişti.

Geriye dönüp baktığımda, keşke en azından bazı zamanlar-
da iyi nedenlerden de korkabileceğimizden bahsetseydi diyo-
rum.

Sophia Waterhouse'a ve bana verdiği rakamlara odaklanmak için çok çabaladım. Aklımın yarısı buradayken diğer yarısı bacaklarımın arasındaki sızıya odaklanmıştı. İşimi zorlaştırmak tam da Ben Tate'e göre idi.

Telefonum sessizdeydi. Ben mesaj attığında ekranda ismini görmek bile dikkatimi dağıtmaya yetti. Telefonu ters çevirip tekrar elimdeki işe, Sophia'nın aylık harcamalarına odaklandım.

İnsanların harcamaları hakkında hiçbir fikri yoktu. Kredi kartı faturası ödüyorlardı ya da kocaları ödüyordu ve görmezden geliyorlardı. Onlardan harcama detaylarını belirtmelerini istedim. *Markete ne kadar harcadınız? Çocuklarınızın okul sonrası aktiviteleri için ne kadar harcadınız?* diye sorduğunda ya çok yüksek ya da çok düşük rakamlar söylüyorlardı.

Sophia da ya aşırı yüksek rakamlar vermişti ya da kocasıyla yıllık dört yüz bin dolarlık gelirlerinin çok üstünde harcama yapıyorlardı.

"Bu doğru mu?" diye şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak kibarca sordum. "Maniküre ayda beş yüz dolar mı harcıyorsunuz?"

“Pedikür de var. Jel tırnak yaptırdım bu yüzden pahalılar.”

“Ve doktor ziyaretleri de ayda iki bin dolar,” diye devam ettim. “Bunun ne olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Ciddi bir sağlık sorunu olduğunu söylemesini ummak muhtemelen gerçekçi olmazdı. Kendimi savunmam gerekirse, bu cevabı verirse daha sağlam bir vaka olurdu.

“Gıda hassasiyetlerim için alternatif bir uzmana görünüyorum. Haftada yaklaşık yüz dolar, çünkü özel kızılötesi kolon temizliği ve takviyelere ihtiyacım var.”

Tüm iyimserliğim bir anda kayboldu. Hiçbir mahkeme gıda hassasiyetine, Parkinson hastalığına baktığı gözle bakmayacaktı. “Tamam, peki ya diğerleri?”

“Şey, çoğunlukla yüz bakımı, botoks ve dolgular,” dedi. “Hatta daha fazlası.”

“Doğru, tabii.” Şimdiye kadar sadece yüzüne, saçına ve tırnaklarına ayda üç bin dolar, özel eğitmen ve spor salonu üyeliği için ek sekiz yüz dolar ve kıyafetler için de ayda iki bin dolar harcadığını hesaplamıştım. Henüz ipotegine, arabasına, sigortasına ya da telefonuna, hatta çocuklarına bile bakamamıştık. Şimdiden kocasından alabileceğinden çok daha fazlasını harcıyormuş gibiydi.

Sophia, birkaç doktorun gerçek olduğuna inandığı bir rahatsızlık için her hafta akupunktura ihtiyacı olduğunu söyledi. Fakat benim aklım çoktan Ben’e gitmişti. Karanlık bir odada üzerimde hareket eden Ben, yüzümü ellerinin arasına alarak sanki onun için önemliymişim gibi beni öpüyordu ve sadece benim için çilek getirdiğini itiraf ediyordu.

Bu gerçek miydi? Yoksa kaçınılmaz olarak dağıldığında yaratacağı karmaşayı umursamadan inşa ettiği kâğıttan bir kale miydi? Geçmiş hatırladığımda yine boğazım düğümleniyor.

“Sakın, evlenme,” dedi Sophia. “En azından Los Angelesli bir adamla.”

Sanki yakalanmışım gibi gözlerimi kırparak, “Öyle bir niyetim yok,” diye cevapladım.

Akşam yemeği saatinde, Ben ofisime girdiğinde üstü başı dağılmış ve biraz yorgun görünüyordu. Kravatı gevşemişti, yüzünde de bir günlük sakal vardı.

Ayağa kalkıp masamın diğer tarafına yürüdüm. Ona meşgul olduğumu söylemek istiyordum ama yapamadım. “Kapıyı kapat.”

Bakışları baştan aşağı üzerimde gezindi. Eli kemerine giderken aklıma gelen muhtemelen hoş bir fikirdi, çünkü dudakları hafifçe aralandı. Sonra yüzünü buruşturdu ve elini çekti. “Hadi gidelim, Gemma.”

Bu konuda can sıkıcı davranacağı belliydi. “Çalışmam gerek.”

“Ne için?”

“Ben...”

Dilinin üstdudağına dokunmasıyla düşünce akışım bozuldu. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum.

“*Bir şeyler,*” diye tamamladım cümlemi.

Sessizce güldü. “*Bir şeyler* mi? Kulağa çok önemli geliyor. Otuz dakika içinde evinde olacağım.”

Bir kerelik bir şeydi, demeye niyetliydim ama dizüstü bilgisayarımı kapatmışım bile.

Elinde paket servisle geldiğinde dairemdeydim. Akşam yemeği yiyen, televizyon izleyen ve erkenden uykuya dalan sıkıcı yetişkinler gibi davranmaya mı başlayacağız diye merak ettim

Paketi yere bıraktı ve beni duvara yasladı. Sanırım *o kadar* sıkıcı değildik.

Kapıyı arkasından iterek kapattı. “Bu kıyafetlerin sonumu getirecek,” diye hırlarken eteğimi çekiştirdi.

Elim kemerinin üzerindeydi. Pantolonunu indirdim ve beni yatak odasına götürürken ondan kurtuldu. Birlikte yatağa uzandık.

“Geldiğime memnun olduğumu itiraf et,” dedi üzerine çıkarırken.

“Her neyse,” diye karşılık verdim.

Aleti içime girdiğinde hissettiğim doygunlukla nefes nefese kaldım.

“Bunun evet olduğundan eminim,” dedi Ben.

Bir saat sonra küçük kahvaltı masasında oturuyorduk. Onun üzerinde sadece *boxer* vardı, ben de baldırlarıma kadar uzanan tişörtünü giyiyordum. Korkunç Ben Tate ile yatıyor olmam tuhaftı. Masamda gerçek bir çiftmiş gibi yarı çıplak oturuyor olmamız ve bunun bana tamamen doğal gelmesi daha tuhaftı.

Pirinç kâsesinin yanında duran telefonum *Zillow*’dan gelen bildirimle aydınlandı. Sınırlara hiçbir şekilde saygı duymadan okumak için eline aldı. “Neden ev arıyorsun?” derken gözlerini kıstı. “Manassas, Virginia?”

Kaşlarımı çattım, “Benim için değil, anneme.”

“Taşınıyor mu?”

Sanırım normal insanlar bu noktada birbirine açılırdı, hayatları hakkında bir şeyler paylaşırlardı. Ona annemle olan durumu anlatabilirdim. Yaşadığı berbat apartman kompleksini ve yatırım amaçlı oradan ev almak istediğimde onu nasıl ikna etmeye çalıştığımı, annem taşınmayacağını söylediğinde de her şeyin nasıl tersine döndüğünü... Birine ne kadar açılırsanız, her şey cehenneme döndüğünde kapıyı kapatmak o kadar zor olurdu.

“Hayır,” dedim. “Tam tersine karar verdi.”

Bir süre yüzüme baktı. Sanki sürekli yalan söyleyip söylemediğimi değerlendiriyordu, bu akıllıcaydı, çünkü çoğu zaman

* *Zillow*, Amerika merkezli, popüler emlak ilan ve fiyat tahmin platformudur. Ev satışı, kiralama, piyasa değeri tahmini gibi bilgiler sunar. (ç.n.)

söylüyordum. Her ne sonuca vardıysa kurcalamamayı tercih etti.

Tabağıma bir parça *wasabi* koydu. “Masanda seks yapmaktan daha iyi değil mi?”

Çubuklarımı kaldırdım. “Eğer *sushi*’nin masamda seks yapmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorsan, bu işte sandığımdan daha kötüyüm demektir.”

Kaşlarını çatattığında iç çekerek pes ettim. “Tamam, daha iyi. Şunu açıklığa kavuşturalım. Hiçbir zaman bir avukatla çıkmak istemedim ve hâlâ da bunu *planlamıyorum*. Geleceğim hazır ve bu şekilde görünmüyor.”

Kaşlarını kaldırdı. “Hiçbir dekorasyonu olmayan dairede tüm gece seks yapan iki kişi mi? Bunu anlayabilirim.”

Kahkaha attım. “Hayır. Benimle olman söz konusu değil. İkimizden birinin düzgün insan olmasma ihtiyacım var. *Hallmark* filmlerindeki adamlarmış gibi.”

Koyu gözlerinde hüznün belirdi. “*Hallmark*’ın olayı ne?”

Elimi önemsizmiş gibi salladım. “Sadece espri.”

“Öyle mi? Çünkü bu konuyu hep açıyorsun.”

Dudağıma ısırdım. “Annemle aramızdaki espri,” dedim tabağındaki yemeği iterken. Aslında bu kadarla bırakmak istiyordum ama daha fazlasını bekliyordu. “Eskiden *Hallmark* filmlerini birlikte izlerdik. Sanırım babam gittikten sonra anneme biraz umut vermişlerdi. Çünkü *Hallmark* filmi erkekleri asla babama benzemiyordu. Eşleri yaşlanınca onları değiştirmezler ya da güvenine ihanet etmezlerdi. Onlar sadece doğru olanı yapmak isterler.”

“Şefe olan takıntını açıklıyor,” dedi alçak sesle. “Seninle ilgilenecek birini istiyorsun. Seni ilk sıraya koyacak birini.”

Haklıydı. Benimle ilgilenecek birini istiyordum, sanki hiç var olmamışız gibi çekip gitmeyecek birini. “Sanırım. Bir bitkiyi bile canlı tutmayı beceremiyorum. İlişkiye zaman ayıracak

ve doğal olarak yapmam gerekenleri yerine getirecek biri değilim. Sen de değilsin. Bu nasıl yürüyecek ki?”

Beni kucağına çekerek, “İşe yarıyormuş *gibi* görünüyor,” diye cevap verdi. Bakışları o kadar yumuşak, o kadar içtendi ki, gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Pazartesi günkü toplantıya ilk kez Ben'den önce geldiğim için gizlice gülümsüyordum. Ancak iki saat önce dairemde Santa Monica'daki evine giyinmek için gitmek zorunda kaldığını düşününce o kadar da zafer kazanmış hissetmiyordum.

Daha iyi bir insan olsaydım, birkaç eşyasını evimde tutmasına izin verirdim. Beni evine davet etmediği için bunu yapmayı seçmiştim. Adil değildi, evet zaten benden daha fazlası beklenmezdi.

Gözleri masanın diğer tarafında benimkilerle buluştuğunda kalçalarını sıktım. Az önce getirdiği ileklerden aldım. Dudaklarımın arasına yerleştirirken tam olarak aklından geçeni biliyordum.

Telefonum gelen mesajla titredi.

Ben Tate: Bunu tekrar yap.

Bir ilek daha aldım ve masadaki kimseye belli etmeden sadece onun göreceği dudaklarıma götürdüm. şu anda sahip olduğum gücün tadını ıkartıyordum. ilek boğazımdan aşağı

kayarken gözleri parlayınca kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Bir sonraki mesaj sadece iki kelimeydi.

Ben Tate: Öğle yemeği.

Ben: Göreceğiz.

Sırtıyordu, çünkü cevabımın evet anlamına geldiğini biliyordu.

Eğer iş konusunda biraz yavaşlayacaksam, bu hafta bunun için iyi bir haftaydı. Ofis, benim çok umursamadığım Şükran Günü tatilinden hemen önce tamamen boşalırdı. Yiyecekler iyi olmazdı, hediyeleşme yoktu ve kadınlar tüm işi yapardı. Gelecekte küçük kasaba doktoru, veterineri ya da Noel ağacı çiftliği sahibiyle evlendikten sonra, kayınvalidemin çoğu işi halledeceğini ve benim sadece ekmek ve şarap getireceğimi düşünüyordum.

Ben, tabii ki eve gidiyordu ve sonra hep birlikte üzüm bağına gideceklerdi. Çünkü zengin aile hayatı, tonlarca arkadaşı vardı ve yanında daima zorlayıcı olmayan basit bir kadın olurdu. O televizyonda gördüğümüz türden bir avukattı. Gösterişli araba, ateşli randevular, alaycı gülümsemesiyle her zaman kazanan biriydi. Ben ise tatilleri yalnız geçirmeye alışmam gerektiğini düşündüren, sefil geçmişe sahip *gerçek hayat* avukatıydım.

Çarşamba öğleden sonra tüm ofis boşaldı. Ben de gidenler arasındaydım. O gece dairemde, hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Sanırım Ben'in gelmesine izin vermeye başladığımdan beri hiç ayrı uyumadığımız içindi. Bu da bana, en başından beri gelmesine izin vermemem gerektiğini düşündürüyordu.

Şükran gününde aramıştı. Belki beni evine davet eder diye ona tatili Keeley ile geçireceğimi ve Keeley'nin babasının evine gitmeye hazırlandığımı söylemiştim. Aslında FMG'de kalma tek insan olarak yalnız başıma masamda oturuyordum.

Arka planda bağışmalar oldu ve sonra biri telefonunu almaya çalıştı.

“Özür dilerim,” dedi. “Burası kargaşa içinde. Kardeşlerim hindiyi fırında mı yoksa fritözde mi pişirmenin daha iyi olacağı konusunda tartışıyorlar. Söylemeye gerek yok, şu anda üç hindi hazırlanıyor ve annem bize yolundan çekilmemiz için bağırıyor.”

Bunu gözümde canlandırırdığımda içimde özlem dolu bir his olduğunu saklamak için kahkaha attım. Tatil hakkındaki şikâyetlerime rağmen, annem insanları davet ettiğinde Şükran Günü'nü severdim. “Annen genç kızları misafir olarak getirmen konusunda ne düşünüyor? Onları çocuk masasına mı oturtuyor?”

Kahkaha attı. “Şükran Günü için eve hiç kadın getirmedi. Ayrıca sen de kıskanmış gibisin.”

“Böyle olmasını çok isterdin, değil mi?”

“Evet, sanırım öyle.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum o yüzden Keeley'nin beklediğini söyledim. Telefonu kapattıktan sonra ofis daha da boş gelmeye başladı.

Birkaç saat çalıştım. Küçük acınası Şükran Günü yemeğimi yedikten ve hava karardıktan sonra eve döndüm. Annem aradığında soğuk ve yalnız yatağımda yatıyordum.

Bardan eve dönüyordu. Sesindeki yorgunluğu duyunca içimde bir şeyler öldü.

“Günün iyi geçti mi?” diye sordu sesini neşeli tutmaya çalışarak.

“Çok yorgunum,” diye cevapladım. Keeley'nin babasının evine gitme yalanı bu yıl işime yaramıştı. “İki çeşit hindi yapmışlar. Bar nasıldı?”

“Çok şenlikliydi. Görünüşe göre Şükran Günü’nde çok fazla içen var. Sahibi hepimiz için Şükran Günü yemeği getirdi ve pişirmekle uğraşmaktan bin kat daha iyiydi.”

Beni mutlu olduğuna ikna etmek için çok uğraşıyordu ve ben de aynısını yapıyordum. Acaba bu çabayı *gerçek* olması için göstersek ne olurdu?

Pazar sabahı Ben’den mesaj geldi.

Ben Tate: Erken dönüyorum, çünkü seni özledim. Ve gittiğimden beri uyuyamadım. Lütfen bana ofise gitmeyeceğini söyle.

Az önce arkamdan kapanan dairemin kapısına yaslandım gerçekten de ofise gidiyordum. Kelimelerini tekrar okudum: *Erken dönüyorum, çünkü seni özledim*. Cığerlerimin balonmuş gibi şiştiğini hissettim. Sevinçliydim, havalara uçmak üzereydim aynı zamanda balonun patlayacağı anın korkusunu yaşıyordum.

Yine de elimde değildi. Bugün sevinç galip geldi. Kapımın kilidini açtım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Ben: Gitmemek için ikna edilebilirim.

Kalbim davulmuş gibi atarken kelimelerim ne kadar da rahatı.

Kapıyı çalmasını bekledim ve nihayet çaldığında ona daha hızlı ulaşmak için kanepeden atlamak istedim.

Kapıyı açtım ve önünde neredeyse hiçbir kıyafetim olmadan

durduğum için beni hızla içeri aldı. Bakışları bir saniye içinde memnuniyetten vahşiliğe geçti.

Kapı arkamızdan kapanırken, “Soyun,” diye emrettim.

“Önce sen,” diye gürleyerek aramızdaki mesafeyi kapattı.

İlk raunt için mutfaktan çıkmayı başaramadık. İşimiz bitince onu yatak odasına sürükledim ve tam istediğim pozisyona getirdim.

Yirmi dakika sonra yanımdaki yastığa yığılırken, “Daha işin bitmedi,” diye uyardım. “Uyumayı aklımdan bile geçirme.”

Burnunu boynuna dayadı. Dudakları tenimde dolaşarak tatlı bir öpücük kondurdu. “Bugün neyin var senin?”

Savunmaya geçerek, “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Başım kaldırıp bana baktı. Dudakları tuhaf bir gülümsemeye kıvrılmıştı. “Sen... sevecensin.”

“Bu azgınlık için kullanılan bir kelime mi? Bir anda birbirimiz için kibar ifadeler mi kullanmaya başladık? Memelerimin her tarafı spermle dolu, yani incelik için biraz geç kaldık.”

Kahkaha attı. “Hayır. Sadece sevecen demek istedim. Sanki beni özlemiş gibisin.”

Onunkilerle buluşunca hemen gözlerimi kaçırdım. “Sanırım bazen çılgınca şeyler olabiliyor.”

Fields, geleceğin ortaklık adayları ve kıdemli ortaklar toplantısında Natalie Brenner ve kocasının hem evliliklerini hem de milyon dolarlık prodüksiyon şirketlerini feshettiklerini duyurdu. Boşanma ve mali işlemlerle ilgilenebilecek bir şirket arıyordu ve FMG görüşmek istediği birkaç şirketten biriydi.

Sanki elektrik verilmiş gibi omurgam bir anda dikleşti. Eleştirmenlerin beğenisini kazanmış bir aktristin boşanma davasında onu temsil etmek kariyerimde büyük bir sıçrama olurdu. Yapım şirketinin feshi konusunda yardıma ihtiyacım olurdu, bu iş bir avukatın tek başına üstlenebileceğinden fazlasıydı. Dürüst olmak gerekirse, ilk aklıma gelen Ben'di. Drew'un bir süre önce menajeri ve plak şirketiyle olan davasını yönetmişti. İşin bu kısmında benden çok daha tecrübeliydi.

Göz göze geldiğimizde onun da benim gibi düşündüğünü fark ettim: Bu işin canına okuruz. Fiducia, elimizde onlarla ilgili ne kadar pislik olduğunu öğrendiğinde anlaşılmaya varacaktı ve iş bittiğinde Ben ile başka bir davayı daha paylaşmak isterdim.

"Bu işe girmek çok ilgimi çeker," dedim Fields'a.

Sanki gürültü yaparak onu ve diğer yetişkinlerin dikkatini dağıtan küçük çocukmuşum gibi başını çevirmeden bana baktı.

“Craig,” diyerek devam etti. “Onunla senin görüşmeni istiyorum.”

Kelimeleri yüzüme tokatmış gibi indi. Fields bana lanet çenemi kapatmam için bağırmış olsaydı, bundan daha acı verici olamazdı. Gözlerini kısarak Fields’a dönen Ben dışında herkes başka tarafa bakıyordu.

Dudakları gerginlikle ince bir çizgiye dönüşmüştü, “Kusura bakma Arvin,” dedi Ben. “Gemma’nın hepimizden daha fazla aile hukuku deneyimi var. Onun bu işe dahil olmasının faydası olur.”

“Gemma’ya çok kazançlı iki iş için şans verildi ama o işler başka firmaya gitti. Eminim gerekirse Craig’e yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır.”

Natalie Brenner’in, Craig’i işe almasının ihtimali yoktu. Hem de hiç. Bu da Fields’ın bizi zaten işe almayacağını düşündüğü ve bunu sadece beni küçük düşürmek, Webber ile olanlar yüzünden affedilmediğini göstermek için yaptığı anlamına geliyordu.

Müşterilerimizle seks yapmayı reddetmek dışında neyi yanlış yapmışım ki? Hiçbir şey. Olan buydu. Erkekler seksten zevk aldığınız için sizi kötülerdi, seksi kariyerinizde yükselmek için kullandığınız için de kötülerdi. Eğer zevk *almazsanız* ve yükselmek için *kullanmazsanız* sizi cezalandırırlardı.

Bana *sürtük* ya da *iffetli* olmaktan daha fazla seçenek bırakılmalıydı. Acaba birini seçmeme izin verilmesi için bu firmadan tamamen ayrılmam mı gerekiyordu?

Ben, bu duruma benden daha fazla öfkelenmişti.

O gece daireme girer girmez, “Neden hâlâ bu şirkette kaldığını anlamıyorum. Bu sana yaptığı ilk pislik değil.”

“Ortak olmak istiyorum,” dedim *Pad Thai*’mi *Siracha*’ya bularken. “Tam olarak nedenim bu.”

“Neden bu kadar çok istiyorsun?” diye sordu etrafa bakınarak. “Ayakkabılar dışında bir şeye para harcamıyormuş gibisin.”

“Bugünküne benzer saçmalıklar yüzünden,” diye cevapladım. Yeni öfke dalgası beni sararken sesim sertleşti. “Senin yapabileceğin bir şey yoktu bu saçmalığın en başta yaşanmaması için odada bir kadın olması gerekiyordu. FMG’de tek kadın ortak olsaydı, Webber ile yaşadığım ilk olayı muhtemelen ona anlatırdım. Fields, bana para almadan iş yapamayacağımı söylediğinde ya da beni bir müşteriye pazarlamaya çalıştığında onu dinlemek zorunda kalmaktan bıktım. Söz hakkı istiyorum ve bunu elde edene kadar başka hiçbir şeyin önemi yok.”

Şüphyle bakıyordu, sanki hikâyemde daha fazlası olduğundan emindi. Elbette daha fazlası vardı ve ısrar etmediği için minnettardım. “Bunu yapmaya devam edeceksek,” dedi sonunda. “Muhtemelen insan kaynaklarına gitmeliyiz.”

Teknik olarak, iş arkadaşları olduğumuz için rızaya dayalı bir ilişki sözleşmesi imzalayıp FMG’yi olası sorunlardan muaf tutmamız gerekiyordu.

Teknik olarak, bunu yapmadığım için önceki işimi kaybetmiştim.

Ben’le aramızdaki geçiciydi. “Gerçekten gerekli mi?” diye sordum.

* *Pad Thai*, Tayland mutfağına ait, pirinç eriştesi, sebze, yumurta, tavuk, karides veya tofu ile yapılan, tatlı-ekşi soslu yemektir. (ç.n.)

** *Sriracha*, acı biber, sarımsak, sirke, şeker ve tuzlu yapılan, Tayland kökenli popüler acı sostur. (ç.n.)

Gönülsüzce gülümsedi. “Ah, doğru. Benim yerime dul bir veteriner istiyordun.”

Üzerinde sadece *boxer* vardı. Bu yüzden Ben Tate ile uzun süreli bir şey istemediğimi, dünyanın bir yerlerinde müstakbel kocamın hâlâ dibe vurmamı ve kendimi tamamen değiştirmemi beklediğini hatırlamam bir saniyemi aldı. İlk kez bu fikir beni umutlandırmak yerine üzüyordu.

“*Veteriner*, evet netleştirmem gerekirse illa dul olması gerekmiyor.” Yemek çubuklarımı ona uzattım. “Dul olmamasını tercih ederim, çünkü insanlar her zaman ölüleri yüceltir. Bu yüzden muhtemelen her zaman gizlice *ilk karım daha iyiydi* diye düşünecek ve ölene kadar benim yerime onunla gömülme-yi seçtiğinden haberim olmayacak. Yani, evet, Siktir et. Dul olmak yok. Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Çok fazla şeyi düşünemedin bence,” diye mırıldandı. “Hem bu adam sana İzlanda teklifiyle nasıl *sürpriz* yapacak? Günübirlik bir gezi değil ki. Orada çocuk korosunu nereden bulacak? İzlanda’daki bir okulda çalışan akrabaları var mı?”

“Bu onun sorunu,” diye cevap verdim çubuklarımla eriştemi karıştırırken. “Evlenme teklifini ben planladım. Benim yardımım olmadan müziği ayarlayamıyorsa...” *Belli ki yürümeyecek*, dermiş gibi kollarımı açtım.

“Küçük kasabada yaşamaktan nefret edeceğini belirtmem için iyi bir zaman mı? *Açai bowl*’unu nereden alacaksın.”

“Otoyol kenarında bir kasaba demedim. *Şirin kasaba* demek istedim. Orada bir sürü *açai* mekânı olacak.”

Kaşlarını kaldırdı küçük kasabalar hakkında ne bilirdi ki? *Newport*’ta büyümüştü, Tanrı aşkına. “Peki boş zamanlarınızda ne yapacaksınız? Evlendikten ve bu küçük kasabada yaşamaya başladıktan sonra artık günde on iki saat çalışmayacağını varsayıyorum?”

Neden bu sorularda ısrar ettiğinden emin değildim. Gelecek

planlarım şimdi bana neşesiz ve zorlama geliyordu. Keşke yapmasaydım dediğim yeni yıl kararları gibi olmuşlardı.

“Yürüyüşe çıkacağız. Elma toplayacağız. İyi niyetli, meraklı kafe sahibinin bizi çok sık kontrol ettiği ve torunlarından bahsettiği en sevdiğimiz o yere gideceğiz.”

“İnsanların torunları hakkında konuşmasından nefret edersin.”

“Evet, *buradaki* insanların. Çünkü torunları sıkıcı. Carol’ın kiler bana Gemma Teyze diyen ve kucağıma oturmak isteyen yaramaz haylazlar olacak.”

Koltuğuna yaslandı. “Carol kim?”

“Kafenin sahibi. Dikkatini ver, Ben.”

Gülümsedi, önceki kadar gergin değildi. Nedense bu beni memnun etti.

“Tamam, sen ve veteriner kocan elma toplayacaksınız zaten bu elmaların mevsimi sadece birkaç hafta.” Şarabımı tazeledi. “Sanırım o küçük kasabanda birkaç aktivite daha bulman gerekecek yoksa sıkıntıdan öleceksin.”

“İşte burada yanılıyorsun.” Kâsemi kenara itip ayağımı bacaklarının arasına uzattım. “O zamana kadar hiçbir şey yapmaktan hoşlanan birine dönüşeceğim.”

Kendi kendine sessizce gülerken elini bileğime doladı. “Elbette dönüşeceksin, Gemma.”

Roberts davasının duruşmaya çıkmaması gerekiyordu ancak iyi ki çıkmıştı. İyi mücadeleyi severdim fakat bundan fayda sağlayacak kişiler sadece avukatlar olurdu. Hazırlanmak için harcadığımız fazla mesai ve duruşmanın maliyetiyle, bu iş bittiğinde her iki taraf da yüz bin dolar kaybedecekti.

Erkekler davaları bu yüzden kazanırdı, çünkü devam edecek parası olanlar çoğunlukla onlardı. Annem kaybetmişti ve ben hukuk fakültesinden mezun olduğumda hâlâ hukuki süreç için kullanmak zorunda kaldığı kredi kartının faturasını ödüyordu.

Sahip olduğum her şeyi Dennis Roberts'ın üzerine atmıştım: Para teklif ettiği çalışanı, sadakatsizliği, iş yüzünden katılmadığı aile gezisi. Melissa çocuklarla evde kalmıştı. Futbol antrenmanlarına tek başına götürüyordu ve hep onlarlaydı. Dennis çocukların doktorlarının kim olduğunu bile bilmiyordu. Jaden kolunu kırduğunda onu hastaneye götüren o değildi, onlar hastanedeyken bebeğe bakan o değildi. Velayetin yüzde ellisini istiyordu, sorularım devam ettikçe sanki çoktan kaybettiğini anlamış gibi omuzları çökmüştü.

Çocukları ayda iki hafta sonu ve yaz tatilinde iki haftalık bloklar halinde alma hakkını kazanmıştı. Melissa'yı tebrik ettikten sonra çantamı topladım ve tuvalete gittim. Dışarı çıktığımda Dennis Roberts omuzları düşmüş, telefonda biriyle konuşuyordu.

“Bilmiyorum, anne,” dedi. “Onları iki haftadan önce görmeyeceğim bile.” Tüm parası ve gücüne rağmen bu büyük adamın son kelimede sesi çatlamıştı. Eliyle yüzünü kapatışını ve omuzlarının sessizce titremesini izledim.

Bu konuda iyi hissetmek istiyordum bunun yerine oradan uzaklaşırken midem bulandı. On beş yaşındayken anneme saldıran o avukatlardan nefret ediyordum. Sanırım onlardan birine dönüşmenin harika hissettirmeyeceğini bilmeliydim.

Ben, müşteri yemeğinde olduğu için daha geç geldi. Dudaklarını, tüm gün tekrar bir araya gelmeyi dört gözle bekliyormuş gibi dudaklarına bastırınca rahatlamıştı.

Sol elindeki paketle kalçama dokunduğunda gülümsedim. “Bana getirdiğin yemek aşırı soğukmuş.”

“Çoktan yediğini söylemiştin. Bu tatlı.” Geri çekilip paketi tezgâhın üzerine bıraktı. “Telefonda sesin mutsuz geliyordu ben de bu gece dondurma yemek istersin düşündüm. Üç çeşit getirdim, çünkü hangisini sevdiğini bilmiyordum.”

Tezgâha koyduğu seçenekler arasından gülümseyerek birini işaret ettim. Kalpsiz bir avukata göre bazen inanılmaz tatlı olabiliyordu.

Kendine bir kadeh şarap koydu ve beni kanepeye götürdü. Kirazlı dondurmamı alıp kucağına kıvrıldım.

Malbec'ini yudumluyordu. “Bana neler olduğunu anlat. Bugünkü Roberts davasıydı değil mi? Basketbol koçu olan?”

“Evet.” Kaşığımınla dondurmanın üzerindeki kirazları ayırdım. “Onu mahvettim.”

Güldü. “Bu normalde mutlu olacağın bir şeymiş gibi görünüyor.”

“Onu gördüm,” diye fısıldadım. “Annesiyle telefonda konuşurken ağlıyordu ve... bilmiyorum. Her zaman aile hukuku alanında çalışmak istediğimi sanıyordum, bazen başka bir yol düşünmeden edemiyorum.”

Başımın üstünü öptü. “Zayıflar için mücadele etmek istiyorsun Gemma ve boşanmalar nadiren bu kadar basittir.”

Haklıydı. Babam ne kadar korkunç olsa da velayeti kaybetmeyi hak etmezdi. İnsanlar ya tamamen kötü ya da tamamen iyi olmazlardı. Bir yanım öyleymiş gibi davranmaktan yorulmuştu.

“Her zaman kamu avukatları bürosunda çalışabilirsin,” diye önerdiğinde gülümsedim. Şu anda sözleri kulağa biraz *Hallmark* karakteriymiş gibi geliyordu. Hatta *onlardan* daha iyiydi. Çünkü beni şu anki mesleğim yerine anneliğe veya ev kadınlığına yönlendirmeye çalışmıyordu.

“Ayakkabıları devlet memuru maaşıyla geçinemeyecek kadar çok seviyorum,” diye cevapladım. “Ve ortak olmak zorundayım. Her yerde üst yönetimdeki erkekler, tıpkı Fiducia’nın yaptığı gibi çemberlerini kapalı tutmak için ellerinden geleni yapıyorlar. İçeri girmek isteyen kadınların vazgeçeceğini umuyorlar. Siktir et onları.”

Sanki benim istediğim kadar o da istiyormuş gibi, “O zaman bunu elde ettiğinden emin olalım,” dedi.

Gözlerimi kırparak gözyaşlarımı tuttum. Uzun zamandır bu işte yalnızmışım gibi hissediyordum.

Artık yalnız olmadığımı düşünmekten korkuyordum.

Pazar sabahı uyandığımda Ben, giyiniyordu. “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Gidiyor musun?” Neden umursadığımı bilmiyordum. Zaten ofise gidecektim.

Başını salladı. “Annemde *brunch* var. Bir tür gelenek.”

Bana baktı. Bir an beni davet edeceğini ve hayır demenin bir yolunu bulmam gerektiğini düşündüm ama giyinmeye devam etti. Bunu haftalardır yapıyorduk ve ben hâlâ onun değer verdiği kimseyle tanışmamıştım. Evine bile gitmemiştim. İkinci kez teklif etmiştim ya evindeki tadilatı bahane ediyordu ya da uzak olduğunu söylüyordu. Nerede yaşadığını bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi davranırken sadece yirmi dakika uzakta olduğunu iddia edemiyordum. Ciddi olsaydık, muhtemelen bu durum beni rahatsız ederdi.

Çarşafı göğsüme çekerek ayağa kalktım. “Bütün kardeşlerin geliyor mu?”

Omuz silkti. “Graham, Doğu Yakası’nda yaşıyor, Colin de uzmanlığım yapıyor bu yüzden arada bir geliyorlar. Bugün sadece annem, üvey babam ve kardeşim Simon var.”

“Annenin yeniden evlendiğini bilmiyordum.”

Dilini dudağında gezdirip ayakkabılarını almak için arkasını döndü. “Evet.”

“Ondan hoşlanmıyor musun?”

Omzunun üzerinden bana bakarken temkinli görünüyordu. “Seviyorum. Harika bir adamdır. Ve o gelene kadar işler çok zordu.”

Newportlu şımarık zengin çocuk için *zorluğun* ne anlama geldiğine dair neredeyse espri yapacaktım, kendimi durdurmayı başardım. Aynı şeyi benim için de rahatlıkla söylenebilirdi. Bir zamanlar ben de DC’li şımarık zengin çocuktum. “Nasıl bir zorluk?”

“Babam öldükten sonra annem tamamen içine kapandı,”

dedi yatağın kenarına otururken. “Daha sonra bunun şok ve doğum sonrası depresyon olduğunu anladılar. Uzun bir süre böyle devam etti ve bizi tekrar görmezden geleceğinden korkmaya devam ettim.”

“Nasıl içine kapandı?” diye sordum. Aniden onunla temas kurma ihtiyacı duydum ve ayağım kalçasına uzandı.

Ayakkabılarını bağlamak için eğildi. “Sürekli ağlıyordu. Akşam yemeği boyunca masada bile oturmazdı ve çoğu zaman... orada olduğumuzu unutmuş gibi davranıyordu. Bir kez bile Simon’ın, annem dikkat etmeyeceği için yola fırlayacağından ya da Colin’e yemek vermeyi unutacağından ölesiye korkmadan okula gidemedim.”

Tüm bunları gözümde canlandırdım ve acısını kalbimin en derininde hissettim. O zamanlar sadece on yaşındaydı. Annemin acı çekmesini izlemek canımı yakmıştı, o kadar küçükken üç kardeşin sorumluluğunu taşımak çok daha zor olurdu. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. “Ne kadar sürdü?”

“Bir süre,” dedi ayrıntıya girmek onun için çok zormuş gibi. “Uzun zaman boyunca da zorluk devam etti. İşler her ters gittiğinde... onun uçurumun kenarına itileceğinden korkuyordum.”

Ben, tutarlı ve yanında kalacak birini bulmayı umuyor olmalıydı. Belki bugün beni davet etmemesinin nedeni benim bunlardan hiçbirine uygun olmamamdı.

Noel'den iki hafta önce Ben, ofisime uğradı.

Palm Springs'te arkadaşlarıyla geçireceği bir hafta sonu için şehir dışına çıkıyordu. Gideceğinin habercisi olan elindeki anahtarlara baktım.

Öğrenmek istermiş gibi, "Planın var mı?" diye sordu.

"Keeley bir partiden bahsetti." Yalan değildi, çünkü gerçekten bahsetmişti. Gitmeye niyetim olmadığı için aynı zamanda yalan sayılırdı.

Yüzündeki rahatlamayı hissettim ve aramızda bir şey olsaydı, yani sadece çıkar ilişkisi olsaydı muhtemelen gerçekten incinirdim. Drew'un Instagram profilinde daha önce başka kadınları yanında götürdüğünü gördüm ve onların tam bir aptal olduğunu biliyorum. Yanında götürdüğü için *utanması* gereken tiplerdi ama yanında olmasını istemediği kişi bendim.

"Peki parti nerede?" diye sordu.

Ona olan sabrım tükeniyordu. "Belirsiz arkadaşlarının hafta sonu partisine gitmiyormuşsun gibi yokluğunda ne yapacağımı sorgulayabileceğini mi sanıyorsun?" diye sertçe karşılık verdim.

“*Belirsiz?*” diye tekrarladı.

İrkildiğimi gizledim. Sesim düşündüğümünden daha *kıskanç* çıkmıştı. “Demek istediğim, tüm hafta sonu boyunca *bir yerlere* ve *birileriyle* gidiyorsun ve bu çok normal. Bu yüzden *Keeley* ile *birkaç saatliğine* katılacağım küçük parti hakkında *beni* sorgulaman biraz garip.”

Çenesindeki kas saniyelik kasıldı. “Nasıl yapıldığını görmediğin bir içkiyi içme,” dedi.

“On sekiz yaşında değilim ve bu benim ilk rodeom değil,” diye cevap verdim. Hayal kırıklığına uğradığım için sinirle onu tersliyordum.

Gerçekten de bana, eve başka biriyle gitmememi söylemesini umuyordum. Ve bunu neden istediğimi bilmiyordum, zaten söylese de inatla reddederdim.

Cumartesi sabahı Instagram’ı kontrol ettim. Drew henüz bir şey paylaşmamıştı. Belki Ben onlarla değildi. Belki de gerçekten sadece Lotus adında, son derece esnek ve 11 Eylül saldırısını komplo teorisi sanan -çünkü o zaman daha doğmamıştı- sarışınla romantik hafta sonu tatilindeydi.

Mesajını gördüğümde sevinmedim, çünkü kızgındım. *Senin* ve *sen* kelimelerinin arasındaki farkı bilmeyen bir kız kadar davet edilmeye layık olmamam nasıl mümkün olabilirdi?

Ben Tate: Burası muhteşem. Hafta sonu için buraya gel-meliyiz.

Eğer beni davet etmiş olsaydın, BU hafta sonu orada ola-bilirdik.

Ben: Bir süre boş hafta sonum olacağını sanmıyorum.

Ofise giderken Victoria'nın bir arkadaşıyla buluşmak için dairesine uğradım. Kızı planlandığı gibi ıslahevinden salıverilmediğinde, sanki bu on dört yaşındaki bir kızı kilit altında tutmak için bahaneymiş gibi, "*Evrak işi ve tatil nedeniyle işler yavaşladı,*" denilmişti. Bu hiçbir şekilde benim hukuk alanım değildi ancak sizin adınıza arayabilecek avukatınız varsa, *bakım standardı ve sivil cezalar* gibi gerekçelerle kolayca süreyi hızlandırabilir ve durumunuzu daha iyi hale getirebilirdiniz.

Ona arama yapacağımı söyledim bundan fazlası için söz vermedim. Şirketin onayını almadan onu resmi olarak temsil edemezdim ve Fields'a karşı çıkmanın kesinlikle sırası değildi. Aslında telefon bile etmemem gerekirdi ama ne yapabilirdim? Patronumdan korktuğum için genç bir kızın sebepsiz yere kilit altında tutulmasına sessiz kalamazdım.

Toplantımız bittiğinde ön kapıya yöneldim. Çantama uzandığımda, ön masada duran Noel Baba'ya yazılmış zarfları fark ettim.

Victoria'nın kirasını ödedikten ve market alışverişini yaptıktan sonra elinde neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Hediyeleri nasıl halledeceğini merak ettim.

"Kilisede yapıyorlardı," dedi başını sallayarak. "Keşke çocuklarımı alabileceklerinden daha fazlasına teşvik etmeyi bıraksalar."

"Senin için postalayabilirim," diye önerdim.

Omuz silkti. "Bir şey fark etmez. Sanırım postane onları çöpe atıyor."

Yine de zarfları alıp çantama tıktırdım.

Arabama ulaştığımda gerçekten yapmamam gerektiği halde Drew'un sosyal medyasını tekrar kontrol ettim. Bir önceki ge-

ceden fotoğraf paylaşmıştı. Kalabalık bir bara benzeyen yerde ki uzun masada on kişi oturuyorlardı; Drew ve kocası, arkadaşı Hayes ve karısı Tali, çiftmiş gibi görünen iki adam... ve en sonunda Ben, kolunu Juliet Cantrell'e dolamıştı. Daha önce Drew'un fotoğraflarında gördüğüm muhteşem şarkıcıydı Juliet. Ben'in yanına sokulmuş, elini göğsüne koymuştu.

Fotoğrafın altında, *Üç şişe şarabın ardından biz ve... @julescantrell şarap gelmeden ÖNCE zaten çok eğleniyordu, yazıyordu.*

Midem bulanmaya başladı. Ondan hiç bahsetmemişti. Neden bahsedecekti ki? Bana hiçbir açıklama borçlu değildi. Çift değildik.

Hissettiğim korkunun ve emin olmanın etkisiyle Drew'un profil akışını geriye kaydırmaya başladım. Ne aradığımı tam olarak bilmiyordum bulduğumda anlayacaktım.

Sonra buldum. Drew'un düğününden bir fotoğraf, o ve kocası dans ederken arkalarında aynı yakınlıkta durup birbirlerinin gözlerinin içine bakan, Ben ve Juliet vardı.

Titreyen ellerimle telefonu ters çevirip kucağıma koydum. Burnumdan derin nefes alıyordum. Gözlerim yanıyordu ellerimi yumruk yapıp sıktım.

Bu anın geleceğini biliyordum. Gerçekten biliyordum. Ben ile aramızdaki bu şey başladığından beri her gün bu anın gelmesinden korkuyordum. Ne kadar zor olsa da şu anda ne kadar hasta hissetsem de en azından artık gelecek felaketi beklemeyi bırakabilirdim, çünkü o an gelmişti. Şimdi yapmam gereken tek şey acıyı ve Ben'i ait oldukları yere, yani geçmişime gömmektir.

Keleey'ye mesaj attım ve her şeye rağmen partiye geleceğimi söyledim.

Malikâneye ulaştığımda yağmur dinmişti. Baslar gümbür gümbür çalıyordu, bir flaş ışığı yanıp sönüyordu. Üzerlerinde neredeyse hiç kıyafet olmayan kızlar, havuz kenarında doğal olamayacak kadar mavi içecekleriyle dans ediyorlardı.

“Gelebildin,” diye çığlık attı Keeley bana sarılarak. Mavi içkiden bolca içtiğinden ve içindeki alkolün çok sert olduğundan şüphelendim.

Bir saat sonra ben de iki tane içmiştim ve Keeley üçüncüyü de içmem için ısrar ediyordu. Ona Juliet ile Ben’in fotoğraflarını göstermiştim. Zaten benim yüzümden onun hakkında en kötüsünü düşünmeye meyilliydi. Bu da onun gözünde Ben’in kaderini çoktan mühürlemişti. Şimdi beni biriyle yatağa göndermeye kararlıydı ve ben de olduğumdan daha da uyuşuk kalmaya kararlıydım.

Jakuzinin diğer ucundaki kız, “Telefonun çalıyor,” dedi ve arkasındaki masadan alıp bana uzattı.

Telefonu aldığımda susmuştu. Ekranda Ben’den gelen iki cevapsız arama görünüyordu.

“Görmezden gel,” dedi Keeley. “Hayır, bekle. Onu görmezden *gelme*. Hadi yaşlı Ben’i görüntülü arayalım.” Telefonu elimden alırken yüzünü şeytani gülümseme kapladı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye azarladım. Onunla konuşmak planımın bir parçası değildi. Aslında onunla *konuşmamak* şu anda tek planımdı.

“Ona kendi ilacından tattırıyorum,” diye cevap verdi. Tam Ben’in yüzü ekranda görünürken telefonumu uzattı. Bir an için onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Beni geziye davet etmemesi ve başkasını götürmesi o kadar canımı yakıyordu ki. Ona açıklama yapması için yalvarmak istiyordum ama sarhoşken bile bu dürtüden utanıyordum. Bana hiçbir şey borçlu değildi ve borçlu olsa bile... yine de acınasıydı.

Kaşlarını çattığında arasında iki derin çizgi belirdi. “Nere-

desin?" diye sorduğunda sesi biraz kızgınmış gibiydi. Hemen solumda duran Keeley kıkırdadı.

"Partideyim," diye cevap verdim medenice. "Bir oyuncunun malikânesinde."

Keeley, ekranda kendini gösterip kafasını omzuma dayadı. "Komutan Shane," diye övünerek söyledi. Sanki Ben bundan etkilenecekmiş ya da *Komutan Shane*'in kim olduğunu bilecekmiş gibi.

"Bunun *küçük bir parti* olduğunu söylediğini sanıyordum." Ve şimdi ne kadar sinirli olduğu konusunda emindim. "Ve neden bikini giyiyorsun?"

"Planlar değişti, Ben." Keeley uzaklaşmadan önce yardımsever bir şekilde bağırdı.

Birinin elime tutuşturduğu mavi içecekten bir yudum aldım. "Belli ki havuz partisindeyim."

"Az önce tamamen yabancı birinden içki mi kabul ettin?" diye sordu burnundan solurken. "Peki eve nasıl döneceksin?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Bir yolunu bulurum." Onu telefonda tutmak ve bizim hâlâ var olduğumuz bu anda dondurmak istiyordum, aynı zamanda çok acı çekiyordum. Her saniye bana onu ne kadar sevdiğimi daha çok hatırlatıyordu. Seviyordum da. Gerçekten çok seviyordum.

Bir kadın sesi başka odadan ona seslendiğinde midem çok sert ve hızlı kasıldı, ani değişim yüzünden midem bulandı. "Gitmen gerekiyormuş gibi."

"Bekleyebilirler," diye homurdandı. "Tanımadığın bir oyuncunun malikânesinde *sarhoşsun* ve eve nasıl gideceğin hakkında hiçbir fikrin yok."

İsrarcı ve sahiplenici kadın sesi yaklaşıyordu.

"Sevgilin seni başkasıyla konuşurken görmeden önce kapat-san iyi olur, Ben," diye cevap verdim.

Ve telefonu kapattım.

Sonraki iki saat boyunca içmeye devam ettim yine de konuşmanın beni üzmesini engelleyecek kadar kendimi uyuşturamadım.

Tek istediğim Keeley'nin kaldığı odada kıvrılıp ağlamaktı ama görüştüğü adamla yatağında çoktan seks yaptıklarından şüpheleniyordum. Bu yüzden iki adamı omuzlarımıza ve diğer iki adamı da ayaklarımıza masaj yapmaya ikna ederek sıcak küvetin kenarında kalmaya devam ettim.

Sanırım *sarhoştum*, çünkü ayıkken bunu asla kabul etmezdim.

“Ondan hoşlandım,” diye fısıldadım. Görüşmeyi sonlandırdığımdan beri bunu birkaç kez söylemiş olabilirdim.

Keeley başım bir anlığına omzuma yasladı. “Biliyorum, bebeğim. Onun yerine buradan birini seç. Herhangi birini. İstersen Jason’la yat. Umurumda değil.”

Acınası gülüşümle başımı salladım. “Kimseyle yatmak istemiyorum. Jason’la bile, teklifin için minnettarım.”

“Biraz daha içki o zaman,” diyerek boş bardaklarımızı kaldırdı. “Bize yeni içki getirecek iki gönüllüye daha ihtiyacımız var!”

Tekrar güldüm ve gözlerimi kapatıp bugünü geride bırakmayı diledim. Keeley, “Upps,” dediğinde gözlerimi tekrar açtım ve Ben’i jakuzinin diğer tarafında dururken gördüm. Kot pantolonu ve tişörtün üzerine açık renk kanvas gömlek giymişti, dünya üzerindeki tüm erkeklerden daha mükemmel görünüyordu... tabii aşırı kızgın olması dışında. Gerçi kızmak bile ona yakışıyordu.

Masaj bitti.

Müziği bastırarak, “*Palm Springs*’te olduğunu sanıyordum,” dediğimde ilk kez sesimi duydum. Sarhoş olduğum kesindi.

“Gemma,” dedi gözlerini kısarak. “Seninle konuşabilir miyim?”

Aslında sormadığını hissediyordum. Jakuziden çıktım, ayaklarımı içine girerken olduğu kadar sağlam basamıyordum. Kalabalığı iterek yanıma geldi üstüme havlu sardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“İsa’nın doğumunu kutluyorum tabii ki.”

Tam da o sırada DJ, *Talk Dirty to Me*’ çalmaya başladı.

Burnundan soluyordu. “*Sarhoşsun. Hadi gidelim.*”

Olduğum yerde durdum. *Bunu bir daha asla yapmayacaktım. Başka birinin tüm kartları elinde tutmasına ve hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemesine izin vermeyecektim. Üstelik beni hayatına dahil etmeyi reddederken. Sorunun ben olduğuma kimsenin beni inandırmasına izin vermeyecektim.*

“Defol git,” diye cevap verdim. Kelimeler istediğimden daha az anlaşılır çıkmıştı ama işimi görürdü. Keeley’nin ikinci kattaki odasına gitmek için kalabalığı aralayarak yürüdüm, kapıya ulaştığımda arkamdaydı.

Bu durum beni üzüyordu.

Elimde aksini gösteren kanıtlar varken hâlâ inanmaya başladığım Ben gibi davranmasından, dürüst ve *güvenilir* görünmesinden nefret ediyordum. “Randevuna geri dön,” dedim odaya girip eşyalarımı ararken.

Beni takip etti. Ellerini ceplerine sokmuş ve gözlerini kısmış bir şekilde kapının yanında durdu. “Bu da ne demek?” diye sordu. “Kimseyle birlikte değildim. Neden bahsettiğini bilmiyorum. Alt kattaki durum neydi öyle? Seni bir günlüğüne yalnız bırakıyorum ve aynı anda iki adam sana masaj yaparken mi buluyorum?”

“Seni gördüm, pislik herif!” diye cevap verirken boğazım düğümlendi. *Kahretsin.* Hayır, onun önünde ağlamayacaktım. “Sen ve Juliet Cantrell. Çok eğleniyordunuz. Başka bir kızı aldatmana yardım etmek için burada değilim.”

* Benimle edepsiz konuş. (ç.n.)

Kaşlarını çattı. “Juliet mi? Onunla birlikte değilim.”

Havluyu daha sıkı sarılırken yerimde durdum. Üstümü değiştirebilmem için defolup gitmesini istiyordum. “Gerçekten mi?” Öfkeli bir kahkaha attım. “O zaman arkadaşın Drew’a söylemelisin, çünkü internette anlattığı hikâye hiç öyle değil.”

Şok içinde bir süre bana baktıktan sonra, “Onu Instagram’da aramışsın,” dedi sessizce. “Bu hafta sonu ne yaptığımı görmek için oraya mı baktın?” Sesi kızgınlıktan inanamıyormuş gibi geliyordu yine de suçlamaydı.

Parmağımı ona doğrulttum. “Bunu benim suçummuş gibi göstermeye sakın cüret etme. Buradaki sorun ben değilim.”

Gözlerinde sessiz ve memnun bir parıltı oluştu. “Ben de değilim. Juliet ile birlikte olsaydım *seni* almak için iki saat araba kullanmayacağım hiç aklına gelmedi mi?”

Haklı olabilirdi ama bu her şeyi açıklamıyordu ve artık eksik cevapları kabul edip en iyisini uman biri olmak istemiyordum.

“O zaman Juliet’in çok eğlendiği olay neydi?” diye sordum. Tüm kartlarımı açıyordum bu noktada geri adım atacak halim yoktu. Zaten ne yaptığımı biliyordu.

“Hiçbir fikrim yok!” Ellerin saçlarının arasından geçirerek onları daha da çekici görünecek şekilde dağıttı. “Biz sadece arkadaşız. *Her zaman* öyleydik. Erkek arkadaşı bu hafta sonu gelmedi, sanırım Drew onu kızdırmayı umuyordu.”

Havluya daha da sıkı sarıldım. Sanırım... ikimizden biri Juliet’in yerinde olsaydı, Keeley ve ben birbirimiz için tam da aynısını yapardık. Hatta Keeley bugün böyle bir şey *yaptıysa* hiç şaşırmazdım.

“Şimdi bana neden seni jakuzinin içinde, erkeklerin elleri üzerindeyken ve bikiniyle bulduğumu söyler misin?”

“Bikini aslında bu tarz etkinlikler için standart bir...”

“Lanet konuyu *bilerek* görmezden geliyorsun.”

Savunmaya geçecek halim yoktu. *Her şey için açıklaman*

var ama arkadaşlarıyla tanışmamı istemiyorsun ve bu canımı acıtıyor, diyemeyecek kadar yorgun olduğum için, “Bilmiyorum,” dedim sadece. “Bu Keeley’nin fikriydi ve şimdi de kıskanmış gibi *konuşuyorsun.*”

“Evet,” diye yanıtladı çenesini sıkarak. “Lanet olsun kıskanıyorum.”

Bir an birbirimize baktıktan sonra omuzları düştü. Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine çektiğinde isteksizce yaklaştım. “Bir dahakine sadece bana sor.”

“Sana şimdi soruyorum,” diye cevapladım. Başımı kaldırıp ona baktım ağlayacakmış gibi hissedince hemen indirdim. “Hafta sonları gittiğin yerlere götürdüğün kızları gördüm. Hepsi arkadaşlarının sosyal medya paylaşımlarındaydı. Beni hiç davet etmedin.”

“Ve sen gelmek mi istiyordun?”

“Hayır,” bu lanet bir yalandı. “Sadece nedenini bilmek istiyorum.”

“Getirdiğim insanların fotoğraflarını Drew’un paylaşımlarında gördün, *senin* de o paylaşımlarda olacağın hiç aklına gelmedi mi?” diye sordu yine sinirlenerek. “Ona paylaşmamasını söylesem bile fotoğrafı çekilmeden hiçbir yere gidemiyoruz ve hepimiz aynı kareye giriyoruz. Bu bir sorun, çünkü insan kaynaklarına gitmek istemiyorsun.”

Ah. Doğru ya. Kahretsin.

“Kıyafetlerini al,” dedi. “Eve gidiyoruz.”

Kabul etmek istiyordum. Yaralanmış olsam da buna o sebep olmuş olsa da tek istediğim onun yanında olmaktı. Yine de, “Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. “Uber çağırabilirim. Arkadaşlarının yanına dön.”

“Gemma,” diye fısıldadı dudaklarını sırayla şakağıma ve alnıma bastırırken. “Gerçekten bir an bile olsa *seninle* olmayı tercih etmeyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Gözlerimi kısa bir an kapatıp başımı göğsüne yasladım.
Ona inanmak istiyordum. Böyle olmayı bırakmak istiyordum.
Nasıl yapacağımı bilmiyordum... ve yapmam gerektiğinden
hâlâ emin değildim.

Hafta sonu Palm Springs olayından sonra aramızda bir şeyler değişmişti. Konuşmasak bile, hatta insan kaynaklarına gitmemiş olsak bile artık çift olduğumuzu inkâr edemezdik. Sanırım gerçekten... inkâr etmek istemiyordum. Her gece benim evimdeydi ve onun olmadığını hayal etmek çok zordu.

Her zamanki alışkanlığını bozmayarak akşamüzeri ofisimde belirdi. Gözleri yüzümde gezinirken aynı anda hem sakın hem sahipleniciydi. Onu hemen bacaklarımın arasında hayal ettim. Ne yazık ki bu olamayacaktı.

“Bugün bana gelemezsin,” dedim ona. “Alışveriş yapmam gerekiyor.”

Ben, sürekli etrafta olduğu için Victoria’nın çocuklarına hediye alacak zamanım olmamıştı ve bunu olabildiğince ertelemişim.

Cömert dudaklarında pis bir gülümsemeye oluştu. “Alışveriş benim için sorun değil.”

“Bu seks için alışveriş değil,” dedim gözlerimi devirerek. “Sanırım *La Perla*’nın soyunma kabini içinde iç çamaşırı denediğimi hayal ediyorsun.”

“Etmiyordum şimdi ediyorum.” Kapıya bir bakış attıktan sonra eğilip dudaklarıyla boynumu okşadı. “Yine de geleceğim.”

Beni *Beverly* Bulvarı’ndaki *Target* mağazasına götürmesini istedim. “Dairenin daha az ürkütücü görünmesini sağlamak için mi buradayız?” diye sordu.

“Ürkütücü dairemi seviyorum.” Alışveriş arabasını ona doğru ittim ve kendime de bir tane aldım.

“Yalancı.”

Güldüm. Doğrusu ürpertici dairemi sevmiyordum. “Geçici olduğu için evimi dekore etmiyorum. Bir ya da iki yıl içinde yepyeni bir ben olacağım.”

“Doğru,” dedi. “Dul *gazi** ya da öyle bir şey.”

“Veteriner.”

“Hayvanları seviyor musun?”

Çantamdan çocukların mektuplarını çıkardım. “İşine odaklan. Oyuncak alışverişindeyiz.” Ona Philip’in listesini uzattım.

Listeye bakarken tek kaşını kaldırdı. “Alışveriş listende bu kadar çok *Nerf* silahı olmasını beklemiyordum.”

Gülümsedim. “Tanıdığım bir çocuk. Sadece listeden bir şeyler al. Yirmi tane *Nerf* silahı değil tabii iki tane olabilir ve diğer şeyleri de eklemeyi unutma.”

“Bana çocuğun olduğunu söylemenin garip bir yolu bu Gemma,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Arkadaşımın çocukları. Bu yıl biraz paraya sıkışık.”

Victoria’nın hayatında para sıkıntısı sonsuza kadar devam edecekti. Çocuklar istedikleri her şey olabilme potansiyeline sahipti ancak bu şansı elde edebileceklerinden emin değildim. Üniversiteyi ve hukuk fakültesini bitirmiştım ama çocukluğu-

* Yazar burada İngilizce *veterinarian* (veteriner) ile *veteran* (gazi) kelimeleri arasındaki benzerliği kullanarak ince bir kelime oyunu yapıyor. (ç.n.)

mu, bir yerlere gelmiş ve benim de bunu başaracağıma inanan insanlarla çevrili olarak geçirmiştım. Onlarda bu yoktu.

Ben'i *legolarla* uğraşırken bırakıp Lola için kitap reyonuna gittim. Kapaklara göz atarken içimde, tıpkı çocukken her çarşamba öğleden sonra kütüphanede kitapları karıştırırken hissettiğim o sevinç canlandı.

Şimdiye kadar unutmuştım... annem haklıydı. Gerçekten mutlu bir çocuktum. Sanırım şimdi de mutluydum. Farkındalığın şokuyla bir an donup kaldım ve tamamen dolu alışveriş arabasıyla yaklaşan Ben'e baktım.

Senin sayende altı yıldır ilk kez mutluyum.

Elimdeki vampir kitabına bakıp sırtarak, "Okuyacak bir şeyler mi alıyorsun?" diye sordu.

Güldüm. "Evet. Çünkü bugünlerde vampir hikâyeleri okumak için çok boş zamanım var." Alışveriş arabasına baktım. "Tanrım, Ben. Bütün *Nerf* silahlarını mı aldın? Birazını bırakmalısın."

Alışverişimizi bitirdik. Ben, her şeyin parasını ödemekte ısrar ederek itirazlarımı geçiştirdi. "Eğer ortak olursan gelecek Noel'de alabilirsin. Ben olsam buna güvenmezdim." Sonra gülererek devam etti. "Craig güçlü bir aday."

"Eve gidince birileri *Nerf* silahıyla vurulmak istiyor sanırım," diye karşılık verdim.

Her şeyi daireme taşıdık ve son poşetleri de bıraktığımızda ter içinde kalmıştım. "Duş almam gerekiyor."

"Çocuklarına oyuncak almaya gücü yetmeyen biriyle ne zaman arkadaş olduğunu açıklayacak mısın?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. O hâlâ bir ortaktı ve ben hâlâ Fields'ın bu konudaki emirlerine açıkça karşı geliyordum. Bana yardım etmişti ve her şeye rağmen ona güveniyordum.

"Bir süre önce onun için ücretsiz bir iş yapmıştım," diye cevapladım çantaları vestiyere yerleştirirken.

“Victoria,” dediğinde aniden durdum.

“Onu nereden tanıyorsun?” diye sordum. Eğer Fields biliyorsa... hâlâ orada çalışıyor olmam mucizeydi.

“FMG’ye geldiğimde...” Dudağında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Bir iş arkadaşım, Fields sana bırakmanı söylemesine rağmen hâlâ ücretsiz iş yaptığım söyledi. Kontrol etmeye gittim.”

Eğer bu doğruysa, iki yıl önce kovulmuş olmalıydım. Yere baktım, “Yani...”

“Yani, bu yüzden seni mahkemede izledim,” dedi. “Sonra senden bahseden söz konusu iş arkadaşıma adını bir daha anarsa işten kovulacağını eğer anmazsa bunun karşılığını alacağını söyledim. Bu davaları almak senin hakkındı.”

Şok içinde ona baktım. *Craig’di*. Craig’e tam iki yıldır beni korumak için dava veriyordu.

“Çok iyisin,” diye fısıldadım.

Gülümsemesi çok güzeldi, ona bakmaya dayanamıyordum. “Sadece senin iyiliğindi, Gemma.”

İzin isteyip banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra lavaboya eğilip sessizce ağladım, nedeninden emin değildim.

Noel'den bir önceki hafta ofis çok neşeli olurdu; dinlenme odasına sürekli ikramlar gelirdi ve Terri'nin bilgisayarında Noel şarkıları çalardı. Sanırım ben bile biraz neşeliydim. Ben, eve küçük çam ağacı almaya ikna etmişti ve ağacı birlikte süslemiştik. Ben'in üzerinde sadece *boxer* olduğu için sürekli dikkatim dağılmıştı, yarım yamalak yapabiliştik. Bir gece *Şahane Hayat* filmini izledik ve sonunda gözlerim dolduğunda sessizce gülerek bana sarıldı. "Ağlayacağını biliyordum," derken dudaklarını başımın üstüne bastırdı. Bunu sanki iyi bir şeymiş gibi söyledi.

Sadece hafta sonu için annemin yanına gidiyordum, bu benden çok onun iyiliği içindi. Sezon sonrası koşturmacasında izin aldığı için suçlu hissedecekti ve evinde beklediğimi bilerek işe gitseydi daha da üzülecekti.

Cuma öğleden sonra bir toplantım vardı. Bavulumu almak için ofise döndüğümde Ben dahil personelin çoğu gitmişti. Masamda güzelce paketlenmiş bir hediye duruyordu. Hediye alış-verişi yapmamaya karar vermiş olsak da Ben'den geldiğinden emindim. Aylardır gözümü diktiğim o *Louboutin*'di, kot görü-

nümlü deri ve neredeyse on beş santimlik topuk. Bunları istediğimi nereden bildiğini bilmiyordum.

Notunda, *bu senin için olduğu kadar benim için de o yüzden hediye değil*, yazıyordu.

Romantik jestleri bile tartışma içeriyordu. Notu göğsüme bastırdım, sanki yıllarca kapalı kaldıktan sonra beni yavaşça açıyordu. Sonunda gün ışığına çıkarken her şeyin ne kadar güzel olduğunu hatırlıyordum.

Eğer yine vazgeçmek zorunda kalırsam gerçekten canım yanacaktı.

Washington'a gece uçuşu yaparak Noel arifesinin erken saatlerinde indim. Annem bizim için brunch hazırlarken ben de masayı kuruyordum. Hâlâ babamla ayrıldıklarında aldığı tabak ve bardakları kullanıyor olması beni çileden çıkardı.

"Tanrım, anne," dedim. "Sadece üç tabağın kalmış. Noel'de sana tabak almalıydım."

"Sadece ben varım, neden üç tabaktan fazlasına ihtiyacım olsun ki? Ayrıca senden ne isteyeceğimi zaten biliyorum."

Saate baktım. Öğlen olmuştu ve alışveriş merkezi muhtemelen birkaç saat içinde kapanacaktı. "Umarım yeni bir karıştırıcı istiyorsundur," dedim bana yaptığı yarısı buzlu margaritadan bir yudum alarak.

"Bu satın alman gereken bir şey değil, önce bugün benimle kiliseye gelmeni istiyorum."

İç çektim zaten bunu bekliyordum. Annem, Tanrı yoklama yapıyormuş ve iyiliğini en çok kiliseye gelenlere dağıtacakmış gibi davranırdı. Eminim babam on beş yıldır bir kez bile kiliseye gitmemiştir ancak annem gerçeklerin onun inancını bozmasına izin verecek biri değildi.

“*Pekâlâ*. Başka ne var?”

“Pazartesi eve dönerken babanı da görmeye gitmeni istiyorum.”

Yüzüm asıldı. “Ciddi misin? *Neden?*”

“Çünkü yaptıklarından hoşlanmıyor olsan da o hâlâ senin baban. Noel’de kızıyla birkaç saat geçirmeyi hak ediyor.”

İnledim. “Anne, beni görmemen için ne kadar çaba sarf ettiği hakkında bir fikrin var mı? On yıldan fazla süredir seni dışlamak için uğraşıyor. Nasıl bu kadar affedici olabiliyorsun anlamıyorum.”

“Affediyorum tatlım, çünkü sende ondan çok şey görüyorum.”

Haksız olmadığını biliyordum yine de canım yandı. “Bu söyleyebileceğin en kötü şeydi.”

“Bunu hakaret olarak söylemedim. Sen de onun gibi zekisin ama kendi iyiliğin için fazla inatçısın. Üstelik insanların en kötü yanlarını aramakla o kadar meşgulsün ki, bazen en iyi yanlarını göremiyorsun. Cezalandırmak için seni kontrol etmeye çalıştığını düşünmek yerine aynı zamanda seni sevdiğini kabul etmen mümkün değil mi? İkisi birden olamaz mı?”

“İnsanları defterden silip atmak daha kolay,” diye fısıldadım.

Elimi sıktı. “Biliyorum, tatlı şeftalim. Sadece bunu yapmak için bir neden değil.”

Noel gününü, annemle hediyeleştikten sonra dikkatimi veremediğim *Hallmark* filmleri izleyerek geçirdik. Eskiden en az onun kadar severdim artık... bilemiyordum. Âşık olduğun hayaletle perili köşte Noel dansı romantikti. Sanırım Ben Tate ile *Target* koridorlarında dolaşıp *Nerf* silahları hakkında tartışmayı tercih ederdim.

Ertesi sabah anneme sarılıp vedalaştım ve Uber’e binip şehre, büyüdüğüm eve gittim. Araç babamın garaj yoluna girdiğinde Stephani’ye olan kızgınlığım yeniden alevlendi, çünkü ön bahçedeki annemin söğüt ağaçlarını söktürmüştü.

Artık orada ucuz saksılar ve gösterişli posta kutusu vardı. Kapıya yürürken ona zevkinin berbat olduğunu söylemenin ince yollarını düşündüm. Aklıma gelenlerin hepsi *eski fahişeye yeni numaralar öğretemezsin*, deyiminin başka versiyonlarıydı. Muhtemelen annemin bu ziyarette benden yapmamı istediği şeyin ruhuna uygun değildi.

Zile bastım ve babam kapıyı açtı. Stephani ise birkaç adım gerisinde gergin ve temkinli gülümsemesiyle pusuya yatmıştı. Olması gereken buydu. Bir yuva yıkıcıdan daha çok nefret ettiğim tek şey, en başta aldatan kocaydı. Stephani’ye karşı da hiç nazik olmamıştım.

“Gemma,” diye seslendi babam. “İçeri gel, içeri gel.” Sanki hayatımın ilk on beş yılını burada geçirmemişim gibi beni aile odasına yönlendirdi. “Steph de *mimosa* hazırlıyordu.”

İsteksizce başımla onayladım. Stephani, babamın odanın köşesinde kurduğu bara yöneldi. Dolap yeni cam eşyalarla doluyken annemin hâlâ on yıl önceki tabakları kullanıyor olması öfkemi yeniden alevlendi.

Stephani içkileri önümüze koydu. “Bırakayım da ikiniz konuşun.”

Babam, sanki sessizce odadan çıkan hizmetçiymiş gibi onu fark etmedi bile. *İşte bu yüzden evli patronunla yatmamalısın, Steph. Çünkü bir gün sende onun sıkıldığı karısı olursun.*

“FMG’de işler nasıl?” diye sordu babam.

“*Harika*. Meşgulüm.”

“Fudicia davasını aldığını duydum.”

Kaskatı kesildim. O her zaman bir şeyler isterdi. Fiducia'nın ya da danışmanlarının, ondan bana biraz yaklaşmasını istemesi tamamen mümkündü.

"Aldım," dedim sert bir sesle. "Davayı seninle tartışmayacağım."

İç çekti. "Sırlarını öğrenmeye çalışmıyordum. Tanrı aşkına... Sana işle ilgili basit bir soru bile soramaz mıyım? Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Başlangıç olarak benden annemi incitecek şeyler istemeyi bırakabilirsin. Yaptığın her şeyi başka bahanelere bağlamaktan vazgeçebilirsin."

"Yaptığım şey bu muydu?" diye sordu. "Çünkü sadece kızımın işini sorduğumu sanıyordum. Sonunda benim için çalışmanın FMG için çalışmaktan çok daha iyi olacağını fark edeceğimi umuyordum."

Bardak altlığını bilerek görmezden gelip bardağıma masaya bıraktım. Stephani gidip on bin dolara yeni masa alabilirdi, çünkü bu masada artık su lekesi vardı. Belki de bu alışveriş, kocasının artık onu fark etmediği gerçeğini telafi etmeye yardımcı olurdu. "Mesele bu mu?" diye sordum. "Beni şirketine katılmaya ikna etmek mi?"

"Hayır," dediğinde sesi yorgun geliyordu ve bir an için gerçek yaşında göründü. Önümüzdeki on ya da yirmi yıl içinde nasıl biri olacağını görebiliyordum ve bu neredeyse onun için üzülmeme sebep oldu. Annem de yaşlanacaktı ve bunu *evinde*, yemek takımı, fazladan bardakları ve ikisi de yaşadığı sürece ona değer veren bir adamla yapamayacaktı. "Beni affetmen için ne gerektiğini soruyorum. Eğer şirketime katılmak istemiyorsan sorun değil. Los Angeles'ta kalmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyorum. Boğazıma sarılmadan sana basit bir soru sorabilmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

Zaman yolculuğu. Zamanda geri git ve anneme ihanet etme.

Bu kızgın bir genç kızın cılız cevabıydı ve pragmatizm galip geldi, eğer pazarlık yapmaya açıksa kesinlikle istediğim bir şey vardı.

“Anneme en başta vermen gereken parayı ver.”

“Mahkeme karar...”

“Cidden bunun tamamen tarafsız bir karar olduğuna beni inandırmaya mı çalışıyorsun?” diye patladım. “Onu ezmek için tuttuğun köpekbalıkları sürüsüne karşı gerçekten şansı olduğuna mı? *Hayatımı* bu işten kazanıyorum. Aksiymiş gibi davranmaya çalışarak beni aşağılama.”

Söylediklerimden hiç rahatsız olmadı. Bir avukat olarak bu haline hayran kaldım ama onun kızı olarak yüzüne tekme atmak istedim.

“O zaman söyle bana, Gemma,” dedi sandalyesinde arkasına yaslanırken. “Sence ona ne kadar borçluyum?”

“Beş milyon.” İtiraz etmeye kalktığında devam ettim. “Senin ekibin annemin tarafında olsaydı daha fazlasını alırdı. Bu para şimdiye kadar ikiye katlanmış olurdu. Hatta eminim katlanmıştı bile sadece senin hesabımda gerçekleşmiştir.”

“Bu çok saçma,” diye homurdandı.

Ayağa kalktım. “Sen sordun, ben de cevapladım. İçki için teşekkür ederim.”

“Annenin o parayı alması mı istiyorsun?” diye sordu arkamdan. “Şirketime katıl.”

Olduğum yerde donup kaldım. Bir yanımda bunu yaptığına inanamıyordu. En başta yapması gerekeni yapmadan önce benden Los Angeles’te inşa ettiğim her şeyden vazgeçmemi istemesini aklım almıyordu.

“Annem bunu asla kabul etmez.”

Omuz silkti. “Bilmek zorunda değil. Ona hatamı anladığımı söyleyeceğim. Sen de beni affedecek ve şirkete geleceksin. Gayet mantıklı.”

Annem benden tek kuruş almazdı ama bu parayı alırdı. Babam haklıydı. Bilmesi gerekmezdi yalnızca ben değer verdiğim neredeyse her şeyden vazgeçmiş olurdum. Bunu yapmamı benden istediği için ondan bir kez daha nefret ettim.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun,” dedim kapıyı açarken. “Karşılığında bir şey almadan vermekten acizsin.”

Arkamı dönüp çıktım. Şimdiden bunu kabul etmemenin beni en az onun kadar bencil yapıp yapmadığını merak ediyordum.

Los Angeles'a iner inmez Ben'e mesaj attım. Son altı saatimi babamın söylediklerini ve o paranın annemin hayatını nasıl değiştireceğini düşünerek geçirmiştim. Bir teklifi geri çevirmeyi daha önce hiç bu kadar çok istememişim, nasıl yapabileceğimden emin değildim. Özellikle ortak olamama riskim hâlâ varken.

Garip ama beni en çok rahatsız eden şey Ben'den ayrılma fikriydi.

Eve gittiğimde dairemin kapısında bekliyordu, kot pantolon giymişti ve tıraş olmaya ihtiyacı vardı. Yine de daha yakışıklı olması imkânsız diye düşünüyordum.

Onu hızla koridordan içeri çektim ve o da almayı unuttuğum bavulumu aldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Beni özlediğini hissediyorum," dedi.

"Rüyada görürsün." Kemerini gevşettim. Gözleri kapanırken elini saçlarımda gezdiriyordu.

Aletini *boxer*'ından çıkardığımda çelikmiş gibi sertleşmişti. Ağzıma aldığımda inledi. "Kabul etmek zorunda değilsin," dedi "Ben edeceğim. Seni özledim."

Duymamış gibi davrandım. Bir yanım konuşmayı kesmesini, diğer yanım da her şeyi tekrar söylemesini istiyordu.

“Siktir,” diye inledi Ben. Yüzümü kasığına bastırırken parmaklarını saçıma dolayarak daha fazlası için yalvarıyordu. Bunu ona hemen vermedim. Onun yerine kıtlık zamanında yenen dondurmaymış gibi tadını çıkardım. Ellerimi, dilimi ve zaman zaman boğazımı kullanarak nefes alışını keskinleşip hızlanana kadar durmadım.

Beni yerden kaldırıp saniyeler içinde sırtüstü yatırırken, “Beni öldürüyorsun,” diye hırladı. “İçinde olmaya ihtiyacım var.”

Kot pantolonumu çekiştirirken *bunu özlediğimi* düşündüm. Sanırım ben de onu özlemiştim.

Noel ve yılbaşı arifesi arasındaki günler sakın geçti. Çalışanların çoğu hafta sonu tatiline çıkmıştı, hatta biz bile normal iş saatlerimizde izin yapmıştık. Sabahları acele etmiyorduk, ayaklarımız masanın altında birbirine dolaşırken gazeteyi paylaşarak kahvelerimizi yudumluyorduk. Her akşam makul saatte işten çıkıyorduk. Küçük Noel ağacımız hâlâ kurumamıştı, bu ya bir mucizeydi ya da Ben, onu düzenli suluyordu.

Yılbaşı gecesinden bahsettiğinde yataktaydık.

“Bu hafta sonu bir yerlere gitmeliyiz,” dedi Ben.

Ona döndüm. Beni evine bile davet etmeyen biri için hafta sonu tatili önermek büyük adımmış gibi görünüyordu.

“Drew’un yatta muhteşem bir gala düzenlememesine ya da hepinizi özel adaya uçurmamasına şaşırdım.”

Sırıttı. “Düzenledi ama seninle geçirmeyi tercih ederim.”

İnsan kaynaklarına gitmeyi reddeden bir pislik olduğum için arkadaşlarıyla geçireceği geceyi kaçınıyordu. Bu konuda

suçlu hissetmeyi reddediyordum. Beni evine bile davet etmemişti. Ona bakmak için kafamı kaldırdım. “Nereye gidebiliriz biliyor musun? Senin evine.”

“Felaket durumunda,” dedi. Oysa bu kadar zaman içinde sıfırdan bir ev inşa edebilirdi. “Sadece bir geceliğine ne dersin? Yılbaşı için yakınlarda bir yere gideriz ertesi sabah döneriz. Catalina mesela?”

Nefesim kesildi. Kyle, yirmi üçüncü doğum günüm için Catalina Adası’nda oda tutmuştu. O zamana kadar çoktan yüzük seçmiştik yani evlenme teklifi edeceğini sanmıştım. Yeni bir elbiseye sahip olmadığım parayı harcamıştım. Sonra Josie, yine ortadan kaybolunca iptal etmiştik. O zamana kadar arkadaşlarımı çok az görmüştüm, onlarla dışarı çıkmak seçenek bile değildi. Doğum günümü dairemde tek başıma oturarak geçirmiştım.

“Catalina’yı çok sevmem,” diye cevapladım.

Sanki bu cevabın altında daha fazlası olduğunu biliyormuş gibi dilini altdudağında gezdirerek beni inceledi. Ayrıntıları soracağından endişeleniyordum ve zamanı da yaklaşıyordu. Önünde sonunda Stadler’da neler olduğunu ve neden bu kadar huysuzluk yaptığımı öğrenmek için biraz daha zorlayacaktı. “Bir yolunu bulacağım,” dediğinde çok rahatlamıştım, itiraz edemedim.

Cumartesi günü öğle yemeğinden hemen sonra işten çıktık. Santa Barbara’daki kır evine doğru yola koyulduk. Kapıcı bizim için kapıyı açtı ve Ben, onu uğurlarken etrafa bakakaldım. Büyük yatak ve oda servisiyle güzel bir şey seçmesini bekliyordum ancak bu başka bir şeydi. İki odası vardı, her ikisinin de Fransız cam kapıları benim dairemde daha büyük bir balkona açılıyordu. Ateşi yanan şöminenin üzerinde birkaç şişe şarap bizi bekliyordu. Dışarı çıktım ve solumdaki çardaktan geçtim. Parmaklıklara yaklaşıp Pasifik Okyanusu’nun büyüleyici manzarasına baktım.

Arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı, "Burası John ve Jackie Kennedy'nin balayını geçirdikleri yer," dedi. "Tam senin seveceğin türden bir şeymiş gibi geldi."

Ne kadar sevdiğimi kelimelere dökemeyecğimden, doğal olarak tamamını itiraf etmedim.

"Beklediğimden daha az korkunç," dedim sırtarak.

Beni kucaklayıp omzuna attı ve içeri taşıdı. "Bunun şimdiye kadar yaptığın en havalı gezi olduğunu kabul et."

Beni yatağa bırakırken, "Kesinlikle bu yılın en iyi yirmisinin içinde," diye cevap verdim gülererek. Sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştım, ayak bileklerimden tutarak beni tekrar yatağa çekti.

"Gemma," dedi beni kolaylıkla sabitlerken. "İkimiz de çok iyi biliyoruz, seni istediğim her şeyi itiraf ettirmeye zorlayabilirim."

Beklentiyle nefesim kesildi. "Zorla alman itiraflar kabul edilmez."

Parmakları göğüs kafesimden aşağı inip karnımın üzerinde gezindi. "Ah. Mahkemede değiliz, değil mi?"

Tişörtümü başımdan çekip çıkardı ve ardından kot pantolonumu da bacaklarımdan sıyırdı. Beklentiyle kıvrandım. Ona istediğini vermediğimde bu kadar kararlı olmasına bayılıyordum.

"Bir keresinde İsveç'te buz otelde uyumuştum," dedim gömleğini yakasından tutup yukarı çekerken. "İnanılmazdı."

Birden durdu. Gözleri kısıılırken burun delikleri genişledi... ve kemerine uzandı.

Tek eliyle bileklerimi kavrayıp kemeri etrafına sararak yatak başlığına bağlarken nefesim kesildi. Daha önce de bileklerimi başımın üzerinde tutmuştu -boşalmadan hemen önce kontrolünü neredeyse kaybettiğinde. O anlarda yüzünde çaresiz bir ifade vardı, sanki kabul etmek istemediği bir yanı orada kalmamı sağlamak için bunu yapıyormuş gibi.

Sıcak nefesi meme ucumu sıyırdığında tüylerim ürperdi. Parmakları külotumun üzerinde kaydı içine girmedi. Tenim yanmaya başladı. Kontrolün bende olmaması, ona istediğim şeyi yaptıramamam ya da onu durduramamam, kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Bacaklarımın arasındaki sızı dayanılmazdı.

Parmakları bana işkence etmeye devam ederken daha fazla temas için kalçalarımı kaldırdığında boşta olan eli beni yatağa bastırdı.

“İyi,” dedim nefes nefese. “Burası çok güzel. Şimdiye kadar kaldığım en havalı yer.”

Dişleri tenimde gezindi. “Buz otelden daha mı iyi?”

“Buz otel berbattı, çok üşümüştüm.”

Güldü. “Kabul etmeseydin bile seni becerecektim.”

Gülümsedim. “Bu bileklerimi çözeceğin anlamına mı geliyor?”

Bacaklarımı ayırırken yatakta daha aşağı kaydı. “Hayır, Gemma. Hiç şansın yok.”

Güzel.

Sonra bir şişe şarapla terasta kıvrılıp uzaktan görünen Channel Adaları'nın üzerinden güneşin batışını izledik.

“Çocukluğunda buraya mı gelirdin?” diye sordum. “Yani otele değil sadece bu bölgeye?”

Güldü. “Hayır. Senin ailenin buraya gelmiş olma ihtimali benimkinden daha yüksek, zengin D.C. kızı.”

Başımı salladım. “Bütün hayatım baleydi ve böyle bir tatil bir hafta uzak kalmak anlamına gelirdi. Ailem beni zorla sürüklemek zorunda kalırdı ve bu zahmete değmezdi.”

“Bale mi?” Sanki bir bulmacayı çözmüş gibi hafifçe gülümsedi. “Neden bıraktın?”

“Annem boşandıktan sonra şehir dışına taşınmak zorunda kaldı. Düşük maaşlı bir işte çalışırken okulu ve tüm faaliyetlerimi idare etmeye uğraşıyor ve resmen kendini tüketiyordu. Ben de her şeyi bıraktım.”

Beni biraz daha yakınına çekti. “Bu konuda hâlâ üzgünsün.”

Başımı hafifçe salladım. “Neredeyse on beş yıl önceydi yine de sinirimi bozuyor.”

Yaptığı onca şeyden sonra babamın şirketinde çalışmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyordum. Çünkü Tanrım, bunu bile lehine kullanmayı başarırdı. Bu sadece nefret ettiğim bir işi yapmak anlamına gelmezdi. Patronum olması, hayır işlerinde onun yanında görünmemi talep etmesi ve Anneler Günü’nde ya da annemin doğum gününde beni şehir dışına göndermesi anlamına gelirdi.

“Babam...” Derin nefes alıp baştan başladım. “Babam her zaman annemi arardı. Tanrım, ona söylediği tüm o berbat sözler. Yirmi dört yaşında biriyle olabilmek için onu beş parasız bırakmıştı. Ne zaman istediğini elde edemese ona zayıf, değersiz ve berbat bir anne olduğunu söylerdi. Ve bilirsin... babam işinde iyidir. İkna edicidir. Annemin bir parçası onun her kelimesine inanıyordu.”

“Bu yüzden mi üniversiteye erken gittin?” diye sordu sesizce.

“Sayılır.” Yüzümü göğsüne yasladım, sabun kokusu ve onun varlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı. “Babam sırf onu cezalandırmak için mahkemeye tekrar gitti ve velayeti kazandı. Eğer isteseydim annem tam zamanlı olarak onunla yaşamama zaten izin verirdi. Bana sorun olmadığını hissettirmek için elinden geleni yapardı. Babam bunu sadece yapabileceğini kanıtlamak için yapmıştı.”

Yaptığı onca şeyden ve ona karşı çıkmak için çektiğim onca acıdan sonra... tüm bunlardan kârlı çıkacağına gerçekten inanmıyordum.

“Çok üzgünüm,” dedi Ben.

Başımı salladım. “Senin yaşadıkların daha kötü ama nedense aramızda iyileşmeyen sadece ben varım.”

Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Drew benim de iyileşemediğimi düşünüyor.”

“Öyle mi?”

“Birine bağlanmaktan korktuğum için sadece önemsemediğim kadınlarla görüştüğümü söylüyor. Muhtemelen haklı.”

Kalbime bıçak saplanmış gibi hissettim. Beni önemsemesini hiç istememiştim ancak canım yanıyordu. Doğrudum ve şarabımı dikkatlice masaya koydum. Mesafeye ihtiyacım vardı. “Bir kadınla birlikteyken böyle şeyleri kendine saklamalısın.”

Daha ayağa kalkamadan beni kendine çekti. “Gemma,” dedi hafif bir kahkahayla. “Onlardan biri olsaydın bunu söylemezdim.”

Başımı kaldırıp yüzünü inceledim. Gözleri yumuşak ve içtendi. Ona inanmak istiyordum. Gerçekten istiyordum.

“Bunu hâlâ nasıl bilmezsın?” diye sordu başımı öperken.

Çünkü asla bilemezdin. Çok geç olana kadar ruhun bile duymazdı. Ben’in farklı olabileceğini düşünmeye başlıyordum ve bu bile dehşet vericiydi.

Ertesi salı günü Ben’le geç saatlerde ofisteydik. Fiducia’nın bize verdiği harcama raporlarını striptiz kulüplerinden alınan makbuzlarla karşılaştırıyorduk. Eğer raporlarda sahtecilik yapmışlarsa onları dolandırıcılıkla suçlayabilirdik. Ancak bunların şirket tarafından onaylanmış etkinlikler olduğunu, bir ya da iki haylaz çalışanın kaçamak yaparak iş dışı kaçamaklarını gizlemek için fatura kesmediğini de kanıtlamamız gerekiyordu.

Annem aradığında Ben’in ofisindeki masada, dağ kadar yığılmış harcama raporlarının önünde oturuyorduk.

“Merhaba, anne,” dedim Ben’e temkinli bir bakış atarak. Ona Ben’den bahsetmemiştim ve bahsetmek de istemiyordum. Bu onu sadece umutlandırırđı.

Onu daha sonra arayıp arayamayacağımı soramadan, “Derek evliymiş,” dedi.

“Derek de kim?” diye karşılık verdim.

“*Grey’s Anatomy*’deki beyin cerrahı. Zavallı Meredith sonunda ona bir şans verdi ve karısı ortaya çıktı. İnanabiliyor musun?”

Kahkaha attım. “Anne, henüz izlemedim evet, Meredith ve

Derek'in başına gelen neredeyse her şeye inanabilirim. Gerçek insanlardan bahsettiğimizi sandım. Her şey yolunda mı? Eve biraz erken dönmüşsün."

"Patronum Ed, beni gitmeye zorladı. Arabamın tepeden inmesi konusunda endişeliydi. Bu gece don olacaktı."

Göğsüm sıkıştı. "Yürüyüş yolunu tuzladın mı? O pislik apartman yöneticisinin bunu yapmayacağını biliyorsun."

İç çekti. "Ed söyleyene kadar yağmurdan bile haberim yoktu, bu yüzden tuzum yok."

Koltuğumdan kalkıp kapının yanındaki sandalyede duran dizüstü bilgisayarımı aldım. "Resepsiyonu arayacağım. Gerekli önlemleri aldıklarını söylemezlerse mülklerinde meydana gelen herhangi bir yaralanmadan sorumlu olurlar."

"Gemma, yapma. Geçen yıl aradığından beri ana ofisteki Suzy benden nefret ediyor. Artık kargom gelse bile haber vermiyor."

Yumruklarımı sıktım. "Belgelendir anne," diye söylendim. "Yaptığı her şeyi belgelendir. Sana böyle davranmaya hakkı yok."

Sesimdeki öfkeyi duyabiliyordum. Ben burada olmasaydı telefonu kapatır kapatmaz gözyaşlarına dönüşecek türden bir öfkeydi.

"Tatlım, dur. İşleri daha da kötüleştireceksin. Suzy'nin kovulmasını istemiyorum. Elinden geleni yapıyor ve kendi sorunları var."

Bu kadar bağışlayıcı olmayı bırak, diye bağırarak istiyordum. İnsanların seni ezmesine izin vermeyi bırak. Ve kimse sana aynı nezaketi göstermezken onlar hakkında en iyisini düşünmeyi bırak. Ona kızgındım. Onun adına kızgındım ve sürekli kızgın olmaktan yorulmuştum. Babamın teklifini kabul etseydim belki kızmak zorunda kalmazdım o zaman da başka şeylere kızardım.

“Tamam,” dedim zorlukla yutkunarak.

Telefonu kapattığımda hâlâ üzgündüm ve seçeneklerimi düşünüyordum. Şimdilik uyumlu davranacaktım eğer annem kayıp düşerse onlara her şey için dava açacaktım.

Ben, arkamdan yaklaşarak, “Bu da neydi?” diye sordu.

Başımı salladım, çünkü bu konuda susmak daha kolaydı. “Hiçbir şey. Sadece annem.”

Sonra sandalyemi kendine çevirdi, elleriyle çenemi kavradı ve beni gözlerine bakmaya zorladı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. *Anlat bana, içeri girmeme izin ver.* Kaç kez üzgün olduğumda bana sarılmıştı, sabırla ona açılmamı beklemişti ama karşılığında hiçbir şey alamamıştı? Çok kez.

“Bu gece dondurucu yağış bekleniyor,” dedim sessizce. “Annemin oturduğu sitenin yürüyüş yollarını küreyip tuzlamaları gerekiyor, bunu hiçbir zaman yapmıyorlar. Geçen yıl düştü ve bileğini burktu.”

“Dava açmak istemedi mi?”

“Bunun daha fazla soruna yol açacağını söyledi ve ben...” Sesim çatladığında bu konuda konuşmayı kesmem gerekti. Durmak zorundaydım.

“Ve sen?” diye sordu usulca.

“Ona daha iyi bir yer bulabilirim yardım etmeme izin vermiyor. Evindeki hiçbir şey düzgün çalışmıyor. Havlu askısı duvardan çıktı, ön verandadaki ışığa ulaşmak imkânsız ve merdiveni dayayacak yer yok, bu yüzden hep yanıyor. Bu hiç adil değil. Benim için her şeyi yaptı ve sonunda bu hale geldi. Şimdi insanlar ondan faydalaniyor. Buna dayanamıyorum.”

Bana sarıldı ve başımın üstünü öptü. “Sadece onun yürüdüğü yolu açık tutmak için tüm dünyayı yakıp kül etmek istiyorsun. Bu hissi bilirim.”

Ertesi gün, Leona'nın bize striptiz kulüplerine ancak sahneye çıkması şartıyla davet edildiğini söylediği eski çalışan Lauren'ın yerini buldum ve görüşmeye ikna ettim. İşyerinde cinsel tacize uğradığını doğrulayabilir ve striptiz kulübü gezilerine katılan çalışanların isimlerini verebilirdi. Ancak tanıklık etmeyeceği konusunda ısrarcıydı. Artık şirkette çalışmıyordu, hatta bu bölgede yaşamıyordu sadece onları kızdırmayı göze alamıyordu.

Telefonu kapatırken Ben ofise girdi.

“Çok mutlu görünüyorsun,” dedi. “Dur tahmin edeyim, mahkemeye vereceğin adam küçük bir çocuğa uygunsuz resimlerini mi göndermiş?”

“Daha da iyisi,” diye cevap verdiğimde güldü. “Fiducia’da tacize uğrayan kadının yerini buldum ve benimle konuşmak istiyor. Cuma günü Seattle’a gidiyorum.”

“Bakayım bazı işleri erteleyebilecek miyim?” derken telefonunu çıkardı.

Sandalyemde arkama yaslanıp kavgaya hazırlandım. “Sanırım bunu tek başıma halletmeliyim. Kadınlar için taciz konusunu erkeklerle konuşmak zordur, özellikle de kötü bir durumsa ve o gerçekten ürkek.”

Dilini yanağında gezdirdi ve burun delikleri genişledi. Hâlâ benim patronumdu ve bu onun *davasıydı*. Tabii ki orada olmak istiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde telefonunu kaldırdı ve “Tamam,” dedi. “Döndüğünde kutlarız.”

“Ondan bilgi alıp alamayacağımı bile bilmiyorum.”

Güldü. “Tabii ki ondan bilgi alacaksın. Sen Gemma Charles’sın. Her zaman bir yolunu bulursun.

Gülümsedim. Bana ortak olmadığımı hatırlatmamıştı bile.

O akşam banyodayken telefonuna bir bildirim geldi. Önümüzdeki cumartesi günü *Michelin* yıldızlı, son derece pahalı

Ardor restoranda rezervasyon yaptırmıştı. *İki kişilik romantik paket.*

Bu fazlaydı. Çok ciddi, çok romantik ve herkes bize bakarken üzerine gül yaprakları serpilmiş masada yemek yeme fikriyle irkildim. Yine de içimdeki küçük bir parça yumuşadı. Bana hiç kimsenin inanmadığı kadar inanıyordu. Beni destekliyordu ve sabırla bekliyordu. Hâlâ insan kaynaklarına gidip formu imzalamayı ve tüm ofisin hakkımızda dedikodu yapmasını istiyorsa sorun değildi. Hazırdım.

Cuma günü, Seattle’a giden uçağa yetişmek için ondan önce uyandım. Duştayken Ardor’a giderken ne giyeceğimi düşündüm. Belki de şirket eğlencesinde giydiğim elbiseyi, Noel’de aldığı *Louboutin* ayakkabılarla tamamlardım. Belki de gece bir kez olsun benim evimde değil, onu evinde biterdi. Ve o zaman insan kaynaklarına gidip formu imzalayabileceğimizi söyleyecektim. Bu onu memnun ederdi, çünkü bunu yapmamızı hissettirdiğinden daha çok istediğinden şüpheleniyordum.

Havaalanına gitme vaktim geldiğinde yatağın kenarına oturdum. “Kapıyı kilitleyebilmen için tezgâhın üzerine bir anahtar bıraktım,” dedim. Sanırım ona anahtar vermek bir adımdı. Böyle yapmak daha az önemliymiş gibi hissettiriyordu. “Ne zaman döneceğimden emin değilim yarın görüşebiliriz? Umarım kutlayacak bir şeyimiz olur.”

“Ah,” gözlerini kırptı. “Planı pazar günü yapalım. Yarın akşam aile buluşması var.”

Donup kaldım. “Cumartesi gecesi *aileni* mi göreceksin?”

“*Evet.*” Gözlerimin içine tam olarak bakmıyordu. “Ailene yakın oturmanın sorunu.”

Bana yalan mı söylüyordu?

Nasıl söylemiyor olabilirdi ki? *Ardor*'daki o rezervasyon bizim için değildi ve *iki kişilik romantik paket* kesinlikle *ailesel* bir olay değildi. Beni davet etmediği brunchlar, tanışmadığım arkadaşları ve görmemi hiç istemediği evi... onlar da mı yalandı?

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl *yine* bu kadar aptal olabilmıştım ki?

Kendimi sıkarak aniden ayağa kalkınca kemiklerim çatlayacakmış gibi hissettim.

“Tamam,” dedim. Sesimdeki soğukluğu saklayamıyordum ayrıca neden sesimdeki soğukluğu saklayacaktım ki? “Kapıyı kilitlemeyi unutma.”

Başıyla onayladı. “Sonra görüşürüz.”

“Göreceğiz,” diye cevapladım. Bu ona artık işimizin bittiğini söylemekten daha kolaydı kesinlikle bitmiştik.

Bu kadar canımın yanmasını beklemiyordum.

Yarın gece dramatik bir girişle *Ardor*'a gitmeyi düşünüyordum ama ne diyecektim ki? Sayemde ilişkimizi resmileştirmemiştik.

Havaalanına giderken yolun nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Uçağımı beklerken Keeley aradı. “Beş bin dolarlık çantanın iyi bir yatırım olduğuna beni ikna et,” dedi.

“*Birkin* marka çantalar değerini koruyor,” dedim ilgisizce.

Yapabileceğimin en iyisi buydu. Keeley çöplere gereksiz para harcıyordu. Bu şekilde devam ederse asla emekli olamayacaktı.

“Kalbin şu an normalde olduğu gibi beş bin doları aptalca şeylere harcamana yardım etmeye uygun değil.”

Yüzümü diğer elimle kapatarak, “Kalbim asla böyle şeylerle ilgilenmez, Keels,” dedim sessizce. “Senin için endişeleniyorum.”

“Bugün neyin var?”

Elimi boğazıma götürdüm. Kelimeleri çıkarmak zor geliyordu.

“Sana bahsettiğim şu rezervasyon var ya?” diye fısıldadım. “Benim için değilmiş. Yarın gece ailesiyle bir işi olduğunu söyledi.”

“İki kişilik mi? Lanet olası pislik,” diye söylendi.

Ağlamamaya çalışarak gözlerimi sıktım, çünkü söylemesini umduğum şey bu değildi.

Her şeyin görüldüğünden farklı olabileceğini söylemesini istemiştim. Bu rezervasyon ile ilgili söylediği yalan için tamamen makul bir açıklama yapmasını dilemiştim.

Aldatan kocalarının eve gelmemek için uydurduğu saçma bahanelere inanan, aniden forma girme arzusunu ve telefon görüşmeleri yapmak için dışarda dolaşmaya başlamasını mantıklı bulan müvekkillerim kadar kötü durumdaydım.

“Üzgünüm,” dedi sessizce. “Onun farklı olduğunu sanmıştım.”

Evet... Ben de öyle sanmıştım.

Seattle’a ulaştığımda hemen feribotla Lauren’in yaşadığı Bainbridge Adası’na geçtim. Bir teknoloji firması için evden çalışarak güzel iş çıkarıyordu. Limana yaklaşırken güneş yükselirken buraya taşındığımı hayal ettim. Los Angeles’ı arkamda bırakıp her şeyden vazgeçiyordum. Ben ile çalışmanın artık mümkün olacağından şüpheliydim, sanki hiçbir şey olmamış gibi kendi yollarımıza bakabileceğimiz o sınırı çoktan geçmiştim.

Her şeyden vazgeçeceksem, muhtemelen sadece babam için çalışmalıydım. Her iki durumda da mutlu olmayacaktım en azından annem kazançlı çıkacaktı.

Lauren'la kasabadaki kafede buluştuk ve kış güneşinin altında dışarıda bir masa bulmayı başardık. O da Keeley gibi ufak tefek ve sarışındı, kendine yeşil bir meyve suyuyla Keeley'nin yemek için para ödemeyeceği vegan kişi sipariş etti.

"Buraya kadar geldiğine inanamıyorum," dedi. "Alınma ama biraz uykuya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gülümsemeye çalışırken dehşet içinde gözyaşlarına boğulmanın eşiğinde olduğumu fark ettim. "Ah, Tanrım," diye fısıldadım. "Özür dilerim."

Öğle yemeğimle gelen peçeteye uzandım ve gözlerime bastırdım. Hayatım boyunca hiçbir müvekkilimin ya da potansiyel tanığın önünde ağlamamıştım.

"Çok özür dilerim," dedi şaşkınlıkla gözlerini kırparak. "Çok güzelsin. Sadece yorgun görünüyorsun demek istemiştım."

Küçük, sessiz bir kahkaha attığımda sesim hıçkırımı gibi çıktı. Sanki biri yorgun göründüğümü söylediği için ağlıyormuşum gibi... muhtemelen son on beş yıldır yorgun görünüyordum. "Sorun o değil. Erkek arkadaşım başka biriyle görüşüyor."

Bunu neden söylediğimi ya da neden birdenbire Ben'e *erkek arkadaşım* dediğimi bilmiyordum. Hayatımın en profesyonelce olmayan anıydı.

Öne eğildi. Kadınları bir araya getirmek için aldatılma hikâyelerinden daha iyisi yoktu. "Lanet erkekler," diye söylendi. "Hepsi aynı. Ev almak için para biriktirdiğinden fazla mesai yaptığını iddia eden bir adamla birlikteydim. Sonra *karısı* ve *çocuklarıyla* gittiği restoranda karşılaştım."

İç çektim. "Sanırım daha kötüsü de olabilirmiş. Dur, notlarımı çıkarayım da bir an önce kızının yanına dön."

“Acele etme, artık öğle yemeklerini dışarıda yemek için çok vaktim olmuyor.”

Ona notlarımdaki soruları soracak kadar kendimi toparladım. Bana Leona’nın striptiz kulüpleriyle ilgili anlattığı hikâyenin aynısını anlattı. Oraya giden bir sürü adamın adım verdi, en azından biri o zamanlar başkan yardımcısıydı. Onu ifade vermeye zorlayabileceğimi umuyordum ama bugün bunu yapacak gücüm yoktu. Yemek bittiğinde garsona kredi kartımı uzattım ve Lauren’a zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Belki de *Ardor*’daki rezervasyonun benim için olmaması en iyisiydi, çünkü kutlayacak çok da bir şey yoktu.

Ayağa kalktığımızda, “Fiducia tüm bu saçmalıklardan paçayı sıyıracak mı?” diye sordu.

“Emin değilim,” diye yanıtladım. Bugün iyimser olamayacak kadar mutsuzdum. “Yumuşak olursan erkekler sana *zayıf* derler, yumuşak değilsen *yıpratıcısın* derler. Kurdukları düzende başarılı olmamızın hiçbir yolu yok ve çoğu da yanlarına kâr kalıyor.”

Dudağını ısırıldı. “Margaret, kazanırsa Fiducia özür dilemek zorunda kalacak mı?”

“Evet,” diye cevap verdim acımasız bir kesinlikle. “Bundan emin olacağım.”

Tepeden aşağı yürüdüm. Daha feribota binmeden Lauren mesaj atıp tanıklık edeceğini söyledi.

Buraya tam olarak ne için geldiysem onu almıştım. Ancak zafer kazanmış gibi hissetmiyordum.

Cuma akşamı erken saatlerde Los Angeles'a döndüm. Ben'i görmeyi hiç istemiyordum ama Terri'den geldiğimi öğrenmişti ve kapımdaydı.

Gitmesini istiyordum, bunu yüz yüze konuşmaya çalışsam ya çığlık atacak ya da gözyaşlarına boğulacakmışım gibi geliyordu. Bu yüzden kontrolü elimde tutabileceğim bir yere, e-postaya ya da mesaja bırakmak en iyisiydi.

Beni öptüğünde ne kadar gergin olduğumu fark etse de bir şey demedi.

"Ben de tam markete gitmek üzereydim," diye yalan söyledim. "Sonra yatacağım." Aslında bir avuç dolusu damla çikolata yiyip hayatımı yeniden değerlendirmeyi planlıyordum. Önce onu dairemde uzak tutmam gerekiyordu.

Benimle geleceğini söyledi ve anında yalanımdan pişman oldum. Ona kızgın olmama numarasına alışveriş yapma numarasını da eklemek istemiyordum.

Seattle yolcuğumun nasıl geçtiğini sorduğunda cevap verdim asansöre yürürken gittikçe sinirleniyordum. Uçağım iner inmez evime gelen ve aynı zamanda bana yalan söyleyen adam

nasıl aynı kişi olabilirdi ki? Yanımda kalmaya hiç niyeti yokken onu içeri almam ve ona yaslanmam için beni nasıl bu kadar zorlayabilmişti?

Markete gittiğimizde alışveriş arabası aldı. Fikrini değiştirmeden önce Lauren'ın ifadesini almaktan bahsediyordu. Ben de geçen gece annemle ilgili konuşmamızın ardından bana salışını düşünüyordum. En başta benimle bu yola asla girmemeliydi, evime davet ettirmeye ve onunla şehir dışına çıkmaya ikna etmemeliydi. Beni bu şekilde yönlendirmesi saçmalıktı.

“Yemek için ne yapalım?” diye sordu.

Bunu yapabileceğimi sanmıştım devam edemedim. Daireme geri dönmesine izin veremezdim ve her şey yolundaymış gibi onun yanında yemek yapmayacaktım.

“Biraz *marcona* bademi ve biraz *Manchego*. Canım yemek istemiyor.” Marketten çıkarken başım ağrıyor dedikten sonra onu gönderecektim.

Kaşlarını kaldırdı. “Dul veterinerin için birkaç çeşit yemek yapmayı öğrenmen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Dul veteriner. *Evet*, dul veteriner. Aldatmayacak, başkasını yerime koymayacak ya da onu *Michelin* yıldızlı restorana götürürken ailesini götürdüğünü iddia etmeyecek biriymi.

“Yemeklerin çoğunu onun yaptığını hayal etmişim,” diye cevap verdiğimde daha da kötü hissettim. “Ya da yemek yapmaktan hoşlanan biri olacağımı hayal etmişim.”

“Muhteşem dönüşümün ne zaman gerçekleşeceğine dair bir çizelgen var mı?” diyerek sırıttı. “Ne zaman işten vakit ayırıp yemek pişirmek isteyeceksin?”

Öfke beni, bazen mahkemede olduğum o acımasız ve merhametsiz kadına dönüştürürdü ve şu anda bunu memnuniyetle karşılardım. *Hadım Eden* Gemma, kendisini aldatan pisliğin teki için ağlamazdı. Sadece ona fazladan dişleri olduğunu hatırlatırdı. “Bir gecede olmayacak,” diye cevap verdim. “Dul vete-

rinerin bana önce yavaşlamayı ve gülleri koklamayı öğretmesi gerekiyor.”

“Doğru,” dedi biraz yüzü asılarak. “Bir erkek sana nasıl yaşamak konusunda tavsiye vermeye *kalktığı*nda ona kaç ayakka-bı fırlatacağını görmek istiyorum.”

“Onunla her şey farklı olacak, çünkü bilge biri olacak *Dumbledore* gibi.”

“Sanırım bu neden kırlarda yürüyüş yaptığını açıklıyor,” diye mırıldandı. “Çünkü *Dumbledore*’a seni daha sert becermesi için yalvardığını tahmin edemiyorum.”

Yarın gece hiç de varsayımsal olmayan bir kadınla çıkmayı planlarken gelecekteki varsayımsal kocayı kıskanıyordu. Buna nasıl cüret ederdi?

“Bu işte iyi *olacak*,” diye cevap verdim acı bir gülümsemeyle. “Sormama bile gerek kalmayacak.”

Reyonun ortasında aniden durdu. “Gidiyorum,” derken yüzü öfkeyle doluydu.

Şok içinde ona baktım. İstedğim tam olarak buydu ve şimdi... gitmesini istemiyordum. “Ne?”

“Beni duydun. Dul veterinerini ara ve sana hayatını nasıl daha iyi yaşayabileceğinle ilgili bir sürü ukalaca şey söylesin. Bakalım ne kadar hoşuna gidecek.”

Sonra beni orada bırakarak kapıdan çıktı.

Bir an toparlanmakta zorlandım kendime gelince çıkışa yürüdüm. Alışveriş arabasını yerine bıraktım. Evimin asansörüne bindiğimde ağlamaya başladım. Üzüntüm çok eskiye dayanıyordu, sanki yıllar önce dökmem gereken gözyaşlarıydı. Kyle’in bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Mesele, Ben’in iki yıl boyunca onu istedikten sonra, tam da yapacağımı bildiğim şekilde kalbimi kırması ve bunun için ne kadar hayal kırıklığına uğramış olduğumdu.

Ağlayarak uykuya daldıktan sonra saat ikiye doğru kapıda anahtar sesi duydum.

Ben odaya girdi ve yavaş adımlarla yatağa yaklaştı. Loş ışıktaki bitkin görünüyordu, gömleğinin düğmeleri çözülmüş ve kırıkmıştı, gözlerinin altında koyu halkalar vardı. *Boxer*'ına kadar soyunup yatağa girdi ve bana sarıldı. *Bourbon* kokuyordu. Kalmasına izin vererek zayıf davrandığımı biliyordum. En başta bunun başlamasına izin vermek bile zayıflıktı. Sadece son bir gece daha benimmiş gibi davranmak istiyordum.

“Senin için deli oluyorum, Gemma,” diye fısıldadı saçlarının arasından. “Bunu istemiyorum ama öyleyim.”

Ellerim sırtında gezindi, omuzlarını, omurgasını, genişliğini ezberledim. Tanrım, o kadar mükemmeldi ki ağlamak istiyordum.

Gelişigüzel söylenmiş bir ifade değildi. Gerçekten ama gerçekten ağlamak istiyordum. Ağlamamak için mücadele ettim. Ona yaklaşıp beni göğsüne bastırmasına izin verdim.

“O zaman yarın gece gitme,” diye fısıldadım. Yalvarıyordum ve bu çok acınasıydı ama engel olamıyordum. “Lütfen gitme.”

Cevap vermesini bekledim. Özür dilemesini, hata yaptığını söylemesini ve bunu telafi edeceğine yemin etmesini bekledim.

Bunun yerine, uyku onu ele geçirirken nefes alışverişi derinleşerek ritmi yavaşladı.

Cumartesi günü ofise giderken midem bulanıyordu. Ben, erkenden ayrıldığında mutsuzdu ve garip bir şekilde sessizdi. Sanki geldiğine pişman olmuş gibiydi. Anahtarımı geri almak istedim yapamadım. Gözyaşlarına boğulmadan konuşamayacağımı biliyordum.

O gece barda, Keeley ve yeni erkek arkadaşıyla tanıştım. Çocuktan ya da arkadaşlarından hoşlanmadım. Zaten bu şartlarda bu gece başka bir şeye odaklanmak mümkün değildi.

Ben, şu anda *Ardor*'daydı. Acaba ona *Malbec*'in uygun olup olmadığını soruyor muydu? Bizim konuştuğumuz kadar rahat ve tutkulu sohbet ediyorlar mıydı? Onu öperken, "*Belki de sadece güvendiğin biri olmak istiyorum,*" diye fısıldayacak mıydı? Aramızdaki ilişkinin farklı olduğunu, takıldığı diğer kadınlara benzemediğimi sanıyordum. Şimdi buna neden inandığımı bilmiyordum.

"Telefonunu bana ver," dedi Keeley bardağındakini tek seferde içip masaya koyarken. "Sana randevu ayarlayacağım."

Gözlerimi kıptım. "Randevu istemiyorum, Keeley."

“Atan düştüğünde yapacağın ilk şey tekrar ata binmektir. Ben, zaten istediğin kişi değildi.”

Başımı onaylarcasına salladım ama yanılıyordu. Bunu anlamak için canımın yanması gerekse de daha akıllı davranmam gerektiğini bilsem de onun tam olarak istediğim kişi olduğuna emindim.

“Rica ederim,” dedikten sonra telefonumu uzattı.

“Az önce ne yaptın?” diye sordum.

Elini geçiştirircesine salladı. **“Sadece kahve içeceksin. Onu becermek zorunda değilsin... bence yapmalısın.”**

Ağzım açık kaldı. Bir yabancıyla görüşmek, yapmak isteyeceğim son şeydi. Hem de şu anda.

“Gemma,” dedi usulca. **“Bir düşün. En azından hayatına devam etmeyi denemezsen, Ben’in bunu yaptığını bile bile bütün hafta onunla çalışmaya nasıl dayanacaksın?”**

Hâlâ ona umutsuzca iptal etmesini söylemek istiyordum... haksız değildi.

Ertesi sabah Kevin adında bir adamla buluşmak için Brentwood’daki kahve dükkânına yürürken midemde kelekler uçuşuyordu ve asla iyi anlamda değildi. Sanki yeniden dokuz yaşındaymışım, yakalanacağımı bilerek saç spreyi yürütüyormuşum gibi hissediyordum.

Aslında yanlış bir şey yapmadığımı kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Ben ile sevgili değildik. Nişan yüzüğü takmamıştık ya da sadakat yemini etmemiştik. Tanrı aşkına daha dün gece başkasını *Ardor*’a yemeğe götürmüştü. Bildiğim kadarıyla, benim görmemi istemediği evine gitmişlerdi ve bu sabah da beni hiç davet etmediği aile brunch’ına gitmiş olmalıydılar. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Kahve dükkânına yaklaşıırken mesajı geldi. Onu görmezden gelmek istiyordum. Cevap vermediğim için daha sonra evime gelmesini istemiyordum.

Ben Tate: Brunch erken bitti. Evde misin?

Aklıma binlerce öfkeli cümle doluştu. *Yemek nasıldı, Ben? Ailenle tanıştırmak için onu da yanında götürdün mü? Yoksa ailenle brunch olayı en başından beri yalan mıydı?*

Yanağımın içini ısırdım sakın ve havalı olmaya çalıştım.

Ben: Hayır. Bugün planlarım var.

Daha sonra ona mesafeli, içten bir şeyler yazacaktım. *İstediğim şey bu değildi ve artık bitti.* Sonra da Lawson davasında, kahrolmadan ya da hayal kırıklığına uğrattığı için ondan nefret ettiğimi belli etmeden nasıl yanında çalışacağımı bulmam gerekecekti.

Kafeye girdiğimde Kevin masada bekliyordu. Çok tatlıydı. Ben olmasaydı muhtemelen ilgimi çekerti.

Ayağa kalkıp bana sarıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Kasadaki sıraya baktım. Kevin çoktan içeceğini almıştı.

“Ben de öyle. Gidip içecek...”

“Ah, evet. Senin için almamı...”

“Hayır, hayır,” anlamında elimi sallayarak. “Lütfen otur. Ben hemen dönerim.”

Tanrım. İlk buluşmaların ne kadar rahatsız edici olduğunu unutmuşum.

Uzun süre sırada bekledim. Kevin’a bakıp özür diledim gülümseyerek başını salladı, sanki onun suçuymuş gibi. Burada olmak istemiyordum, aslında neden burada olduğumdan emin değildim. Başkasıyla seviştikten birkaç saat sonra birini becererek intikam alacak bir insan değildim.

İstemeyerek aldığım *latte* ile masaya döndüm. Büyük bir yudum alınca dilimi yaktım.

“Eee... Çiftçi misin?” diye sordum.

Beni şaşırtarak, evet dedi. Hayatta kalmak için mücadele eden bir aktör değildi, yüksek lisans alanına karar verirken ya da aptal teknoloji girişimini kurarken bunu geçici süreliğine yapmıyordu. Bana organik bahçecilik hakkındaki her şeyi anlatmaya başladı.

Kâğıt üzerinde tam istediğim kişiydi ama onunla vakit geçirmek bile ölesiye sıkıcıydı.

Randevu sonunda bittiğinde evime döndüm. Koridorda durakladım. Ben kapımın önünde oturuyordu. Beni gördüğünde gülümsemedi ve ayağa kalktı. Gözleri gece kadar karanlıktı.

“Burada ne işin var?” Anahtarlarımla oynarken sordum. “Sana planlarım olduğunu söylemiştim.”

“Randevun mu vardı?” diye sordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir yanım bunu yüzüne vurmak istiyordu, diğer yanım hâlâ yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordu.

“Ne?” diye sordum.

Burnundan soluyordu. “*Sen. Kahrolası. Bir. Randevuda mıydın?*”

Ellerimi hırkamın ceplerine soktum. “Fark eder mi?”

Ağzı açık kalmıştı. Nefes alışsı düzensizleşti. “*Lanet olsun. Evet, fark eder.*”

Döndü ve geri isteyeceğim anahtarlarla kapının kilidini açıp içeri girdi. Onu takip ettim. Yavaşça hırkamın düğmelerini açarken olmam *gerektiği* kadar sinirliymiş gibi davranmaya

çalışıyordum. Onu görmezden gelerek hırkamı askıya astım ve omuzlarımı dikleştirdim. Spor ayakkabılarımla karşısında dururken kendimi çok küçük hissediyordum.

“Susmanı cevap olarak kabul ediyorum,” dedi sinirle kahkaha atarken. “Aslında *planlarım* var dediğinde anlamalıydım. Sen iş dışında asla plan yapmazsm. Bugüne kadar.”

Derin bir nefes verdim. “Bu yüzden mi buradasın? Planlarım olduğunu söylediğim için mi?”

“Hayır.” Bana iyice yaklaştı. “Buradayım, çünkü seni sokakta adamın biriyle kesinlikle randevuya benzeyen bir şekilde yürürken *gördüm* ve bana yanıldığımı söylemeni umuyordum.”

“Ne olmuş yani?” diye sorarken hissetmemem gereken tüm öfke ve acı beni ele geçiriyordu. “Ailenle zaman geçirme *bahanesiyle* bir kızı *Ardor*’a yemeğe götürebiliyorsan, öğlen başka biriyle kahve içtiğim için özür mü dileyeceğim?”

Gözleri büyüdü. “Bunu nereden *biliyorsun*?”

Güldüm. Aklımı kaçırmış gibi konuşuyordum. Sanırım tamamen kaçırmıştım bir erkeğin beni aldatması ve sonra da mahremiyetini ihlal ettiğim için şikâyet etmesi ne kadar tanıdıktı. “Gizlice baktığımı düşünüp kendini fazla önemseme. Geçen hafta sonu ekranına bildirim geldi. Ve üzgünüm hayır, beni *iki* kişilik akşam yemeğinin aile etkinliği olduğuna ikna edemeyeceksin. Şimdi dairemde defol git ve anahtarları da bırak.”

Başını sallarken dişlerini sıktı. “Dün gece *Ardor*’da yemek yemedim. Kız arkadaşına evlenme teklif edecek olan kardeşim için rezervasyon yaptırmıştım. Sonra da kutlama için annemin evinde parti vardı.”

Bunu daha önce de yaşamıştım. Ayrıntılı hikâyeler, inandırıcı yalanlar, ne kadar tuhaf olursa olsun her şeye bir açıklama bulunurdu. “Anahtar,” diye tekrarlardım elimi uzatarak.

Onun yerine Mandy adında birinin büyük bir elmas yüzüğü fotoğrafını gönderdiği telefon ekranını önümde tuttu.

Mandy: Billiyordun!!! Bütün bunları bizim için ayarladığın için teşekkürler.

Midem düğümlendi ve yutkundum. Her şeyi berbat etmiştim. Belki de her şeyi mahvetmiştim. İçimdeki avukat bunun tamamen benim hatam olmadığını savunuyordu. *Evet, hemen sonuca ulaşmamalıydım belki beni ailesinden, arkadaşlarından ve evinden uzak tutmasaydı bunu yapmazdım.* Neden bana kardeşinin nişanından bahsetmemişti? Neden beni partide istememişti? Beni biraz olsun hayatına dahil etmek bu kadar mı zordu?

“Yanlış anladığım için beni suçlayamazsın,” diye fısıldadım ve birden aşırı yorgun hissettim. Endişelenmekten, acı çekmekten, kendimi her şeyden korumam gerektiğini düşünmekten yorulmuştum.

“Yani ödeşmek için birini becermeye mi karar verdin?” diye sordu.

Başımı hızla kaldırdım. *Ne?* “Tanrı aşkına. Onunla kahve içmek için buluştum ve kitapçıya kadar yürüdük.” Böyle bir şey yapabileceğimi *düşünmesine* kızmıştım ama neden düşünmesin ki? Ben onun için düşünmüştüm ve ilişkimiz olduğunu kabul etmeyi reddeden de o değildi üstelik.

Onun yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi düşünürdüm. Daha da kötüsünü düşünürdüm.

Öfkesi hâlâ yüzündeyken bir adım daha yaklaştı. Eli boynuma dolandı ve saçlarımın arkasını tutup yüzümü kendine yaklaştırdı. “Ondan hoşlandın mı? Seni öptü mü?”

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. *Evet*, dersem ne yapacağını merak ediyordum. Yalan söyleyip hoşlandığımı iddia etmek geliyordu içimden. Çünkü her şey berbat olmuştu ve aynı şekilde bir kırk sekiz saat daha yaşamak istemiyordum.

“Gerçeği mi istiyorsun?” diye çıktım. “O bir çiftçiydi, tatlıydı ve benim için mükemmel olmalıydı. Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Yani haklıydın. Şimdi mutlu musun?”

“Evet. O. Seni. Öptü mü?” diye gürledi.

“Tabii ki hayır!” diye bağırdım.” Neden buna bu kadar takıntı...”

Dudakları sert ve hızlıca benimkilere yapıştı. Öfkeli ve talepkârdı.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmedim. Sadece teslim oldum.

Elleri kotuma gitti ve düğmesini açıp aşağı çekti. “Çıkar onları. Hepsini,” diye hırladı.

Gömleğini başının üzerinden çekip yere atarken ben de kotumu çıkardım. Kalçalarımı kavradı beni kanepeye itip yatırdıktan sonra bacaklarımı genişçe açarak arasına girdi. Kontrolü tamamen ele almıştı. Bundan nefret ediyordum aynı zamanda bu kadar tahrik edici olmasına bayılıyordum. Sırılsıklam olmuşum ve daha bana dokunmamıştı bile. Pantolonunu bacaklarının yarısına kadar indirdikten sonra üzerime uzandı. Her iki bileğimi yakalayıp tek eliyle acımasız bir kavrayışla başımın üstünde tuttu.

Aletini kavrayınca beklentiyle titredim, içime iterken gözleri yüzümdeydi... ilk defa prezervatifsizdik. Buna kızmam gerektirdi bunun yerine, sormadan karar almasının içimde uyandırdığı arzuyu hissettim.

Seks normalden daha sert ve hızlıydı. İlk kez önce benim gelmem konusunda endişelenmiyordu. Beni bundan mahrum bırakmaktan hoşlanabileceği hissine kapılıyordum. Pervasızlığı, sessiz iniltileri ve içimde umutsuzca hareket etmesi bencilceydi... ama lanet derecede ateşliydi. Diğer eli göğüslerimden aşağı indi sanki aynı anda her yerde olmak istiyormuş gibiydi.

Kıvrılmaya çalıştığımda ağırlığıyla beni hareketsiz bıraktı. Hızla içime girip çıkıyordu. Bundan nefret etmeliydim. Etmeliydim ama çoktan yaklaşmıştım.

“Lanet olsun, Ben,” diye yalvardım nefes nefese. “Yavaşla.”

Bana bakarken, “Yüce İsa,” dedi burun delikleri hafifçe genişlerken. “Buna bayılıyorsun, değil mi? Bu şekilde sabitlenerek becerilmeyi sevdiğini itiraf et.”

Seviyordum ancak bu kadar kolay pes edecek değildim. “Senin yapmayı sevdiğin kadar değil.”

“Çok yaklaştım,” dedi. “Ukalılığına devam et. Belki de hemen boşalırım ve seni bir sonraki sefere kadar bekletirim.”

Bekleyemezdim. Bunu yapmasına izin veremezdim. Çok yaklaşımtım. “Buna bayılıyorum.”

Bileklerimi daha sıkı tuttuğunda içimde zevk patlaması hissettim. Serbest eliyle dizimi yukarı çekti, açısını değiştirip doğru noktaya vurmaya başladı.

“Ah, Tanrım,” diye inledim. Karnımın kasıldığını hissediyordum. Saçlarımı sıkıca avucunun içine doladı.

“Başka randevu yok,” diye kulağıma homurdandığında haykırarak boşaldım.

“*Siktir*,” diye inledi. Boşalırken daha hızlı daha sert itti. “*Siktir*.”

Kımıldadığımda beni daha sert tuttu. “Böyle kal. *Kımılma*. Daha işim bitmedi.”

Hâlâ içimdeydi, içimde hafifçe gidip geliyordu. Bir, iki, üç kez. Bir dakika içinde eskisi kadar sertleşmişti. İçimden çıkmadan ayağa kalktı ve bakışları bana kilitlendi.

“Anlaştık mı?” diye sordu. “Her zaman hakkımda en kötüsünü düşünmeyi bırakmalısın, Gemma.”

“Evet,” diye fısıldadım. Bunun doğru olmasını istiyordum sadece emin değildim.

Çünkü kafanızın içindeki o her yerde tehlike gören sesi görmezden gelmenizin sorunu, bazen o sesin kesinlikle haklı olmasıydı.

Hukuk fakültesindeki mezuniyetim gülen yüzlerle doluydu ama hiçbiri benim için değildi. Babamı davet etmemiştim ve annemin de uçakla gelmeye gücü yetmemişti. Tüm arkadaşlarım Stadler'daydı ve şu an New York'ta bir davanın ortasında olan Kyle ile görüşmeye başladığımdan beri onları çok az görüyordum.

O sahnede daha önce hissetmediğim kadar yalnızdım. Orada beni görmek isteyen ya da kim olduğumu bilen tek kişinin bile olmadığını biliyordum.

Kyle güller göndermişti. Mesaj atmaktan nefret etmesine rağmen o gece kızıyla ellerinde dondurma külahlarıyla çekilmiş bir fotoğrafını yollamıştı.

Kyle: Ben ve Izzy mezuniyetini kutluyoruz. Seninle gurur duyuyoruz.

Cevabımı düşünürken gözüm fotoğrafa takıldı. Uzun süre inceledim. Gözlerimi kırptım. Sonra fotoğrafın arka planına, tam omzunun üzerine yaklaştırdım ve midem bulanarak tekrar baktım.

Sol taraflarındaki aynada fotoğrafı çeken kadının yansıması vardı. Josie'ydi, gülümsüyordu ve mutluydu. Ve çok ama çok hamileydi.

Başka bir açıklama bulmak için çabaladım hiçbirisi işe yaramadı. Başka birinin çocuğuna hamile olduğuna inanmak istiyordum ama öyle olsaydı bana söylerdi. Hem de kesinlikle onun içki içmesiyle ilgili hikâyelerinden biri sırasında ortaya çıkardı.

Kyle'in hikâyeleri. *Aman Tanrım*. Tüm yalanlarının boyutunu ve derinliğini kafamda birleştirmeye başladığımda bu beni fiziksel olarak hasta etti. Onun için çok bahane uydurmuştum, sır olarak saklamaktaki ısrarı, iptal ettiği hafta sonları, birlikteyken telefonunu sessize alması... Oliver'in futbol maçlarından ya da bir çocuğun doğum günü partisinin bitmesini beklerken aradığı için ona *hayranlık* duymuştum. Muhtemelen sadece karısından uzakta geçirdiği zamanın tadım çıkartıyordu. Bu duruma üzülüyordum, işim tehlikeye girer diye geri adım atacağımı bildiği için ilişkimizi duyurmaya hazır olduğuna beni ikna etmişti.

Bana yalan söylüyordu üstelik bu işte çok iyiydi, ben de kendime yalan söylüyordum. Kafamın içindeki o şüpheli ses hem onun hem de terapistimin uzun zamandır görmezden gelmemi söylediği o ses, başından beri haklıydı.

Hiç boşanmayı düşünmüş müydü? Hiç ayrı yaşamışlar mıydı? Onunla mutlu muydu? Bana gerçeği söylemeyeceğini biliyordum ve söylese bile buna inanmayacaktım. Gözlerimle görmem gerekiyordu.

Josie'yi sosyal medyadaki sahte hesabımdan arkadaş olarak ekledim. İlk gördüğüm fotoğraf doğum günümde çekilmişti. Büyük mavi bir pastanın arkasında gülümsüyorlardı. Tepele-
rindeki afişte kocaman harflerle, *Bir Erkek!* yazıyordu.

Gittikleri yerlerden fotoğraflar paylaşmıştı; Noel **partisi**, beni aradığı beyzbol maçı, sadece o ve çocuklarının olduğunu söylediği Florida'ya yapılan aile gezisi.

Ve bunu konuşabileceğim kimse yoktu, çünkü onun evliliğinin hâlâ devam ettiğini gerçekten bilmediğime kim inanacaktı? Herkesten *daha* saf olduğuma kim inanırdı ki?

Akşama kadar aramalarını görmezden geldim.

“Bütün gün hangi cehennemdeydin?” diye sordu en sonunda telefona cevap verdiğimde.

“Burada oturuyordum,” diye cevap verdim. “Karının ne zaman doğum yapacağını anlamaya çalışıyordum.”

Uzun bir sessizlik olduğunda nefesimi tuttum. Hâlâ bir parçam onun açıklama yapmasını umuyordu.

“Sana söyleyecektim.”

İşte o an, hiç şüphesiz yalan söylediğini anladım. Hem de başından beri de yalan söylüyordu.

Ben, ertesi hafta sonu Washington'daki duruşma için ayrıldım. Duruşmanın hemen sonuçlanmasını bekliyordum ve bunda haklı olmaımı umuyordum. Lawson'ın ifadesinin alınma işlemleri iki hafta içinde başlayacaktı ve bu işlemler sırasında onun yanımda olmasını istiyordum.

Pazartesi sabahı işe gitmek konusunda hiç bu kadar kayıtsız olmamıştım. Sabah toplantısında çilek yoktu. Fields, kibarlık olsun diye medeni davranıyordu, yani Webber ile ilgili olay için hâlâ kin besliyordu.

Öğle yemeğinde Walter ile buluşup FMG'nin halletmesi gereken birikmiş işlerin üzerinden geçtik. Lawson'la uğraştığım için birkaç kıdemsiz çalışanı yardıma çağırabilirdim aslında en başından bu kadar işi bize vermemesi gerekiyordu.

“Bunu daha önce de söyledim,” dedim gülümseyerek. “Gerçekten de şirketinin bünyesinde çalışacak birini işe almalısın. Tam zamanlı bir avukat çalıştıracak kadar çok işiniz var.”

Bifteğini kesip çatalıyla bir ısırık aldı. “Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu sınıtarak.

“Tabii ki hayır. Sen hâlâ benim en sevdiğim müşterimsin. Sadece paranı boşa harcadığını görmekten hoşlanmıyorum.”

Çatalını bana doğrulttu. “İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum, Gemma. Çünkü sana zararı olsa bile bana doğruyu söylüyorsun. Bir ara seni en büyük oğlumla tanıştırmak istiyorum.”

Ben’in üzerimdeyken kulağıma, “*Başka randevu yok,*” dediğini hatırladığımda kızardım. “Biriyle görüşüyorum,” diye cevap verdim. “Ve inan bana o bile oğluna uygun olmadığını söylerdi.”

Walter kendi kendine gülümsedi. “Eminim onu sürekli diken üzerinde tutuyorsundur.”

Ben de güldüm. “Öyle de denebilir.”

Daha çok o beni üzerinde tutuyor.

Ofise dönerken Ben’in öğle yemeği sırasında gönderdiği mesajları okudum. Jüri seçiminin ortasındaydı. Ben de ona cevap yazdım ve görünmez olmaya çalıştığım *iddia ettiği jüri* üyesini seçmesi için onu cesaretlendirdim.

Ben Tate: Jüri görevinden gerçekten kurtulmak isteyen insanlarla dalga geçmeye bayılıyorsun değil mi?

Ben: Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Aslında, evet.

Ben Tate: Keşke burada olsaydın.

Yirmi dakika sonra Sophia Waterhouse içeri girdiğinde hâlâ gülümsüyordum.

“En azından birimizin mutlu olmasına sevindim,” diyerek masama bir dosya bıraktı. “Kocam tatile gitmemi engellemek için kredi kartlarımı iptal etti. Bana makul harcamalar için ödeme yapma zorunluluğu olduğunu söylemiştin.”

“Sana geri ödeme yapmak zorunda kalacak,” dedim ona.

“Kullanabileceğin başka bir kartın yok mu?” Onu bu konuda uyardığımı biliyordum. Her müvekkilime kendi adına kredi kartı almalarını söylerdim, çünkü önünde sonunda bu duruma düşerlerdi.

“Evet var limiti sadece on sekiz bin dolar,” diye cevapladı. “Bu tatilin *başlangıcını* bile karşılamaz. Platin kartımı geri istiyorum.”

Şaşkınlıkla bakakaldım. “*Makul* harcamalar demiştin, Sophia. Kocan milyoner değil, bu yüzden mahkeme on sekiz bin dolardan fazla tutan bir seyahati makul görmeyecektir.”

“Kadınların tarafını tutan bir avukat olduğunu sanıyordum. Şu anda onun tarafındaymışsın gibi hissediyorum.”

İç çektim. Duymak istemedikleri şeyleri söylediğim anda beni kadın düşmanı olmakla suçlayan ilk müvekkilim değildi.

Önümdeki belgeleri toparladım. “Onun tarafında değilim ancak imkânsız şeyleri istememelisin. On sekiz binden fazla tutan bir seyahat çoğu insan için büyük rakam. Ayrıca önümüzdeki beş yıl boyunca gelirinin yarısını almayı başarsak bile, bu vergiler düşülmeden iki yüz bin eder. Bu da senin için hâlâ büyük rakam demek.”

Chloe marka çantasını sanki elinden alacakmışım gibi sıkı sıkı tutarak, “Yarısını almayı *başarabilirsen* mi?” diye sordu. “Kesin olduğunu sanıyordum. Los Angeles’ta bundan daha az parayla iki çocuk yetiştiremem.”

“Çocuklar sadece senin sorumluluğunda olmayacaklar,” diye hatırlattım. “Ayrıca okul harcını da o karşılayacak.”

Sanki ona hakaret etmişim gibi gözleri kısıldı. “Tam velayet istiyorum. Onun küçük metresini çocuklarımla etrafında istemiyorum.”

Evan Waterhouse harika bir koca olmayabilirdi ama ilgili bir babaya benziyordu. Babamın hataları yüzünden masum bir adamdan intikam almak artık içimden gelmiyordu. “Konuştu-

ğumuz bu değildi ve bunu kazanmamız için onun çok ama çok yanlış bir şey yaptığını kanıtlamamız gerekir.”

Başını yana eğip yüzümü inceledi. “Çok ama çok yanlış ne olabilir?”

Evan’ın bunların hiçbirini yapmadığımı bilmenin rahatlığıyla, “Tacizci ya da şiddet yanlısı olsaydı,” diye cevap verdim. “Bağımlı olsaydı ve tedaviyi reddetseydi. Yani aşırı bir durum olmalı.”

“Tamam,” dedi ve dosyayı aldı. “Bana bir hafta ver.”

Ofisten çıkıp gidişini dehşet içinde izledim. Uzun zamandır annemin daha kindar daha acımasız olmasını diliyordum. Uzun zamandır müvekkillerim adına acımasızca davranıyordum. İlk kez yanlış tarafta olduğumu hissediyordum.

Akşam aradığında, “Sanırım sahte bir suçlama uyduracak,” dedim Ben’e. “*Bana bir hafta ver*, dedi. İlk görüşmemizde *sormama* rağmen tacizden hiç bahsetmemişti. Artık bu davanın bir parçası olmak istediğimden emin değilim.”

Müvekkilimi bırakmam için beni cesaretlendirmesini bekledim. Aile hukukunun beni mutlu etmeyeceğini düşündüğünü defalarca belli etmişti.

Bir anlık tereddütten sonra, “Müvekkilleri bırakma zamanı değil,” diye uyardı. “Fields seni ortak yapana kadar olabildiğince dava almaya ihtiyacın var. Üstelik, Webber’ı tehdit ettiğin için hâlâ sana kızgınken.”

İlk kez, Craig yerine benim ortak olacağımı söylüyordu. Keşke sevinecek zamanım olsaydı ama bu konu daha önemliydi.

“Davasına devam etmeyeceksem ondan para almam doğru olmaz.”

“*Biliyorum*. Henüz yanlış bir şey yapmadı. Şimdilik peşini bırak. Eve döndüğümde bunu çözeriz.”

Göremese de gülümsüyordum. Artık her şeyi tek başıma

göğüslemek zorunda kalmamayı seviyordum. En çok da onun yanımda olmasını seviyordum. Yanımda olmasını isteyeceğim başka kimse yoktu.

“Hâlâ cuma günü geliyorsun, değil mi?” Sorumun bu kadar muhtaç tonda çıkmasından biraz utanarak. Gideli sadece bir gün olmuştu ve bu süre şimdiden çok uzundu.

“Neden?” diye sordu. “Beni mi özledin?”

“Çok açım. Yemek yediğimden emin olacak kimse yok.”

Telefonu kapattıktan sonra odama gidip onun için iki çekmeceyi boşalttım. Sanırım artık buraya ait hissetmesini istiyordum.

Salı günü, Ben televizyonumdan nefret ettiği için daha büyük bir tane sipariş verdim. Çarşamba, en sevdiğim ev eşyaları mağazasına gidip birkaç dekorasyon ürünü satın aldım; yastıklar, yeni nevresim takımı, bizim komodinlerimizle uyumlu lambalar. Aylar önce öldürdüğüm çiçeği yenisiyle değiştirdim, unutsam bile Ben sulayacaktı.

Perşembe, Ben'in davasındaki sanık anlaşmayı kabul etti. Teorik olarak, cuma günü davanın tamamen biteceği anlamına geliyordu ancak hava durumu kar uyarısı veriyordu. Uçuşun iptal edilme ihtimali bile nefesimi kesti. O an, onu görmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim.

“Geri dönmeye çalış,” dedim ona. “İfadeler için tek başıma hazırlanmak istemiyorum.”

Kahkaha attı. “Ayrıca açsın,” diye hatırlattı.

“Açım. Hem de fena halde.”

İşten erken çıkıp Santa Monica'ya gittim. İçeri girmeme izin vermese bile evini görmek ona daha yakın hissettiriyordu. İş kamyonları gitmişti. İnşaat iznini gösteren tabela da öyle. Aca-

ba sonunda beni davet edecek miydi? Eve dönerken yiyecek bir şeyler aldım. Bir keresinde en sevdiği yemeğin ev yapımı tavuklu kiş olduğunu söylemişti. Sanırım onun için yapmaya çalışmak beni öldürmezdi.

Cuma sabahı uyandığımda yaptığım ilk şey Washington'daki hava durumunu kontrol etmek oldu. Sekiz santim kar yağmıştı ama Ben'in uçağı zamanında kalkabilmişti.

Ofise gider gitmez annemi aradım. "Kar yağdığını duydum. Küreme yaptılar mı?"

"Tatlım, fazla endişeleniyorsun," derken sesi garip bir şekilde mutlu geliyordu.

"Fazla endişelenmiyorum anne." Ofisimin önünde sağa sola yürümeye başladım. "Tanrı aşkına... Bileğini tekrar burkarsan barda nasıl çalışacaksın? Ya daha kötüsü olursa?"

"Her şey halledildi," dedi. "Bak."

Park yerinin fotoğrafını gönderdi. Arabasına giden yol kardan tamamen temizlenmişti ama onun dışında hiçbir yere bile dokunulmamıştı.

"Sadece *senin* yolunu mu açmışlar?" diye sordum.

"Bu konuda soru soramazsın," dedi gizemle bir sesle. Bu cümle beynimi hemen en kötü senaryolarla doldurdu; ona özel iyilikler yapan ürkütücü apartman yöneticisi, geceleri onu eve kadar takip eden takıntılı müşteri...

"Anne bu çok saçma. Tabii ki soracağım. Kim yaptı bunu? Tanıdığın biri mi?"

"Artık tanıyorum," dedi kısık sesle gülerek. "Arkadaşın Ben yaptı. Onun ne kadar yakışıklı olduğundan bahsetmemiştin."

"Ben mi?" İnanamayarak tekrarladım. "*İş yerinden* Ben mi?"

"Onun gerçekten yaşlı olduğunu söylediğine inanamıyorum. Son iki yıldır orta yaşlı bir adam olarak gözümde canlanıyordu."

Gergin bir nefes verdim. "Anne, Ben'le nasıl tanıştın?"

“Sabah dışarıda birinin sesini duydum, pencereye baktım ve işte oradaydı, *takım elbisesiyle* yolumu kürüyordu.”

Masamın kenarına tutundum, bacaklarım aniden güçsüzleşmişti. “Takım elbise mi?”

Kahkaha attı. “*Evet*. Hakkında çok şey duyduğum Korkunç Ben olduğunu öğrendiğimde kimse benim kadar şaşırmamıştır.”

Gözlerim doldu ve boğazıma iyice yerleşmiş olan yumruyla zorla yutkundum. Anlaşmayı tamamlamak için yola çıkmadan önce Manassas’a kadar araba sürmüştü. Hava aydınlanmadan önce yola çıkmış olmalıydı.

“Nasıl?” diye fısıldadım. “Yani otelde kalıyor.”

“Hiçbir fikrim yok. Ama kürek ve tuz getirmiş. Dışarıdaki işi bitirdikten sonra içeri gelip havlu askımı ve rafımı tamir etti. Sana şunu söylemeliyim, Gemma... Ondan hoşlanmıyorsun ama o senden hoşlanmıyormuş gibi görünmüyordu. Aslında senden çok hoşlandığımı söyleyebilirim.”

Gözlerimi kapattım. “Ondan hoşlanmıyor değilim, anne.”

Yine güldü. Bir telefon görüşmesinde hiç bu kadar güldüğünü duymamıştım. “Evet tatlım, biliyorum. Ve buna çok sevindim. Bana sorarsan o senin için mükemmel. Bana gizlilik yemini ettirdi, o yüzden söylediklerimi sakın ona anlatma. O çocuk günün birinde benim damadım olabilir.”

“Olmayacak,” derken sesim çatladı.

“Benim tatlı kızım,” dedi iç çekerek. “Geleceği görebildiğini sanıyorsun aslında tek yaptığın onu kendin için önceden seçmek. Keşke seni mutlu etmeyecek şeyleri seçmekten vazgeçsen.”

Telefonu kapattıktan sonra ofisimin kapısını kilitledim. Yüzümü ellerimin arasına alıp ağlamamaya çalışarak oturdum.

Onu seviyordum.

Lanet olsun, onu çok seviyordum ve bu beni korkutuyordu.

O gece Ben'in uçağı indiğinde havaalanında doğruca yanıma geldi. Bavulunu girişte bıraktı ve sanki benden uzak kalmak canını yakıyormuş gibi sıkıca sarıldı. Dairemi yanlışlıkla yak-tığım tavuklu kişinin kokusu sarmıştı o fark etmemiş gibi görünüyordu.

Annem için ne yaptığımı bildiğimi ona söylemedim. Artık resmi olarak çift olabileceğimizi de söylemedim, en başından beri doğru olanı sonunda itiraf ettim. "Seni özledim," diye fısıldadım başımı göğsüne yaslayarak.

İlk ifadelerin alınacağı günlerdeki işimiz çılgınca yoğun-
du. Teoride mahkemeye gitmeye hazırlanıyorduk, umudumuz
Fiducia'yı korkutarak anlaşılmaya ikna edebilmektir. Bu herkes
için çok daha hızlı ve ucuz olurdu.

Ben ile geceler ve takip eden hafta sonu boyunca onun ofi-
sinde çalıştık. Stresliydi aynı zamanda eğlenceliydi. Şimdiye
kadar hiçbir duruşmaya hazırlanmaktan bu kadar keyif alma-
mıştım. Böyle bir ihtimalin olduğunun bile farkında değildim.

Şu anda işyerinde birkaç sorun yaşamasına rağmen yöneti-
ciliğe terfi ettirilen, Ryan Venek için sorular hazırlıyordu. Ben
de iki striptiz kulübü gezisini şirket kredi kartından tahsil eden
müdür yardımcısı, Rick Sandburg'a soracağım sorular üzerin-
de çalışıyordum. Esnedim ve beni izlediğini fark edince başımı
kaldırdım.

“Ne?” diye sordum.

“Bu iş bitince biraz uzaklaşabilir miyiz? Gerçek bir tatil
için. Sadece hafta sonu değil.”

“Yetiştirmen gereken bir sürü iş var...” diye başladım. Tek
isteğinin *ever* demem olduğunu, ilişkimize tamamen kendimi

vermemi ne kadar çok istediğini gördüm. Yanağımı içini ısır-
dım. “Nereye gideceğiz?”

Yüzüne, yıllarca antrenman yaptığınız yarışın sonunda elde
edeceğiniz türden bir gülümseme yerleşti. “Fiji. Suyun üzerin-
de bir villa. Kıyafet giymek isteğe bağlı.”

Bir zamanlar Pinterest sayfamda buna benzer bir tatil vardı.
Bir zamanlar pinlediğim şeyleri düşündüm; gitmek istediğim
seyahatler, okumak istediğim kitaplar, inşa etmek istediğim ev.
Bunları hâlâ çok istediğimi, tamamen geride bırakmadığımı fark
etmek rahatlatıcıydı. Belki de hayalini kurduğum *gelecekteki*
Gemma imkânsız değildi. Belki de az da olsa zaten buradaydı.

Sanki böyle bir şey olsa şikâyet edecekmişim gibi, “Tüm bu
zaman boyunca seks yapamayız,” diye uyardım.

Masaya eğilip alnımı öptü. “İstediğin kadar kitap getirebi-
lirsin.”

İfadelerin başlamasından üç gece önce Ben, Fields’la akşam
yemeğindeyken ofiste çalışıyordum. Ayrılırken gergindi ama
nedenini söylememişti.

Onu beklerken esnemeye başladım. Gözlerimin kapanması-
na engel olamayınca mesaj attım.

Ben: Evde buluşalım.

**Ben Tate: Çok yorgunum. Yarın erken kalkmam gereki-
yor sanırım eve gideceğim.**

Yorgunluk onu daha önce bende kalmaktan alıkoymamıştı.
Ona gelebileceğimi söylemek istedim. *Evinin tadilatının bit-
tiğini bildiğim için*, demek istedim ancak sustum. Hiçbir şey

şöylemedim. Bundan hemen bir sonuç çıkarmamaya çalışmam ilerleme miydi? Yoksa daha önce yaptığım hatayı tekrarlayarak dinlemem gereken o uyarı sesini mi bastırıyordum?

Ertesi sabah odasına girdiğimde yüzü gergindi. Neredeyse hiç uyumamış gibi görünüyordu.

“Dün akşam nasıldı?” diye sordum.

Ensesini ovuşturdu. “İyiydi. Sadece küçük bir fikir ayrılığı.”

“Bana ne olduğunu anlat,” anlamında kaşımı kaldırdım.

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun,” anlamında o da kaşını kaldırdı.

Masada onun oturduğu tarafa yaklaştım. Kapı açık olduğu için ona dokunamıyordum yine de mıknatısmış gibi çekildim. “Düşünüyordum da,” diye konuya girdim. “Eğer birlikte gerçek bir tatile çıkacaksak, o zaman muhtemelen insan kaynaklarına gitmemiz gerekir.”

Memnun olmasını bekliyordum, sonuçta bundan ilk bahseden oydu, yüzüne gölge düşerken gözlerinde temkinli bir ifade belirdi.

“Elbette,” dedi sesinde kararsızlık vardı. “Lawson davası bitene kadar bekleyelim.”

İnsan kaynaklarına gidip evrakları imzalamak en fazla on dakikamızı alırdı. İki gün önce Fiji’de bir hafta geçirmekten bahsediyordu şimdi ise benimle aynı odada olmak bile istemiyormuş gibiydi.

Artık hızla sonuca ulaşmayan, en kötüsünü düşünmeyen versiyonum olmayı istiyordum ama şu anda zorlanıyordum. Fields ile konuşmaları her şeyi değiştirmiş gibi hissediyordum.

Derin nefes aldım. “Bir sorun mu var?” diye sorma ihtiyacımın bu kadar zayıf, bu kadar savunmasız hissettirmesinden nefret ediyordum.

Başını sallamadan önce dudağını ısırdı. “Sadece yorgunum. Bu dava ve toplu dava arasında çok yorulдум.”

Geç saatlere kadar çalışıp daireme döndük. Dişlerimi fırçalarken o uyuyakaldı gecenin bir yarısı uyandığımda beni kendine çekti. Vücudumu tutuşunda bir süredir uyanık olduğunu gösteren bir gerginlik vardı.

“İyi misin?” yüzümü ona dönüp fısıldadım.

“Özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim.”

Onu üzerime çektim. Sorarsam iyi olduğunu söyleyeceğini biliyorum ama iyi olmadığı çok açıktı. Şu anda onun için yapabileceğim tek şey buydu.

Yavaş ve sessizce içimde hareket etti. Keskin nefesle boşalırken dudakları boynuma gömüldü ve bir an için yeniden iyi olduğumuzu hissettim.

Yanıma yattı. Başı benim yastığımdaydı, eli kalçalarımı sarıyordu.

“Konuşmak istemediğine emin misin?” diye fısıldadım. “Seni rahatsız eden bir şey olduğu belli.”

Yastığını aldı ve sırtüstü yatıp tavanı izledi.

“Stadler’da ne oldu?” diye sordu sonunda.

Kaskatı kesildim. Stadler hakkında soru sorulmasını bekliyordum ama bu şekilde değildi. Ve zaten önceden bilmiyormuş gibi değildi. “Bunu sana kim söyledi?”

“Fields dün gece bir şeylerden bahsetti. Orada birini takip ettiğini söyledi.”

Midem bulandı. Bu konuyu açtığını duymak, aynı hikâyenin hâlâ etrafta dolaştığını bilmek acı veriyordu. Yorganı göğsüme bastırarak doğruldum. “Ve sen onlara inandın mı?”

Bana doğru döndü. “Tabii ki inanmadım. Bu yüzden sana ne olduğunu soruyorum.”

Yorganı üstümden atıp yataktan kalkarken, “Eğer bu doğru olsaydı,” diye cevap verdim. “Sormana bile gerek kalmazdı.”

Elimi tuttu. “Sakın kaçma ve sırf bana gerçeği söylemek zorunda kalmamak için kızgınmışsın gibi davranma. Kimseyi o şekilde takip etmediğini biliyorum. Sadece gerçek hikâyeye ihtiyacım var.”

Reddetmek istiyordum, çünkü kendimi kimseye karşı savunmak zorunda kalmamalıydım. Haksız değildi; kaçıp öfkemin arkasına saklanma istememin bir nedeni buydu... çünkü saklanmak istiyordum. Olanların hepsi benim hatam değildi ama beni harika biriymiş gibi göstermiyordu.

“Hukuk fakültesindeyken bir ortakla görüşüyordum,” diye başladım. “Kyle. New York ofisinde çalışıyordu. Bana boşanacağını söylemişti, hatta boşanma anlaşmasını bile göstermişti ama hepsi yalandı. Hamile olduğunu öğrenene kadar hâlâ karısıyla birlikte olduğuna dair en ufak bir bilgim yoktu. Ondan ayrılmayı düşündüğünden bile emin değilim.”

“Peki ne oldu?” diye sordu sesinde hiçbir duygu belirtisi olmadan. Tam olarak inanmadığım müvekkillerime karşı kullandığım ses tonuydu.

“Onu korumak için her şeyi benim üzerime yıktılar. Beni herkesin gözü önünde berbat bir suçluymuş gibi binanın dışına çıkardılar. Tüm kahrolası erkek ortakları, her biri bunun saçmalık olduğunu bildiği halde kendilerinden olanı korudular.”

“*Tanrım*,” diye fısıldadıktan sonra beni yanına çekerek kollarını bana sardı. “Ortak olmaya bu kadar takıntılı olmana şaşmamalı.”

“Erkek olsaydım bana *takıntılı* demezdin. Sadece hırslı derdin.”

“Craig de en azından senin kadar uzun süredir orada. İstediklerini elde edemezse binayı ateşe vereceğinden endişelenmiyorum.”

“*Kesinlikle*,” dedim tırnaklarımı avuçlarıma batırarak. “Çünkü Craig hırslı değil. İşte bu yüzden ortak olmamalı.”

Başımın üstünü öptü. “Üzgünüm. Başına gelenler için çok üzgünüm.”

Hiçbir şey söylemedim. Artık sorun sadece Stadler'daki erkek ortakların kendilerini korumuş olması değildi. Şu an çalıştığım firmamdaki erkekler de arkamdan konuşuyordu. Beni yanlış tanımlıyorlardı ve işlerine geldiğinde yalanlar yayıyorlardı.

Bunca zaman sonra bile Kyle'ın yaptıklarının bedelini hâlâ benim ödediğime inanamıyordum.

Kyle ve ben karısı hakkında yüzleştığımızda yalan söylemeye devam etmişti.

Ustaca yeni hikâyeler uydurmasını dinledim sanki başka iki kişi arasında geçenleri izliyormuşum gibi uzaklara dalmıştım. Ayrıldıktan sonra bir gece hata yaptığını söylüyordu. “Çocuğun benden olup olmadığını bile bilmiyorum,” dedi. “Her halükârda, bebek doğar doğmaz ayrılacağım.”

Bana yeni öğrendiğini ve bu duruma en az benim kadar şaşırdığını söyledi. Ona aylar önce düzenledikleri cinsiyet partisini, Florida gezisini ya da tüm o alkol problemleri hakkındaki hikâyelerini sorma zahmetine bile girmedim. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordum; suçluluk duymadan kolayca yalan söyleyebilen biriydi.

Kâğıttan kule inşa ediyordu ve en sonunda üzerime yıkılacağını biliyordu. Buna rağmen inşa etmeye devam etmişti.

“Ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum,” dedim sakın bir sesle.

“Eğer birine söylersen,” diye cevap verdi. “Seni mahvederim.”

Bunlar birbirimize söylediğimiz son sözlerdi.

O geceyi sarsılmış şekilde geçirmiştim. Şok ve öfke arasındaydım hem kariyerime vereceği zarardan korkuyordum hem de karısının onun kim olduğunu bilmeyi hak ettiğini düşünüyordum. Annem sayesinde doğru olanı yapmıştım. Hayatının uzun yıllarını onu hak etmeyen bir adama vermişti. Ona o yılları geri veremezdim ama belki başka birinin başına gelmesini engellerdim.

Josie'ye, sahte profilimden mesaj attım ve gerçeği anlattım. Yüzük seçtiğimiz ve ev baktığımız kısma girmedim, çünkü bu çok abartılı görünüyordu. Çıplak gerçekleri, benden şüphe etmemesini sağlayacak kadar ayrıntılarıyla aktardım.

Ertesi gün Stadler'a gittiğimde güvenlik beni yönetici ortakın odasına götürdü ve orada iş akdimin fes edildiğini öğrendim. Kyle onu takip ettiğimi ve şimdi de karısını taciz ettiğimi söylemişti.

Tabii ki karşı çıktım. Ona geçtiğimiz eylül ayından beri sevgili olduğumuzu ve Kyle'ın hâlâ karısıyla birlikte olduğunu bilmediğimi söyledim.

"Eğer sevgili olsaydınız, şirkete haber vermeniz gerekirdi," diye cevap verdi ve işte o zaman ayvayı yediğimi anladım. Beni ya ilişkimizi söylemediğim için ya da taciz suçlamasıyla mahkemeye vereceklerdi. "İş arkadaşlarınızdan biri Kyle'ın hikâyesini doğruladı." Meg ile mesajlaşmalarımızın çıktısını önüme bıraktı: onu takip etmek için *Equinox*'a katılma konusunda şaka yapıyordum, onun en sevdiği rengin kırmızı olduğunu öğrendikten sonra tamamen kırmızılarla dolu gardırop oluşturacağımı söylemiştim. Meg de en az onun kadar kötüydü, hatta çoğu zaman daha kötüydü ama bunun önemi yoktu. Mesajları seçerek paylaşmıştı ve Stadler'ın da tek istediği buydu... bağlamından koparılmış olsa bile *kanıtı*.

“Üç yıldır buradayım,” diye itiraz ettim. “Tüm bunlara gerçekten inanıyor musunuz?”

“Benim neye inandığım önemli değil, Bayan Charles,” dedi.

Çünkü onlara para kazandıran Kyle’dı. Elbette ellerinden geldiğince koruyacakları kişi de oydu.

Bana iki seçenek sundular. Kendi rızamla güvenliğin beni dışarı çıkarmasına izin verip şirket çalışanlarıyla bütün temasımı kesecektim ya da işten kovulacak ve kariyerimdeki bu kara lekeyle başka bir yerde işe girebilmek için mücadele edecektim.

Olayları kendi açımdan kanıtlayabileceğimi biliyordum. Onlara Meg ile yaptığım konuşmanın bendeki kayıtlarını gösterebilir, Kyle’ın yaptığı tüm aramaların ve gönderdiği mesajların kanıtlarını sunabilirdim. Ama bunu yaparak kariyerimi kurtarma şansımı yok etmiş olurdu.

Tüm o küçümseyen bakışlar arasında ve güvenlik eşliğinde dışarı çıkarılmama izin verdim. Meg’in bakışlarıyla karşılaştığımda, tüm nefretimi ona attığım o son bakışta topladım. O sadece piyondur bunun için onu asla affetmeyecektim. Hiçbirini asla affetmeyecektim.

Buna neden olan güç sahibi erkeklerdi. Tıpkı babam ve annemi dolandıran avukatlar benzeri adamlar. Birbirlerine yardım etmişlerdi, birbirlerini korumuşlar, küçük çemberlerini kapalı tutmak için ne gerekiyorsa yapmışlardı.

Ve görünüşe göre bunu hâlâ yapıyorlardı.

Ertesi sabah Ben aceleyle hareket ediyordu. İlk ifade günümüzdən yalnızca bir gün öncesindeydik. Hâlâ gözlerimi kırparak uyanmâya çalışırken o çoktan giyinmişti bile.

“Dün gece hakkında konuşmamız gerekiyor mu?” diye sordum. Dün giydiği ceketini omzuna attı. “Evet,” dedi zayıf gülümsemeyle. “Şimdi değil.”

Ofise girdiğimde Pinterest’teki seyahat panomu açtım. Orada Fiji tatili *vardı*. Tıkladığım bağlantı büyük beyaz yatağı olan ve tamamı denize bakan açık cepheli villayı gösterdi.

İki gün önce bu gerçek bir olasılıkmış gibi görünüyordu. Şimdi ise emin değildim.

E-postamı açtım ve Sophia’nın bana sözde günlüğünün fotoğraflarını ilettiğini gördüm. Her kayıтта bir taciz olayını detaylandırıyordu. Evan’ın bir gece ona vurduğunu ve onunla çocukları birden fazla kez öldürmekle tehdit ettiğini söylüyordu. *Ondan çok korkuyorum*, diye yazmıştı birinde. *Sadece çocukların güvende olmasını istiyorum*.

Ancak bu yazının tarihi Arizona’daki bir kaplıcaya yaptığı seyahatten iki hafta öncesine aitti. Bu kadar güvenmediğiniz

biriyle çocuklarınızı hafta sonu için yalnız bırakmazdınız. Şimdiye kadar kesinlikle bundan bahsetmesi gerekirdi.

Bunu Ben'le tartışmak isterdim ama yarını atlatana kadar her şey ertelenmek zorundaydı. Çok meşguldü, yüzünü görmem bile neredeyse akşamı bulmuştu.

“Özür dilerim,” dedi. “Bu kadar uzun süre yok olmak istememiştim. Muhtemelen bir kez olsun hava almak için bile dışarı çıkmamışsındır.”

“Fiji seyahatlerine bakmak için biraz ara verdim,” dedim gergince onu test etmek için.

Yüzü düştü. Sadece yarım saniye sürmüştü bunu gördüm. Dikkatim dağılmış gibi arkamı dönerek rafları karıştırdım. Yine de içimde, kendi evinde uyuduğu gece yeniden inşa etmeye başladığım duvara daha fazla tuğla ekleniyordu. Dün gece birini takip ettiğimi söylediğinde ciddi şekilde yeniden inşa etmeye başladığım duvara.

Ona, Fields ile konuşmasının aramızdaki ilişkiyi değiştirip değiştirmediğini sorabilirdim ama neden zahmet edecektim ki? Değiştirdiği çok açıktı.

Ertesi sabah ilk ifadeler erkenden *Ritz-Carlton* Otel'deki konferans salonunda başladı.

İlk tanık Michelle Mitchell, Fiducia'nın tek kadın yöneticisi, açıkça yönlendirilmişti ve bu yüzden bize yararlı hiçbir şey söylemedi. Her soruya ya *hatırlamıyorum* ya da *bildiğim kadarıyla hayır* diye cevap verdi.

Sıradaki Ryan Venek, başka bir çalışanla kavga ettiğini yine de terfi aldığını kabul etti. Ayrıca evet, şirketin parasıyla striptiz kulüplerine gittiğini de itiraf etti.

Sırada Lauren vardı. Striptiz kulübü gezilerini doğruladı ve

kendisine sadece, “*Her şeyi kabul etmeye hazırsa,*” gelebileceğinin söylendiğini belirtti.

Kulüplerden ikisine ait makbuzları gösterdim. Makbuzlardaki harcamaların şirket kartına fatura edildiği açıktı. “Bunlar o iki geceye mi ait?” diye sorduğumda doğru olduğunu onayladı. Katıldığını hatırladığı her çalışanın ismini verdi. Liste çok uzundu.

Onu, Aronson’un kendisinden şüphe duyması için elinden geleni yapacağı konusunda uyarmıştım. Yine de Aronson başka bir çalışanla ilişkisini sorduğunda, fazla içtiği bir partiden bahsettiğinde, patronun kıyafeti hakkındaki uygunsuz yorumlarını hatırlattığında omuzları çöktü. Soruların alakasızlığından şikâyet ettim ama boşunaydı. Günün sonunda Aronson eskisine göre daha az kendini beğenmiş görünüyordu.

Son tanışımız Rick Sandburg, *Magnolia’s Adult Playhouse*’da on beş bin dolar harcayan başkan yardımcısıydı.

Görevi ve çalışma süresi hakkında temel sorular sorduk. Şimdiden gülümsüyordum, çünkü o anın geldiğini hissedebiliyordum; Aronson’ın bu işin düşündüğünden daha kötüye gittiğini fark ettiği anın.

Magnolia’ya yapılan şirket gezilerini sordum. Orada kucak dansı yapılırken çekilmiş bir fotoğrafım gösterene kadar hatırlamadığını iddia etti.

“Şirket kartını kullanmıştım,” dedi sonunda. “Geri ödedim.”

“Yani banka kayıtlarınızı mahkemeye sunarsam,” diye devam ettim. Gülümsememi bozmadan eğildim, “Fiducia’ya on beş bin doların üzerinde yazılmış bir çek bulabilir miyim? Yemin altında yalan söylemenin beş yıla kadar hapis cezası gerektiren bir suç olduğunu hatırlatmama izin verin.”

“Bayan Charles,” dedi Aronson. “Tanığı korkutuyorsunuz.”

Korkutuyordum ve işe yaramıştı. Sandburg’un bakışları çılgınca karşı tarafın avukatından bana döndü. “Burada işim bit-

ti,” diyerek sandalyesinden kalktı. “Devam etmeden önce avukatımın hazır bulunmasını istiyorum.”

Sandburg dışarı çıkarken Aronson öfkeli görünüyordu. Ancak ben piyango kazanmış gibi gülümsüyordum.

“İşin garibi, striptiz kulübü gezilerinin hiçbiri bize gönderilen harcama raporlarında görünmüyor,” diyerek birinin aynı turtarda açıkça sahte olarak düzenlediği otel faturasını gösterdim. “Onun yerine bize bu şekilde gelmesi ne kadar ilginç.”

Aronson ayağa kalkıp sadece Ben’e baktı. “Müvekkilimle konuşmam gerekiyor.”

Craig, Fields, Ben ve başka bir ortakla birlikte gece yarısına kadar konferans salonunda kalıp ne talep edeceğimizi kararlaştırdık. Aronson, anlaşmak istediklerini söylemek için Ben’i aramıştı. Benimle konuşmayı reddediyordu. Belki de beni *hırçın* ve *yıpratıcı* buluyordu.

Margaret’in gerçekte ne kaybettiğine bakarak ulaşılabilecek bir rakam vardı; yönetici olarak on yıl boyunca kazanacağı maaş ve işsiz kaldığı son yılda kaybettikleri.

Tutarı hesapladığımızda, “Bu fazla,” dedi Craig.

“Hayır,” diye itiraz ettim. “Bunun için Fudicia’yı duvara çivilemek istiyorum. Kayıtlarda değişiklik yapmışlar, Tanrı aşkına. Onları suçla itham etmek dünyaya ne kadar şaibeli olduklarını gösterecektir.”

“Yapamayız,” dedi Ben. “Margaret bizim müvekkilimiz. Biz onun çıkarlarını korumak için buradayız, sistemi reforme etmek için değil.”

“Ama...” diye başladım.

İtirazlarımdan bıkararak elini yüzünde gezdirdi ama beni suçlayamıyordu. Bir şey istediğinde o da benim kadar kemik peşindeki köpekmiş gibi davranırdı.

“Gemma, kayıtlarda değişiklik yapmış olmaları elimizdeki tek koz. Bununla ödeyecekleri tutarı iki katına çıkarmalarını sağlayabiliriz. Bu bile tek başına dikkatleri olumsuz anlamda üzerlerine çekecektir. Önümüzdeki bir yıl boyunca çıkan her haber, sistemlerini değiştirmek için ne yaptıklarıyla ilgili olacak. Zaten istediğin bu değil miydi?”

Haklı olmasından nefret ediyordum.

“*Pekâlâ*. Buna resmi özür de eşlik etmeli,” diye cevapladım. “Fiducia hata yaptığını kabul etmeli.”

“Peki,” dedi yorgunlukla gülümseyerek. “Onlara özür dileteceğiz.”

İşimiz çok geç bitti. Ben’in evime gelmesinin anlamı kalmadı. Başını yastığa koyar koymaz Santa Monica’ya gitmek için uyanması gerekirdi.

Arabalarımıza ulaştığımızda, “Biraz dinlen,” dedim. “Yarın kazandığımızda kutlama yapacağız. Hatta yemek yapmayı bile deneyeceğim.”

Bakışlarını kaçırdı. “Yemek yapmayı hayatta kalmayı daha az istediğimiz zamana saklayalım. Yarın akşam için planlarım var en kısa sürede kutlarız.”

Bir süre hareketsiz kaldım. Bu *plan* kelimesi, hilekârın yalanım yutturmak için kılıf düşündüğü uzun bir *mmm...* duraklamasına benziyordu.

“Sadece küçük aile yemeği,” dediğinde ise içimde bir şeyler daha yıkıldı. “Çoğunlukla geç bitiyor.”

İnsan kaynaklarına gitmeyi ve onunla seyahate çıkmayı kabul etmiştim ama o hâlâ beni dışlıyordu. Düne kadar bu işe yüzde yüz hazırken bir anda her şeyi bitirmek için dakikaları sayan bir adammış gibi davranmaya başlamıştı.

Ve bu gerçekleştiğinde Kyle’dan ayrılışımdan bin kat fazla acı verecekti.

Ertesi sabah *Beverly Hills* Otel’de karşı tarafın avukatıyla buluştuk. Ben, birkaç dakika geç geldi, çünkü önce Fields ile konuşması gerekiyordu. Pazarlık sırasında da geride durarak işi bana bıraktı. Fiducia’nın kayıtlarda değişiklik yaptığını hatırlatana kadar bize Craig’in düşündüğünden biraz daha az bir rakam vermişlerdi. “En son bir CEO kayıtlarda değişiklik yapmaktan yargılandığında hapse girmişti,” diye hatırlattım. “Bu görüşmeye devam etmeden önce bunu müvekkilinizle konuşmak isteyebilirsiniz.”

Bunu görüşmek için ayrıldılar ve resmi özrün yanı sıra sundukları miktarın iki katından fazlasıyla döndüler. Karşılığında Fiducia’yı sahtekarlıkla suçlamayacaktık.

İşimiz bittiğinde, “Margaret’ı arayıp ona söyleyebilirsin,” dedi. “Zaten senin zaferindi, benim değil. Orada harikaydın.”

Onda beklediğimden daha fazla durgunluk vardı. “Yine de mutsuz gibisin.”

Gülümsemesi ufak ve zorlamaydı. “İyiyim,” diye yalan söyledi. “Sadece yorgunum.”

Arabada Margaret’ı aradım. Sonucu haber verdiğimde ağladı

ve bu mahkemede yaşadığım neredeyse tüm anlardan daha iyiydi. Çünkü bugün yaşananlar yüzünden kimse kırılmamıştı. Fiducia bu sayede daha iyi bir şirket olabilirdi. Margaret'ın geçimini sağlayacak parası olacaktı ve belki şimdi başka bir iş bulurdu.

Mesaj yazan Ben'e döndüm. Telefonu bırakıp bana baktığında kararsız görünüyordu.

"Bu gece hâlâ ailenle görüşüyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi dudağını ısırarak. "Üvey babamın doğum günü."

Kendimi Gemma'nın yeni versiyonu olmaya zorlayarak, "Bir ara onlarla tanışmak isterim," dedim. Net ve iletişime açık, korktuğunda geri çekilmeyen Gemma'ydı bu. "Sadece doğduğundan ve yumurtadan çıkmadığından emin olmak için."

Gülümserken huzursuzdu. "Onlarla tanışmanın seni aydınlatacağından emin değilim. Kardeşlerim benden daha kötü."

Bunu fazla iyi geçiştirmişti. Pencereden dışarı bakarak üzgün görünmemeye çalıştım. Kendimi avutmak için kullandığım tüm yollar, *aramızdaki şey önemli değildi, aslında gerçek anlamda birlikte değildik*, artık işe yaramıyordu, değil mi?

"Eğer insan kaynaklarına çift olduğumuzu söylemeye gönüllüysen," dedim sessizce tam ofise geldiğimizde. "O zaman belki beni ailenle de tanıştırmaya razı olmalısın." *Ve arkadaşlarınınla. Ve beni evine davet etmelisin.*

"Bunu konuyu daha sonra konuşmamız gerek," dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. Aceleyle arabadan inmeye çalışıyordu. "Şimdi olmaz. Fields hepimizi konferans salonunda istiyor. Önemli bir duyuru yapacak."

Uzattığı elini tutarken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Önemli duyuru mu?" diye nefes nefese sordum.

Bana göz kırparak, "Önemli duyuru," diye tekrarladı.

Ben'in bu gece beni davet etmemesiyle ilgili şikâyetlerim birden önemsiz görünmeye başladı.

Asansörle üst kata çıktık ve personelin toplandığı konferans salonuna yürüdük. Herkes ayakta idi ve masada büyük bir pasta vardı. Sanırım şirketten birileri anlaşmanın başarılı olacağına bizden daha önce inanmıştı.

Arvin odanın diğer ucundan, “Günün kahramanları buraya gelsin!” diye seslendiğinde herkes alkışladı. Sessizlik olduğunda konuşmasına devam etti. “Yapmam gereken küçük bir duyuru var ve bunun için uzun zamandır bekliyordum. Ben, buraya gel.”

Bana kısa ve *endişeli* bir bakış attı sonra masanın başına yürüdü.

“Bugün mükemmel iş çıkardık,” dedi Fields. “Biz de hakkını teslim etmek istiyoruz.” Firmanın yeni adını göstermek için tabelayı indirdi: Fields, McGovern, Geiger ve *Tate*. “Yirmi yıl sonra ilk isim ortağımıza merhaba deyin. Kendisi önümüzdeki ay San Francisco ofisinin başına geçmek üzere, en yeni kıdemsiz ortağımız, Craig Stanley ile ayrılacak.”

Gürültü sağır ediciydi ve ses çıkarmadan kaskatı donup ortakların Ben’in etrafını sarmasını izleyen tek kişi bendim.

Bakışları insan selinde benimkini bulduğunda endişesini gördüm ama şaşkınlık yoktu.

Çünkü bunun olacağını biliyordu.

Lanet olsun, elbette biliyordu. Eğer kabul etmeseydi bunu duyurmazlardı. Son birkaç gündür bu kadar garip davranmasının sebebi buydu. Neden insan kaynaklarına gitmeyi umursamadığını ya da neden Fiji gezisinin önemini yitirdiğini anlıyordum. Çünkü ona büyük terfi teklif etmişlerdi ve o da bunu almak için beni otobüsün altına itmesi gerektiğini biliyordu. Belki de plan başından beri buydu, sadece bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemişti.

Kalbimi göğsümden söküp çıkarsaydı, bu kadar acıtmazdı. Uğruna çalıştığım her şey elimden çalınmıştı ve o da bunun olmasına yardım etmişti.

Kulaklarım uğuldadığı için zar zor duyuyordum, nefes alışım hızlanmıştı. En yakındaki sandalyeye tutundum, dik durmak için mücadele ediyordum.

Gürültüyü bastırarak, “Neredeyse unutuyordum!” diye bağırdı Arvin ve nefesim kesildi. “Debbie, şu pastayı kesmeye başla. Kendi kendine yenmeyecek.”

Lanet pastanın ortasına yumruk atmak istiyordum. Masaya çıkıp bunun ne kadar saçma olduğunu haykırmak istiyordum.

Bacaklarım titriyordu ve sabit tutmak için harcadığım çaba yüzünden çenem ağrıyordu. İnsanlar bana mahcup gülümsemeler gönderiyordu. Tüm övgüyü başkasının aldığı dava için beni tebrik ederken yüzlerini buruşturuyorlardı. Terri ile göz göze geldim. Onun bakışlarında da aynı şey vardı. Şok, öfke, inançsızlık. Kalabalığı geçip kapıdan çıktım ve körlemesine yürüdüm.

Arkamdan birinin koştuğunu duyduğumda bir an Ben olmasını diledim. Bana her şeyin yanlış anlaşılma olduğunu ve gerçekten ortak olacağımı sandığını söylemesini istiyordum. Onun yerine arkamı döndüğümde Terri’yi buldum, hâlâ benim kadar şoktaydı.

“Gemma,” diye soluk soluğa konuştu. “Bu tam bir saçmalık.”

Gerçekten de öyleydi. Ülkedeki en büyük cinsiyet ayrımcılığı davalarından birini kazanmıştım. Neredeyse tüm işi ben yapmıştım ama bunun için hiçbir övgü alamayacağıma inanamıyordum. Övgüleri Ben ve FMG toplayacaktı. Az önce kadın meslektaşına kazık atan Ben ve tek kadın ortağı bile olmayan FMG, şimdi iş yerinde kadınların şampiyonu olarak konumlanıyordu.

En kötüsü Terri’nin bilmediği şeydi; Ben de *işin* içindeydi. Onun her şeyim olduğuna inanmıştım sonuçta o da en az Kyle

veya babam kadar acımasız ve Makyavelist* çıkmıştı. Beni paranoyak davrandığıma, onun hakkında en kötüsünü düşündüğüme inandırmıştı. Hasarlı olduğuma inandırmıştı ve belki de hasarlıydım, öyleysem bile bunu bin kat daha ağırlaştırmıştı. Artık ortaklık umurumda bile değildi. Sadece Ben'i bir daha görmeyeceğimden emin olmak istiyordum.

Gözyaşlarımı silip ve Terri'ye döndüm. "Bu kadar," dedim usulca. "Benden bu kadar. Artık yokum."

"Gemma, sakın aceleci davranma," dedi. "Sen hâlâ inanılmaz bir işin parçasısın. Her yerde kendi yolunu bulabilirsin."

Uyuşmuş halde başımı salladım. Sinir krizi geçirmek istiyordum ama benden bekledikleri de tam olarak bu değil miydi? Ve sonra arkamdan, "*Ayın malum zamanında olmalı,*" ya da "*Bununla evli olmanın ne kadar berbat olduğunu düşünsene,*" diye şakalar yapacaklardı. Onlara bu zevki tattırmayacaktım.

İstifa etmek için sakinleşene kadar bekleyecektim, o zamana kadar burada kalamazdım. Güvenebileceğimi bildiğim tek insana, eve dönmem gerekiyordu.

Ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı ve çantamı aldım. Asansörden konferans salonuna doğru baktım, takım elbiseli bir grup adam kutlama yapıyordu. Yanlarında asla ortak olamayacak bir grup kadın vardı.

Lanet altı yıl. Ve hayatım biraz olsun değişmemişti.

* Makyavelist, hedeflerine ulaşmak için başkalarını manipüle etmekten çekinmeyen, hesapçı ve stratejik davranan kişiler için kullanılan terimdir. Adını İtalyan filozof Niccolò Machiavelli'den alır.

Ben Tate, FMG'ye adım attığında nefesim kesilmişti.

İlk karşılaşmamızdan önce bile onu merak ediyordum. Bizden daha başarılı bir firmanın ortağı olmuşken neden bize geldiğini kimse anlamamıştı ama hepsi bu kadardı, geçici bir meraktı.

Sonra onu gördüm. Beklediğimden daha genç daha uzun daha yakışıklıydı ve odaya girdiğinde tam da aradığı benmişim gibi bana bakmaya başlamıştı bile.

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde utangaç gülümsüyordu. Birkaç saniye sonra gizlice bakan ben oldum ve yakalandığımda kıpkırmızı kesildim. Onun benzeri erkeklerden uzak durmaya yemin etmiştim oysa beş dakika içinde bir istisna yapmaya çalışıyordum.

Hepimiz kendimizi tanıttık. Sıra bana geldiğinde tam adımı söyleyecekken mahcup gülümsemeyle beni durdurdu. "Kim olduğumu biliyorum," dedi. "Seni mahkemede, son şirketimdeki bir ortağımı mahvederken görmüştüm."

Bunu hayranlıkla söylediğinde yine kızardım. "Yarın akşam birkaç kişiyle caddenin karşısındaki bara gidiyoruz," dedi.

“Eğer sen de müsaitsen,” diye ekledi gözlerimin içine bakarak. Sanki daha fazlasını istiyormuş gibiydi.

Gitmeyi çok istiyordum. Onun çarpık gülümsemesini tekrar ve bir an önce görmeyi ne kadar çok arzuladığım gerçeği, beni dehşete düşürmüştü. Cevap vermek için ağzımı açtım ama Fields oradaydı ve koluna girip onu sürükleyerek götürdü. Ne söyleyeceğimden hâlâ emin değildim.

Ertesi sabah Brewer Campbell’ı benden çaldığını öğrendiğimde hissettiğim ilk duygu öfke bile değildi, rahatlamaydı. Sanki daha kötü bir kaderden kurtulmuş gibiydim sanki ondan nefret etmek hayatımı kolaylaştıracaktı.

Keşke ondan nefret etmeye devam edebilseydim. Çünkü Ben Tate’i asla atlatamayacaktım. Sanırım tanıştığımız o ilk gün bile bundan sağ çıkamayacağımı biliyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

Washington'a giden gece uçuşumda gözümü bile kırpmadım. Ağlamak istiyordum ama ağlayamayacak kadar şaşkındım. Bundan sonra nereye gidecektim? Hayatımın son altı yılı, ulaşamadığım bir hedef için çalışarak geçmişti. İşimle ilgili *sevdiğim* tek şey, hedefime ulaşmamı engelleyen adamdı.

Eve adım attığım andan itibaren annem bir an olsun yanımdan ayrılmadı. Olanları özetledim. Ben'in, Kyle ve babam gibi bir adam olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Bu benim için de sürprizdi. Onun sezgilerinin de benimkiler kadar kötü olduğunu tarihsel olarak kanıtlanmıştı.

Bir bardak parlak yeşil, kahverengi benekli *smoothie* uzatarak, "Bunu iç," dedi. "Lahana ve *spirulina* ile yaptım. Sadece dene. Muhtemelen D vitaminin düşüktür ve bu da depresyona neden olur."

"Herkesin D vitamini düşüktür," diye itiraz ettim mutfak tezgahına bakarak. Annem ne zamandan beri *spirulina* için para harcıyordu? Bir günde kazandığından daha fazlasını harcamadan *Whole Foods* marketin kapısından bile giremezsiniz.

İşte o zaman tezgahında duran beş yüz dolarlık *smoothie* makinesini fark ettim.

“*Vitamix* mi aldın?” diye sordum. Annem üç tabaktan fazlasına ihtiyacı olmadığını düşünen biriydi.

Dudağını ısırdı. “Hep bir tane istemişimdir,” diye başladı. “Ve bu konuyu, çok meşgul olmadığın bir ara seninle konuşmak istiyordum. Baban aniden aradı ve işleri yoluna koymak istediğini söyleyerek yüklü bir çek gönderdi.”

“Öyle mi *yaptı*? Peki karşılığında ne talep etti?”

Gülümsedi. “Hiçbir şey, tatlım. Onunla konuştuğunu ve hatalı olduğunu anladığını söyledi.”

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. “Anne, o hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden yapmaz. Sana bir şey imzalattı mı? Herhangi bir sözlü anlaşma var mıydı?”

Gülüştü sakın ve hüzünlüydü. Sanki benim bu kadar şüpheci olmama üzülmüş gibiydi. Oysa asıl üzücü olan, ona yapılan haksızlıklardan sonra bile böyle *düşünmemesi*ydi. “Hayır, Gemma. Hiçbir şey yok. Doğru bir şey yapmak istemiş olması mümkün değil mi? Belki sadece senin saygını kazanmak istedi?”

“Bundan daha fazlası gerekirdi,” diye cevaplarken sesim çatladı. Bunu yapacağını bana söylememişti ve beni zorlamaya da çalışmamıştı. Belki de Noel’de ona patladığımda sonunda beni duymuştu ya da bu sadece şirketine gelmemi sağlamak için bir numaraydı. “O zaman neden hâlâ iki işte birden çalışıyorsun?”

Omuz silkti. “İşlerimi seviyorum ve Ed diyor ki...”

“Lanet Ed de kim?” Şüphe hemen içime doldu. Annem kırgındı ve erkeklerle çok az deneyimi vardı. Bir çocuk bile ondan faydalanabilirdi.

“*Sözlerine dikkat et, Gemma,*” diye azarladı. “Barın sahibi. Bunu biliyorsun. *O...*” Yüzü kızardı. “Ona Ben’in karları

küremeye geldiğini anlattığımda çok üzüldü. O zamandan beri işlerle ilgilenmek için buraya geliyor ve sanırım bir şekilde...”

“Yatmaya mı başladınız?”

“Gemma! Tanrım, ağzın çok bozuk. *Randevulaşmak* diyecektim.

Her neyse, acele etmememi ve hayatımda gerçekten ne yapmak istediğime karar vermemi söyledi. O yüzden şimdilik yerimde duruyorum.” Ed, tabii eğer gerçek adı bu ise mantıklı tavsiye vermişti. Bu ona güvenebileceğim anlamına gelmiyordu.

“Bu adamla tanışmam gerekecek,” diye uyardım onu.

“O bir yabancıymış gibi davranıyorsun, Gemma,” dedi. “Onu bir yıldır tanıyorum. Sadece açılmayacak kadar utanıyordu.”

“Ya da tam bir sosyopat,” diye vurguladım. “Bodrumunda hapsedtiği genç kızlardan kurtulmaya çalışmakla meşguldü.”

Kaşlarını çatarak baktı. “Evine gittim. Bodrum katı falan yok.”

“İyi,” dedim iç çekerek. “Belki sadece utangaçtır.”

Belki de annem *Hallmark* filmindeki mutlu sonunu yaşıyordu. Yine de kendi mutluluğumu elde etmek için radikal bir değişiklik yapmam gerekecekti.

Pencereden dışarı baktım. Sabah ışığı hâlâ gri ve solgundu, ağaçlar yapraksız, yol ise trafikte durmuş öfkeli ve stresli sürücülerle doluydu.

Washington’da büyürken buradan çok hoşlanmazdım. Şimdi de cazibesi yoktu, tamamen yeni oyun alanına ihtiyacım vardı. Sanırım mantıklı olan yer burasıydı. Babam sonunda doğru olanı yapmıştı ayrıca onun şirketinde çalışmak çok mu kötü olurdu? Ortak olarak işe alınacağımdan emindim ve çok geçmeden sermaye ortağı da olurdum.

Yapmak istediğim iş bu değildi ama Sophia Waterhouse gi-

bilere velayeti kazandırmak için yalan söylemelerine yardım etmenin daha iyi olduğundan emin değildim. Tıpkı Ben gibi, ne gerekiyorsa yapardım.

“Babamın bana önerdiği işi kabul edersem, kızar mıydın?” Yüzümü incelerken ben de onun yüzüne dikkatle bakarak sordum.

“Asla,” dedi sonunda. “Neden? Los Angeles’ta yaşamayı seviyorsun.”

“Artık o kadar değil.”

Bana uzunca sarıldı. Sanki yeni yürümeye başlayan çocukmuşum gibi biraz kestirdikten sonra her şeyin daha iyi olacağını söyledi. Sanırım haklıydı, yani işler daha da kötüye gidemezdi.

Annem işe gittiğinde yatağa girdim ve misafir odasının tavanına bakarak sırada ne olduğunu merak ettim. Dün olanlar, hatırladığım şekilde yaşanmış olamayacak kadar korkunç geliyordu. Bunu altı yıl önce Kyle için yapmıştım. Şimdi Ben için de bahaneler bulmak istiyordum.

Yastığa daha da gömülerek telefonumu elime aldım. Ofisten ayrıldığımdan beri gelen her bildirimi görmezden gelmiştim. Ben’in söyleyecekleriyle yüzleşmeye hazır değildim. Ancak belli ki söyleyecek çok şeyi vardı; ondan gelen bildirimler ekranımı kaplıyordu. Derin nefes alarak uygulamayı açtım ve gönderdiği son birkaç mesaja göz attım.

Ben Tate: Lütfen şu lanet telefona cevap ver.

Ben Tate: Gemma, bu çok saçma. Konuşmamız gerekiyor. HEMEN.

Kulağa uzlaşma isteğinden çok öfkeli geliyordu, tıpkı Kyle’in yaptığına benziyordu. Telefonu bir süre kenara bıraktıktan sonra tekrar aldım.

Ben: Neyi merak ediyorum biliyor musun? Başından beri bunun olacağını biliyor muydun? Aylarca benimle, seni ve Craig'i terfi ettirip beni etmeyeceklerini, hatta TAŞINACAĞINI bilerek mi yattın? Cevap verme zahmetine bile girme, çünkü artık önemi yok. Fields'a da zaferini kutlamayı bitirdiğinde, FMG'ye karşı benzer bir dava açmazsam çok şanslı olduğumu söyle.

Gönder tuşuna bastığım anda pişman oldum. Firmaya gerçekten dava açıp açmayacağımı bilmiyordum, bu olasılığı onlara bildirerek kendime iyilik yapmamıştım.

Telefonumu kapatıp yorgun bir uykuya daldım. Uyandığımda loş öğleden sonrası güneşi pencereden içeri giriyordu. En az altı saat uyumuştum ama daha iyi hissetmiyordum.

Duş aldım ve beni şehir merkezine, babamın şirketine götürmesi için Uber çağırdım. Adam Charles'ın Hukuk Bürosu artık caddedeki devasa bir binanın iki katını kaplıyordu. Ancak bunun dışında verdiği hissiyat FMG ile aynıydı; ruhsuz ve kurumsaldı.

Babam beni coşkuyla karşıladı ve koridorda yürürken Lawson davası için tebrik etti. Bir kapıyı açarak, "Eğer işe başlasan sahip olacağın odayı göstereyim," dedi. Fields'ın Los Angeles'taki ofisi kadar büyüktü. Uzaktan Washington Anıtı'nı ve Beyaz Saray'ın çatısını seçebiliyordum.

Bana maaşımı söyledi. Şu anda kazandığımın iki katıydı. İki yıl içinde sermaye ortağı olacaktım ve şirketin net gelirinden de pay alacaktım.

"Ne kadar erken başlayabileceğinden emin değilim," dedi. "Senin için mükemmel bir dava var. Bir millet vekili yardımcısı müşterilerimizden birini cinsel istismarla suçladı."

İçimde bir şeyler söndü. "Müvekkilin kongre üyesi olduğunu varsayıyorum?"

Başıyla onaylarken gözleri parlıyordu. “Bu dava basında çok ses getirecek.”

Şu anda onun gördüğü tek şey bu davanın şirkete getireceği ilgiyken benim gördüğüm ise Aronson gibi biri olmaya hızla yaklaştığımdı. Fiducia’yı *savunan* kişi ben olacaktım. İfadesine şüphe düşürmek için Lauren’in sürtük olduğunu ima eden ben olacaktım. Bu iş, Dennis Roberts’a çocuğunun velayetini kazandırmaktan ya da Sophia Waterhouse’a eski kocasının çocukları kaybetmesini nasıl sağlayacağını söylemekten ne kadar kötü olabilirdi?

Babamdan düşünmek için hafta sonuna kadar izin istediğimde, sanki evet diyeceğimi biliyormuş gibi kabul etti. Sanırım bunu ben de biliyordum.

“Bu arada bizimle kalabilirsin,” dedi ben çıkarken. “Emimin önünde sonunda kendi evine çıkmak istersin ama şimdilik... Manassas’tan gidip gelmek seni öldürür.”

İşte yine başlıyorduk. Bunu bir işten daha fazlası haline getirmenin yollarını bulmaya başlamıştı bile. Acaba anneme o parayı vermek de taktiklerinden biri miydi? Yoksa iyi niyet gösterisine karşılık şirketine gelmem üzerine kumar mı oynamıştı?

Kapalı otoparka yürürken dışarıdaki hava can yakacak kadar soğuktu, gökyüzü koyu gri ve hareketsizdi. Başkent mevsimleri uçta yaşıyordu. Bundan altı ay sonra hava aşırı nemli olacaktı, kıyafetlerim tenime yapışmadan sokakta yürüyemeyecektim. Los Angeles’ın havasını özleyeceğimi biliyordum. Başka şeyleri daha da çok özleyecektim.

Trafik yüzünden annemin apartmanına dönmek bir buçuk saatimi aldı. Kapının diğer tarafından sesler duyduğumda sessizce inledim. Sanırım Ed buradaydı. Bugün çok da iyi izlenim bırakamayacaktım.

Oturma odasına girmek için kendimi zorladım ve... donakaldım. Ben, annemin kanepesinde oturuyordu. Ceketini çıkarmıştı, yakasının düğmeleri açılmıştı ve saçları dağınıktı.

Onu görmek kalbimi yeniden kırdı. Onu çok sevmiştim. Yaptıklarına rağmen onu hâlâ seviyordum. Artık eski ben değildim, bunu o sağlamıştı.

“Kahretsin neden buradasın?” diye sordum.

“Gemma, kibar ol,” diye azarladı annem. “O kadar yolu seninle konuşmak için geldi.”

Onu görmezden geldim. Annemin herkese karşı nazik olma ısrarı hiçbir işine yaramamıştı. “Bunca yolu boşuna geldin o zaman,” dedim ona. “*Defol.*”

Ben, ayağa kalkarken annem odadan çıktı. Ben’in yüzü de benimki kadar öfkeliydi. “Lanet telefonuna cevap verseydin, bu iş dün gece bitmiş olurdu.”

“Bunları duymak istemiyorum, Ben! O lanet duyurudan önce benimle konuşma fırsatın vardı ve sen bunu yapmamayı seçtin.” Sesim çatlayınca kendimi toparlamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. “Sen bir yalancısın. Bunun yanlış olduğuna dair *binlerce* işaret vardı, hiç evine davet etmemen ya da kimseyle tanıştırmaman... hepsini görmezden geldim. Artık görmezden gelmeyeceğim o yüzden geldiğin yere geri dön.”

Uzaklaşmak için döndüğümde kolumu tuttu. “Seni ortak yapıyorlar.”

Ona boş gözlerle baktım. Bu doğru olamazdı ve dürüst olmak gerekirse... artık bunu istemiyordum bile. Fields, çünkü toplantıda Ben ve Craig’in terfilerini açıklayarak beni kasten küçük düşürmüştü o yüzden defolup gidebilirdi. Hâlâ erkekler kulübünü ezmek istiyordum ancak dışarıdan ezecektim. “Saçmalık.”

“Yapmayacaklardı,” dedi. “Bunu geçen gece öğrendim. Kazandığımızda seni ortak yaparlarsa bir yıllığına San Francisco ofisinin başına geçmeyi kabul ettim. Önce bunu seninle konuşma şansım olur diye düşünmüştüm. Fields’ın bunu yapacağından haberim yoktu. Duyurunun gerçekten seninle ilgili olacağını sanıyordum.”

Tüm bunların yalan olduğuna inanmaya devam etmek istiyordum, çünkü kolayca çürütebileceğim bir yalan söylemeyecek kadar zekiydi.

Kolumu çekip kurtuldum. “Uzaklaşıyordun. Bunu gördüm.”

Sinirle elini saçında gezdirerek, “Hayır,” dedi. “Bu durum beni hasta ediyordu ve umutsuzca işleri nasıl düzelteceğimi bulmaya çalışıyordum, Gemma. Ve seninle konuşabilmeyi diliyordum ama bunu yapamazdım, dava bitene kadar olmazdı. Müzakereler başlamadan hemen önce bunu sana söylememi istemezdin.”

Karşı çıkmak istedim ama haklıydı. Eğer bilseydim bu durum, beni tedirgin ederdi. Anlaşmaya giderken yenilmez hissediyordum ve bu da etkisini göstermişti.

“Beni bir kez bile evine davet etmedin,” diye ısrarımı sürdürdüm sanki ortaklık meselesi önemsizmiş gibi. Aslında öyleydi de. Ortada hâlâ yerine oturmayan bir sürü şey vardı. “Ailenle ya da arkadaşlarınla tanışmamı istemedin. Ben önerdiğimde de insan kaynaklarına gitmeyi sürekli erteledin.”

“Mahkeme salonunda tanıdığım herkesten daha iyi hikâye anlatıyorsun ama kendi hayatını anlatma şeklin berbat,” dedi gözleri parlayarak. “Çünkü arkadaşlarımla *neden* tanışmadığınızı biliyorsunuz. Hem aylar önce insan kaynakları konusunu açan bendim. Peki bu benim ne kadar şerefsiz olduğuma dair teorisinin neresine uyuyor?”

Öfkeyle güldüm. “Kyle da aynısını yapmıştı. Bak bu beni nereye getirdi?”

Cebinden telefonunu çıkarıp ekranı kaydırmaya başladı. “Hâlâ farklı olduğumu kanıtlamamı mı istiyorsun? İyi o zaman. *Bu benim ailem.*”

Gözlerimi devirdim. Eğer şimdi hayatının minicik bir kısmına girmeme izin vermesinin, beni hayatından dışlamasını telafi edebileceğini düşünüyorsa tam anlamıyla deliydi. Ona bunu söylemek üzereydim ama ağzımı açtığımda hızla kapattım.

Fotoğrafta Ben, küçük kardeşleri ve... Walter vardı. *Müvekkilim.*

Gözlerimi kırptım. “Walter neden ailenle aynı fotoğrafta?”

“Çünkü o benim üvey babam.”

Ağzım açık kaldı. “*Saçmalık.* Neden... ne diye...”

“Brewer Campbell’ı senden almak istememiştim. Walter’ın şirket avukatı işi bırakmıştı. Ben de durumu düzeltmek için başka bir yol bulana kadar seni tutmasını istedim. Sana gerçeği söylersem işi reddedeceğini biliyordum.”

Haklıydı. Reddederdim.

Sırtımı duvara dayadım. Her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Çalman bir müşteri yüzünden iki yılını ondan nefret ederek geçirmiştim. Onun yerine bana daha iyisini getirdiğinden haberim bile yoktu.

“Bana söylemeliydin,” dedim sessizce. Yıllardır Walter’a şirket bünyesine ait bir avukat işe alması için yalvarıyordum.

“Bilseydin onunla çalışmaya devam etmeyi reddederdin,” dedi. “Fields, o olmadan seni asla ortak yapmazdı. Bekleyebileceğimi düşündüm.”

Sanki korkutup kaçıracağı ürkek bir hayvanmışım gibi yavaş adımlarla bana yaklaştı. Ona inanmaktan korkuyordum, tüm bunlar doğruysa... o zaman her şeyi benim için yapmıştı. Annem hakkında konuştuğumuz o geceyi anımsadım; “*Sadece onun yürüdüğü yolun açık olduğundan emin olmak için tüm dünyayı yakıp kül etmek istiyorsun,*” demişti.

Benden bahsediyordu. Tanıştığımızdan beri her gün yolumu temizliyordu.

“Üzgünüm, Gemma,” dedi. Şimdi o kadar yakındı ki elimi uzatsam dokunabilirdim. “Böyle olacağını bilseydim Fields’ın teklifini reddederdim. Benim için herhangi bir terfiden bin kat daha değerlisin. FMG’de kalmamdan bin kat daha değerlisin. San Francisco’ya gidip gitmemem ya da şirkette kalıp kalma-

mam tamamen senin kararın. Lütfen bunu neden yaptığımı anladığınızı söyle.”

Gözlerim yanıyordu. Başımınla onayladım ve sonunda aramızdaki mesafeyi kapattığında direnmeden başımı göğsüne yasladım. Kolları beni sardı ve uzun süre öyle kaldık.

“FMG’ye dönmeyeceğim,” dedim ona. “Yaşadığım sürece o şirkete tek kuruluş daha kazandırmayacağım. San Francisco’ya gitmezsen terfiini kaybedecek misin?”

“Terfi umurumda bile değil,” dedi. “FMG’de kalmak isteseydin, San Francisco’ya birlikte gitmemizi önerirdim. Madem istemiyorsun... Benim daha iyi bir fikrim var. İkimiz de FMG’den ayrılıp kendi şirketimizi kursak nasıl olur?”

Çok şaşkındım, doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. “Ayrılmak mı istiyorsun? Benimle yeni bir şirket mi kuracaksın?”

Sessizce güldü. “Kendi şirketimizi kurarsak, ne kadar ücretsiz müşteri alabileceğini düşünsene. Evet, tabii ki ayrılıyorum. Sen sadece kendini kanıtlamak için kaldın ve ben de sadece benden nefret eden bu kadına âşık olduğum için.”

“Bana âşık mısın?” diye sordum.

Başparmağı yanağımdaki bir damla gözyaşını sildi. “Senin için sürpriz olmamalı. İki yıldır sana âşığım. Orada mülakata girmemin tek nedeni sendin.”

İlk gün beni nasıl izlediğini düşündüm. Gözlerinde o zamandan beri binlerce kez gördüğüm o şefkatli ifadeyle, “*Kim olduğunu biliyorum,*” demişti. Onun da dediği gibi hikâyemizi olabilecek en kötü şekilde anlatmıştı. Şu andan itibaren farklı anlatacaktım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. “Ve ortak olmak istemiştim evet, ama son iki yıldır orada kalmamın nedeni sendin.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırırken güldü. “*Biliyorum,*” dedi sessizce. “Sonunda bunu anlamana sevindim.”

Los Angeles'a dönerken babamı arayıp işi kabul etmeyeceğimi söyledim. Sonra da Sophie Waterhouse'a asılsız taciz iddialarının ağır bir suç olduğunu hatırlattıktan sonra davasından çekildim.

Ben'le uçuş boyunca şirketimizi nasıl kuracağımızı ve yanımızda kimleri götüreceğimizi planladık. Tabii Terri'yi ve Ben'in asistanını alacaktık. İş arkadaşlarımızın hiçbirinin, özellikle de Nicole'un yeterince zeki olmadığını savundum. Ben de pislik yaptığımı söyledi ve bence bu tamamen mümkündü.

"Peki sonunda herkesle tanışabilecek miyim?" diye sordum.

Güldü. "Evet... Annem, Tali ve Drew aylardır bunun için söylenip duruyorlar. Geleceğimizden haberleri olsa muhtemelen havaalanında beklerlerdi."

"Peki evini görebilecek miyim?"

Yüzünde ufak bir kararsızlık ifadesi vardı. "Evet," dedi. "Sanırım öyle."

"Orada sakladığın ne var? Oyuncak bebek koleksiyonu mu? Kanepede seksi iç çamaşırlarıyla poz vermiş cansız mankenler mi?"

Kahkaha attı. "Bu saydıkların gerçeğinden daha az utanç verici olurdu. Gözlerinle görmem gerekecek."

Uçağımız indi. Şoförümüzü benim dairem yerine Santa Monica'ya yönlendirdi. Bu büyük gösterim için hangimizin daha gergin olduğundan emin değildim. İki yıldır üzerinde çalıştığı bir evde insanı bu kadar korkutan ne olabilirdi?

Araba kaldırıma yanaştı ve indik. Bagajdan çantamı alırken, "Dışarıdan bakınca bir şey görünmüyor," diye uyardı Ben. Birkaç kez önünden geçtiğimi söylemedim. Bir hafta boyunca psikopat tarafımı yeterince görmüştü.

Kapının önüne geldiğimizde derin nefes alarak kilidi açıp geçmem için tuttu. İçeri girdiğimde şaşkınlıktan donakaldım.

Geniş ağartılmış çamdan zeminler ve beyaz mobilyalar, açık

kirişli tavan, soluk mavi tonlarda boncuklu avize. Evin arka tarafına doğru mutfakta, kesme taş tezgahlar ve lacivert boyalı bir ada gördüm.

Hayranlıkla, “*Tam olarak* Pinterest panomdaki dekorasyon,” dedim.

“Evet.” Sesi utanmış gibi geliyordu. Döndüm ve bir an inanamayarak ona baktım. Kafam karışmıştı.

“İlk başta ne yaptığının farkında değildim,” dedi usulca. “Fark ettiğimde geri alamadım ve bunun bir önemi olacağını da düşünmedim. Bana asla şans vermeyecekmişsin gibi geliyordu.”

Gülerken yüzümden akan yaşları sildim. “Bu çok ürkütücü. Düşündüğümde daha kötüymüş.”

“Gerçekten de öyle, değil mi?” diye sordu. “Ama... dairen yerine burada yaşasaydın paramızın ne kadarını ayakkabılara harcayabileceğini bir düşünsene?”

“*Paramız mı?*”

Ellerini kalçalarıma koydu. “Seni iki yıl bekledim Gemma Charles. İki lanet yılın her günü. Tüm bunlardan sonra gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

İlk kez çıkma teklifi almış bir ergenmiş gibi gülümsedim. Çok aptalcaydı, yüzümü ondan saklamak istedim ama yapamadım. Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “*Tamam.* Sadece evliliğe inanmıyorum.”

Sırıttı. “Tabii ki inanmıyorsun.”

SON SÖZ

BEŞ AY SONRA

Ben, öğlen ofisime geldiğinde saatini gösteriyordu.

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp bakarak, “Bir şey mi ihtiyacın var?” diye sordum.

Sertçe tek kaşını kaldırdı. “*Söz vermiştin, Gemma.*”

Ofisinde birlikte olduğumuz o ilk gecenin üzerinden sekiz ay geçmişti. Bunu hafta sonu kaçamağıyla kutlamamız için ısrar ediyordu. Hafta sonu tatilleri bizim için çok da alışılmadık değildi. Ayda en az bir kez Drew’un lüks seyahatlerinden biri için işlerimi askıya alıyordum. Drew hamile olmasına rağmen sayısı birazcık bile azalmamıştı ama bu farklıydı. Bu sefer, Ben’in ısrarıyla sadece biz olacaktık.

Ayrıca sürprizlerden nefret etmeme rağmen gideceğimiz yerin sürpriz olmasında ısrar ediyordu.

Sırıttım. “*Biliyorum. Bana beş dakika daha ver. Lola’yı, Victoria’nın beğendiği şu yenilikçi okula kaydettirmeye çalışıyorum.*”

Bakışları hemen yumuşadı. Benimle birkaç kez Victoria’nın evine gelmişti. Victoria, Ben’i kazanamamış olsaydı bile ki başarmıştı, çocuklar kesinlikle kazanırlardı. Philip’in “*Arkadaşım Ben ile,*” çizimleri buzdolabımızda her yerinde asılıydı.

“Beş dakika, Gemma. Bir saniye bile fazla değil,” diye uyardı tehditkâr görünmek için elinden geleni yaparak.

Okul yönetim kurulunun kararına itirazımı tamamlayıp gönderdim sonra da elimde çantamla kapıya koştum. Ben’i orada durmuş Terri ile sohbet ederken görünce gülümsedim. Bize bu anı sağladığı için ona minnettardım. Üzerinden bir takım elbise çıkarmak için fırsat bulamayalı tam kırk sekiz saat olmuştu. Bir saat normal bekleme süresi sayılırdı, kırk yedi saat kadar fazla uzundu.

“Onu hamile bırakma.” Biz çıkarken Terri arkamızdan bağırdı. “Bunun için zamanı yok!”

Ben sessizce güldü. “Söz vermiyorum.”

Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Fiji olmayacağını biliyordum, çünkü zamanımız yoktu. Lawson davasından ve mevcut müşterilerimizden gördüğümüz ilgi sayesinde ne yapacağımızı bilmediğimiz kadar çok işimiz vardı. Bu sabah iki çalışan için daha ilan vermiştim, önünde sonunda tüm işlerimize yetişecektik... ama bugün değil.

Otoparktan çıktık. Yeni ofisimizden Pasifik Sahil Otoyolu’nu görebiliyordum ama bunun yerine diğer yoldan içeri girdi.

“Bu yoldan gitmek istediğine emin misin?” diye sordum. Yılbaşı gecesini geçirdiğimiz kır evine gitmeyi umuyordum. Bu yol bizi kesinlikle Santa Barbara’ya götürmüyordu.

Sırıttı. “Evet, eminim.”

“Bu tarafta ormandan başka bir şey yok,” dedim ona. “Ah, Tanrım. Kamp yapmayacağız, değil mi?”

Kahkaha attı. “Sanırım seni biraz tanıyorum, Prenses. Soru sormayı bırak.”

Sonunda başka bir yola daha sapıp Bakersfield’a doğru ilerledi. Bu da keşfetmek istemediğim bir yön olmaya devam ediyordu. İsimsiz bir yan yoldan sapana kadar dilimi tutmayı başardım.

“Yapamam, Ben. Soru sormadan duramam. Nereye gidiyoruz? Lanet hiçliğin ortasındayız.”

Gözlerime bakıp tekrar yola döndü. “*Sürpriz* kelimesini senin için tanımlamama gerek var mı?”

“Burası tam da ceset bırakmak için uygun bir yere benziyor. Eğer planın buysa, insanlara bu geziden bahsettim. Öylece yanına kâr kalmayacak.”

“Evet bunu yapacağını düşünmüştüm,” dedi. “Sanırım doğru zamanı beklemem gerekecek.”

Drew’a mesaj atmak için telefonumu elime aldım.

Ben: Nereye gideceğimizi bilmiyorsun değil mi? Muhtemelen sana gizlilik yemini ettirdi, beni öldürmeyi planladığını düşünmek için geçerli sebeplerim var.

Drew: Seni öldürmek için tüm hafta sonu izin kullanmaz. Bunun için fazla meşgul.

Kahkaha attım.

Ben: Yani hiçbir şey bilmiyorsun?

Drew: Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece Keeley’nin hafta sonu Tali’nin partisine gelmesini sağla. Kayınbiraderim onunla tanışmak istiyor.

Ben’e döndüm. “Josh’ın kardeşi hakkında ne biliyorsun?”

Tam bir avukat olarak soruya cevap vermek yerine kaşlarını kaldırdı. “*Neden?*”

“Görünüşe göre Keeley’ye ilgi duyuyor,” diye cevap ver-

dim. “Bir müzik grubundaydı değil mi? Keeley’nin buna bayılacağını biliyorsun o yüzden önce durumu değerlendiriyorum.”

Omuz silkti yine sorumu cevaplamadı. “Biliyorsun, Graham da onu sordu,” dedi. Kardeşlerinin özel hayatlarına karışmaya şiddetle karşı olduğu için bu itirafı çok manidardı.

Kahkaha attım. “*Kardeşin mi? Asla.*”

Gözlerini yoldan ayırıp ters ters baktı. “Graham’ın nesi varmış? Ailemdeki erkekleri ne kadar çekici bulduğun hakkında yeterince şey duydum.”

Tekrar kahkaha attım. *Bir keresinde Keeley’ye kardeşlerinin ateşli olduğunu söylediğimi duymuştu ve o zamandan beri bunun hakkında söyleniyordu. “Çok ama çok ateşliler. Hepsi.”*

“Artık durabilirsin,” diye mırıldandı.

Gülümsedim. “Graham’la ilgili hiçbir sorun yok. Onu Keeley ile hayal edebiliyor musun? Bay Sorumluluk ile Şanslı Tılsımlar* sağlıklı gıdadır ve emeklilik planları aptallar içindir diyen Bayan Keeley? Graham aklını kaçırırdı.”

Omuz silktikten sonra kaşlarını çatı. “Kahretsin,” dedi ve arabayı kenara çekti.

“İki saattir yanlış yoldan gittiğimizi sonunda fark ettin mi?”

Kaputu açıp dışarı çıkarken bana pis pis baktı. “Hayır ama nasıl hissettiğini *tekrar* anlattığın için teşekkür ederim. Arabadan ses geliyor.”

Yüksek sesle iç çektim. Bir ses *duyduysa* ve mucizevi olarak nasıl tamir edeceğini bilse bile ne yapacaktı? Arızalı parçayı tahtadan mı oyacaktı? Kilometreler boyunca ağaçtan başka bir şey yoktu.

“Sanırım sorun alternatörde,” diyerek arabaya bindi.

“Alternatör mü? Bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“Her zaman ofiste çalışmadım.”

* *Lucky Charms*, Amerika’da çocuklar arasında popüler, renkli şekerlemeli kahvaltılık mısır gevreğidir. (ç.n.)

Her zaman ofiste *çalıştığından* emindim. Onu küçük takım elbise ve kravatla doğarken hayal ettim. Hemen hastanenin sunduğundan daha kaliteli bir mama talep ediyordu.

Haritayı inceledi. "Birini bulup baktırsak iyi olur. Senin de sevimli bir şekilde ifade ettiğine göre *lanet hiçliğin ortasında* sıkışıp kalmanı istemem."

Tüm bunlar çok gereksiz görünüyordu. *BMW*'si daha iki yıllık bile değildi, ciddi bir sorun olma ihtimali çok düşüktü.

Bizi birkaç kilometre uzağa, haritada zar zor görünen küçük bir kasabaya götürdü.

"Buranın adı *gerçekten de Hickory Hills*" mi?" Kasabanın girişindeki oyma ahşap tabelanın önünden geçerken sordum.

Telefonundan servis noktası arıyordu. "*Sanırım. Neden?*"

"Çünkü çok... *Hallmark*. Yani *Hallmark* filmlerindeki kasabalardan birine benziyor." Daha iyi görebilmek için camdan dışarı sarktım. Şu anda Ana Cadde'deydik, bu aynı zamanda tek caddeleriymiş gibi görünüyordu. Küçük şirin kahve dükkânı, eski eczane ve retro lokanta vardı fazlası yoktu.

Beni görmezden geldi, kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu. Küçük bir kafenin yanında durdu. "Benzin istasyonuna gidip arabaya bakmalarını sağlayacağım," dedi. "İçeri girip bize kahve almak ister misin? Yürüyerek dönerim ve birazdan buluşuruz."

"Elbette," diye cevap verip yanağından öptüm. "Her şey yoluna girecek." Sürprizlerden gerçekten nefret ederdim. Bu deneyimle ilgili hiçbir şey şu ana kadar bunun yanlış olduğunu kanıtlamamıştı. Benden çok daha stresli olduğunu görebiliyordum. Bir süredir bu hafta sonu için plan yapıyordu.

Topuklularım şirin tuğla kaldırımındaki çukurlara takılıp duruyordu. Sanırım ofisten çıkmadan önce üstümü değiştirmeliydim ama beni Amerika'nın ormanlık alanlarına getireceğini kim bilebilirdi?

• Fındık Tepesi (ç.n.)

Kafeye girince kapının üzerindeki küçük zil çalarak geldiğimi haber verdi. Pencere kenarındaki koltukta kedi uzanıyordu, sanırım bu sağlık kurallarına aykırıydı. “Pekâlâ,” dedi tezgâhın arkasındaki kadın. “Buralardan olmadığınızı söyleyebilirim.” Kıyafetime bakarak başım salladı.

Gülümsemeye çalıştım. “Hayır, değilim,” diye cevapladım. “İki tane...”

“Los Angeles, sanırım?” diye sordu.

“Doğru,” dedim. “Sanırım takım elbise ele verdi. Acaba iki tane...”

“Kız kardeşim eskiden Los Angeles’ta yaşırdı. Silverlake. Oraya hiç gittiniz mi?”

“Hımm... Birkaç kere.”

“Orada küçük şirin bir Tayland restoranı var,” dedi. “Eğer giderseniz Amy’nin selamını söyleyin.”

Tanrı aşkına. Evet, Tayland yemeği için Silverlake’e gidip onlara tamamen yabancı birinin selamını iletecektim. “Tabii ki. İki kahve alabilir miyim?”

“Neden latte vermiyorum?” diye sordu. Vücudunuza biraz yağ girmesine ihtiyacınız varmış gibi.”

Off. İyi ya da kötü, kilom hakkında yorum yapılması kabul edilebilir küçük kasaba tuhaflığının sınırlarını aşıyordu. “Böyle iyiyim, teşekkürler. Sadece kahve. Paket olsun.”

“Siz oturun ben getiririm.”

Dediğini yaptım ve *paketlenmemiş* iki fincan getirmesi birkaç dakikasını aldı. Tam ona teşekkür edecekken kapı açıldı ve üç küçük çocuk içeri girdi. Peşlerinde de telaşlı anneleri vardı.

Amy, çocuklardan birini kucağına alıp yanağına bir öpücük kondurdu. “Nasılmış benim torunlarım,” diye sordu.

“Her zamanki gibi yaramazlar,” diye yanıtladı kadın ve yanımdaki koltuğa yığıldı.

Çocuklardan biri yere oturdu ve oyuncak arabasını ayak-

kabımın üzerine sürmeye başladı. İlki yanlışlıkla olmuştu ama üçüncü sefer de olunca ayakkabımı parçalamayı aktivite olarak seçtiği anladım.

“Bu Jarrett,” diye açıkladı Amy. “Arabalara bayılır.”

Ben de bileksiz Jimmy Choo'ları seviyordum, sanırım her zaman istediğimizi elde edemiyorduk. Ayaklarımı kaldırdım ve Jarrett sanki futbol maçında topunu çalmışım gibi bana ters ters baktı.

Bu arada Amy, torunları ile ilgili konuşmaya devam ediyordu; sevdikleri, sevmedikleri, en sevdikleri kitaplar. Ve sonunda Ben içeri girdiğinde hâlâ konuşmaya devam ediyordu.

Ağaya fırladım ama elini kaldırıp oturmam için işaret etti. “Rahatına baksan iyi olur,” dedi. “Görünüşe göre burada sıkışıp kaldık.”

Anlattığına göre, Ben'in arabasının yeni bir parçaya ihtiyacı vardı ve bu parça sabaha kadar gelmeyecekti. O yüzden duvar kâğıtları ve desenli kumaşlarla kaplı, her tarafında ürkütücü oyuncak bebekler olan bir pansiyona yerleştik. Sahibi Julie, bizi odanın içinde gezdirirken fazla yakın duruyordu. Ayakkabılarımızı çıkarmamızı istedi ve tuvaletin iyi olmadığı konusunda bizi uyardı. “Pompaya ihtiyacınız olursa beni çağırın,” dedi. “Muhtemelen çağıracaksınız.”

Oda naftalin ve tarih kokuyordu. “Anahtar kaybetmeyin ve saat ondan sonra giriş çıkış yapmayın lütfen.”

“Saat ondan sonra burada *yapacak* ne bulabiliriz ki zaten,” dediğimde Ben, susturmak için ayağıma bastı.

Çıkarken kapıda durdu ve Ben'i tepeden tırnağa süzdü. “Ayrıca sizi uyarmalıyım, yatak gıcırıyor ve duvarlar da çok ince.”

Kadın gittikten sonra kaşlarımı kaldırıp Ben'e baktım. “Sanırım az önce resmen bize seks yapmamamızı söyledi.”

“Bunu başarabilmesi için biraz daha uğraşması gerekecek,” dedi bana sarılarak. Yatağa baktı. “Peki ne düşünüyorsun.”

“Bence o yorgan 1972’de biri tarafından yapıldığından beri bir kez bile yıkanmamış. Muhtemelen vücut sıvılarıyla kaplı.”

“Yorganı kaldıracamız,” dedi. Kravatını gevşetirken dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Yatak başlığına bak. Evde de böyle bir yatağa ihtiyacımız var.”

Bileklerin başlığa bağlanabileceği türden demek istiyordu. Beklentiyle kalçalarım kasıldı.

“Eminim dışarda durmuş bizi dinliyordur,” diye fısıldadım.

Kapıya gidip açtı. “Bence paranoyaklık yapıyorsun... Ah, selam Julie.”

Julie koşarak uzaklaştı ve omuzları çökerek bana döndü. “Belki de sadece yürüyüşe çıkmalıyız.”

Şortumu ve spor ayakkabılarımı giydim. Kasabada el ele doluştuk. Ben, birine yürüyüş yolu olup olmadığını sordu, bu bana biraz zahmetli geliyordu. Bizi kasabanın kenarındaki ormana yönlendirdiler. Orada patika ve “*küçük, güzel bir göl*” varmış.

Yürürken cinsiyet ayrımcılığı davamız hakkında konuşmaya başladığımda beni durdurdu. “Bu hafta sonu iş yok, unuttun mu?”

“Julie, odamızın önünde gizlice dolaşmasaydı, aklımı işten nasıl uzaklaştıracığımı sana tam olarak anlatırdım.”

Başıyla ağaçları işaret etti. “Doğanın tadını çıkarmaya çalış.”

Bir dalı yolumuzdan çekerken, “Daha önce de ağaç gördüm,” diye homurdandım. “Popüler olmayan bir görüş ama doğa sıkıcıdır.”

Kahkaha attı ve beni görmek için bir buçuk kilometre yürümeye değmeyecek aptal küçük göle sürükledi. Banka oturduk ve başımı omzuna yasladım.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bence bu gölü kurutup yerine büyük bir *Target* süpermarket açmalılar,” diye cevap verdim. “İşte o zaman bir buçuk kilometrelik yürüyüşe değerci. Burada benimle acı çektiğin için mutluyum.”

“Etrafında olmamdan hoşlandığın için mi?” diye sordu. “Yoksa benim de acı çekmemi istediğin için mi?”

Sırttım. “İkisi birden olamaz mı?”

Gülerek elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Kasabaya dönene kadar tatlı beyaz *Veja* spor ayakkabılarım artık beyaz değildi ve ayaklarım su toplamıştı. Beni sırtına alıp pansiyona taşıdı. Akşam yemeğine gitmek için üstümüzü değiştirmeden önce duşta, kaçamak, sessiz bir seks yaptık. Saat daha dörttü ama yapacak başka bir şey yoktu.

Restoran hayal ettiğim kadar şirin ve retro değildi. Bulanık bardaklarda musluk suyu getirdiler. Susamadığımıza karar verdik.

Kimse duymasın diye eğilerek, “Burası kırk yıllık kızartma yağı kokuyor,” dedi Ben.

Bir sandviç ve patates kızartmasını paylaştık ve nihayet dışarı çıktığımızda ona döndüm. “Bu kasabadan gitmek için sabırsızlanıyorum, Ben.”

Yüzünde yumuşacık bir gülümsemeyle beni kendine çekti. “Demek küçük kasaba hayatı düşündüğün gibi değilmiş.”

“Hayır,” dedim yüzümü tişörtüne gömüp gülerek. “Burası çok sıkıcı. Kafayı yerdim.”

Dudaklarını başımın üstüne bastırdı. “Biliyorum, bu yüzden burayı seçtim.”

Gözlerimi kırptım. “Ne?”

Omuzları sessiz kahkahasıyla titredi. “Arabamda hiçbir sorun yok. Kuaförün arkasına park ettim. İstedığımız zaman geri dönebiliriz. Sadece sana tüm bu *Hallmark* deneyimini yaşatmak istedim.”

“Sen...” Kekeliyordum. “Ama... İnanamıyorum... Yani, o filmlerdeki kasabaların neye benzediğini nereden biliyorsun?”

Omuz silkti. “Senin için önemliydi. Anneni son ziyaretinde birkaçını izledim.”

Hallmark olayını uzun zaman önce bırakmıştım ama gözlerim yaşardı. “Sana inanamıyorum,” derken sesim biraz titredi.

“Yanlış anlama. Çok sıkıcı oldukları için ileri sararak izledim evet.” Birden durdu. “Ağlıyor musun sen?”

Başımı salladım ve yüzümü tişörtüne bastırdım. “Bu uzun zamandır birinin bana yaptığı hem en güzel hem de en acımasız şeydi.”

“Amy de işin içindeydi bu arada,” dedi. “Kahve dükkânındaki kadın. Dün onu aradım ve mümkün olduğunca meraklı davranmasını istedim.”

“Peki ya Julie?”

Başını salladı. “Hayır, o sadece tuhaf biri. Tüm bu yolculuk bana ilham verdi. Sanırım *Hallmark*’a sunabileceğim bir filmim var...”

“Bu film iki avukatla ilgili olamaz. Birimizin iyi bir insan olması gerek.”

Kahkaha attı. “Bu seferlik farklı alanlara açılabilirler. Yani, iki avukat birbirleri için deli oluyorlar ve adam kızı ofisinde parmağıyla tatmin edene kadar bunu kabul etmeyi reddediyorlar. Sonra adam onu Santa Barbara gibi bir yere götürüyor ve İzlanda’ya gidemeyecek kadar meşgul oldukları için orada evlenme teklif ediyor.”

Gülmemek için kendimi zorladım, kalbim hızla atıyordu. “*Hallmark* filmlerinde kimse parmaklanmaz.”

Beni daha da yakınına çekerek, “Peki ya geri kalanı?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadım umut göğsüme yayılırken. “Geri kalanı kulağa hoş geliyor. İzlanda’dan nefret ederdim.”

Güldü. “*Biliyorum.*”

Tüm o hayallerim ve planlarım... saçmalıktı. Onlar sadece fanteziydi ve ne kadar imkânsız ne kadar gerçekdışı olursa o kadar iyiydi. Çünkü beni gerçekle yüzleşmek zorunda kalmaktan uzak tutuyordu.

Elini boynuma götürüp enseme ovuşturdu. “Pekâlâ,” diye başladı sessizce. “Eğer gitmeye hazırsan Santa Barbara’da rezervasyonumuz var.”

Çok gergin ve utangaç görünüyordu. Tıpkı FMG’deki ilk gününde, beni sokağın karşısındaki bara davet etmeye çalıştığı günkü gibiydi.

Kollarımı boynuna doladım, gülüşüm neredeyse yüzüme sığmıyordu. “Hazırım.”

Çünkü gerçek olan artık korkutucu değildi. Ben Tate’e “*ever*” demek için sabırsızlanıyordum.

SON

